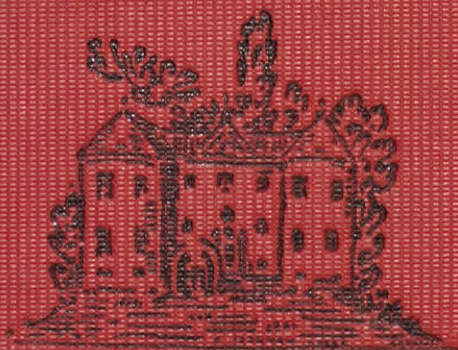

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

JUL. REGIS
KOPPAR-
HUSET

JUL. REGIS
KOPPAR-
HUSET

JUL. REGIS
KOPPAR-
HUSET

Allmänna Sektionen

Litt:
Sv.

816

NOTES

KOPPARHUSET

DETEKTIVROMAN

AV
JULIUS JÄGER

KOPPARHUSET

KOPPARHUSET

KOPPARHUSET

DETEKTIVROMAN

AV

JUL. REGIS

STOCKHOLM

AHLÉN & AKERLUNDS FÖRLAG

KOPPARHUSSET

DETEKTIVROMAN

JUL REGIS

*Nordiska
Boktryckeriet
Stockholm
1926*

STOCKHOLM

JOHAN & BERENDE FÖRLAG

INNEHÅLL:

I. VIRVELN.

Inledning	9
I. Baron Friedrich Fayerling väntar förgäves på det viktigaste papperet i Europa	13
II. En ung man kommer från Kalifornien och får höra åtskilliga oväntade nyheter	29
III. Wallion träffar B. 22 och några märkliga episoder ur en stor mans liv skildras med önskad verkan	46
IV. Leonard Grath handlar på eget bevåg och träffar en flicka som springer	60
V. Varav tydligt framgår att gästen är värd i världens hus	75
VI. Problemjägaren	89
VII. De som döda... ..	104

II. DEN TJUGONDE JULI.

VIII. Lona Ivanovna framställer sin första fråga ..	121
IX. Oro i bägge lägren; en förpostfäktning och en varning	135
X. Situationen tillspetsas	149
XI. Maurice Wallion orienterar sig och gör en bekantskap	162
XII. Vari man ser en skymt av den store Napoleons skugga	176

XIII.	Lona Ivanovna framställer sin andra fråga och får ett oväntat svar	189
XIV.	Familjen Bernins historia	204

III. GABRIEL ORTIZ.

XV.	Ovädret bryter löst	223
XVI.	Gabriel Ortiz mönstrar sina trupper och räknar sina fångar	236
XVII.	Leo och Sonja beslutar att stjäla en bil men gå i en fälla som de inte beräknat	249
XVIII.	Tarraschins memorandum byter ägare	263
XIX.	Wallion talar ut och Rastakov går miste om rovet	279
XX.	Vari Maurice Wallion visar att mycket kan göras på tio minuter	291
XXI.	Den stolta drömmens slut	303

II. DEN TIOGONDE DEL.

XII.	Lona Ivanovna framställer sin första fråga	171
XIII.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XIV.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XV.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XVI.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XVII.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XVIII.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XIX.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XX.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XXI.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189
XXII.	Leo i fälla på grund av löpskickning	189

FÖRSTA DELEN

INLEDNING

Den här berättelsen om en överlärdens fars ...
Det är förvånande hur få människor som efter
vetande följt fars eller mors ord följt en aning
om de som de följt ...

VIRVELN

Enligt berättelsen om den överlärdens fars ...
han som har varit under påverkan av ...
MEN I TIEVELEN påminnas om gamla
märkligt öppet hus — nästan till vana. Det är
ganska ofta, men utökad, som var en vana följde
en utövad följde och betydligt utöpp, hade utöpp
gruff som följde.

... eller som det är något djupa för värdsliga
föda det nödvändiga. Stöckarna har blivit en
konstnär, en förtärlig och en övrig och värd
en en nödvändighet för alla dem som utöpp
en eller andra männen, i en eller andra utöpp
märkligt på krigets förtärliga förtärliga. Förstår man
kita vad som värd i den förtärliga förtärliga förtärliga
Det är förtärliga, som det är nödvändigt förtärliga

FÖRSTA DELEN

1. Om den allmänna rättsläran

ANDRA DELEN

2. Om den särskilda rättsläran

3. Om den särskilda rättsläran

4. Om den särskilda rättsläran

5. Om den särskilda rättsläran

6. Om den särskilda rättsläran

VIKINGEN

7. Om den särskilda rättsläran

INLEDNING

Detta är berättelsen om en överstånden fara . . . Det är förvånande hur få människor som observerade denne fara eller som ens fingo en aning om de märkvärdiga händelser som ägde rum i Stockholm under det skickelsediga året 1917!

Likväl hade en liten veckotidning redan i början av året under rubriken »*VEM ÄR MANNEN I VIRVELN?*» publicerat ett ganska märkligt öppet brev — riktat till vem? Det angavs icke, men artikeln, som var ett enda knippe av nervösa frågor och hetsiga utrop, lydde ordagrant som följer:

»Kan man icke längre skilja det väsentliga från det oväsentliga? Stockholm har blivit en karavanseraj, en bindelänk mellan öster och väster, en marknadsplats för alla dem som under ena eller andra masken, i ena eller andra syftet, marodera på krigets blodiga fält. Förstår man icke vad som växer i den jordmån kriget berett? Det är tragiskt, men det är också löjligt, hur

man envisas att sätta etiketten spioneri på alla de nya företeelser som man inte förstår, ungefär som man avfärdar alla oförklarliga eldsvådor med ordet kortslutning! Vad är spioneri! För all del, vi veta att spioneri existerar! Men är det allt? Det är spånor av många träd som flyta i virveln. Vilket kaos av okända ansikten som ingen känner och som dykt upp ur hemlighetsfulla djup! Fortfarande tror man kortsynt, att i Stockholm, där mystiska kommittéer och konferenser, intriganter och projektmakare från världens fyra hörn girigt slagit sig ned, att här allt detta ljusskygga är av en och samma art, nämligen ett verk av stridande maktens hemliga agenter. Likväl måste det vara matematiskt säkert, att där inne i virveln finnas hjärnor som endast arbeta för egna syften! Antag att bland dem finns blott *en* som är stark nog att gå sin egen väg mitt igenom kaos, eller rättare: som är stark nog att *vilja kaos!* Tror man icke, att han skulle ställa sig mitt i virvelns centrum för att leda dess förstörande kraft dit han vill? Men varför antaga? Han finns! Vi veta icke vem han är, hans planer känner sannolikt ingen utom han själv. Luften är full av rykten, och ingen vet vad som kommer att ske. Det är nog att se, att en mäktig vilja synes leda vissa av dessa laglösa fenomen. Vem är mannen i virveln? Må man svara på den frågan, innan det är för sent — ty han finns!»

Detta rop förklingade ohört. De få som läste det skakade på huvudet och skrattade. Tidskriften avled i stillhet redan med nästa nummer.

Ännu i dag vet man inte säkert, vem som skrev artikeln, även om Maurice Wallion trodde sig kunna gissa det.

Artikeln spelar ingen roll, annat än som exempel på dessa egendomliga, ofta upprepade fall då en sanning bebådas liksom av en profetisk slump långt innan sanningen själv är känd. Ty det är ett bevisligt faktum, att *mannen i virveln* existerade, och för skildringen av denne djärve äventyrarens gigantiska försök att *organisera kaos* har författaren haft att tillgå vittnesbörd av åtskilliga personer, förnämligast herrar Maurice Wallion och Max Raebel men även herr Leonard Grath.

Men alltsammans måste berättas i tur och ordning, och mycket hände, innan mannen i virveln framträdde i synlig måtto.

Det är lämpligt att börja berättelsen i det ögonblick de två sistkomna av dess huvudpersoner anlände till Stockholm, alltså på morgonen den 19 juli 1917. Det är från den stunden virveln sjuder upp, katastrofen närmar sig och man ser ansikten i det stigande skummet.

Ridån går upp...

...

I.

BARON FRIEDRICH FAYERLING VÄNTAR
FÖRGÄVES PÅ DET VIKTIGASTE
PAPPERET I EUROPA.

»Nå, vidare!»

Baron Friedrich Fayerling hade en vana att tala till underordnade som om han klatschade med en hundpiska. Medellång, robust, med kalla blå ögon och ett skägg som påminde om d'Annunzio, stod han stödd mot skrivbordet, och medan han betraktade mannen i stolen lade han armarna i kors med en min av vämjelse som om han tänkte:

»Fy tusan, vilken fysionomi! Det där är ju ett veritabelt kreatur!»

Baronens välvårdade tänder glimmade fram, och ännu en gång klatschade hundpiskan.

»Nå vidare! Rapporten om Tarraschins memorandum!»

Mannen i stolen, som envist och slappt rullade hatten mellan fingrarna, mumlade fram sitt svar.

»Ni glömmer, herr baron, att vi befinna oss i ett hotellrum med människor av alla slag i närheten . . .»

»Och ni glömmer, att när jag vill höra en rapport, har ni bara att lyda! På ett hotellrum, duger inte det? Stockholm är alldeles fullt av spioner och äventyrare; så mycket bättre för er — ni försvinner i mängden. Prata på nu!»

Karlen kände piskan och ryckte till.

»Mannen, som ni väntar, har namnet Bernhard Jenin», sade han fort och lågt. »Jag har gjort hans bekantskap, som ni befällt, och till en viss grad förvärvat hans förtroende. Han är mycket ung. Han kom till Sverige över Finland, som beräknat, och jag har varit hans enda resällskap på Norrlandståget. Det är absolut säkert att han är i besittning av dokumentet, men han är försiktig. Jag har kunnat gissa mig till, att han är en varm beundrare av Kerenskij, men han kommer faktiskt som en jagad flykting från Ryssland . . .»

»Ni har skaffat en foto av honom?»

»Ja, det gick lätt; där är den.»

Baron Fayerling tog den lilla fotografien och granskade den noga. Bilden visade en del av plattformen på en järnvägsvagn; en man, klädd i mycket enkel, nästan sliten resdräkt, stod stödd mot järngrinden och stirrade drömmande ut över landet som han reste igenom; hans slätrakade ansikte med bred panna och liten mun var sym-

patiskt och ännu ungt men med ett drag av lugn resignation och tålig förbidan som frapperade; kring de mörka ögonen låg ett nät av små fina rynkor som kunde vara verket av kroppslig sjukdom men också av långa års strider och bekymmer.

»Han ser vek ut», sade baronen och kastade bilden i en låda. »Han blir inte svår att — övertala. Har ni inte framställt något förslag till honom?»

»Nej, han kan inte vinnas — på det sättet; han är en ärlig revolutionär.»

Baron Fayerling började skratta.

»Ärlig? En fördärvlig egenskap i världskrigets tider! Var är han nu?»

»Så snart Bernhard Jenin och jag kommo till Stockholm i morse, övertog Rastakov bevakningen. Bernhard Jenin tror jag står i förbindelse med hans vänner; jag har inte en aning om vilka hans vänner äro, jag har aldrig sett honom tala med någon eller skriva ett brev, men jag har övertalat honom att ta in här på hotellet för att invänta besöket av en gemensam bekant som ville meddela honom en viktig nyhet...»

»Här på hotellet?» frågade baronen skarpt.

»Ja, han sitter nu i rum 23.»

»Å, i rum 23, det är bättre. Hur är det, ha vi fortfarande våra vänner som gäster i de omgivande rummen?»

»Ja, allting är i ordning.»

Baron Fayerling nickade gillande, och mannens hatt började rotera med ökad fart. Baronnen, som förstod att tyda tecken, smålog föraktligt, tog fram några sedlar och kastade dem på bordet.

»Se där», sade han. »En sak till: ni har varit i Finland sedan nyåret, vilket nummer har ni där?»

»B. 22», svarade mannen och tog åt sig sedlarna med en svepande gest.

»Det är bra, återvänd dit, ni behövs inte här!»
B. 22 reste sig lydigt och gick mot dörren.

»Skicka hit Rastakov», var baronens avskedshälsning.

Mannen försvann, och två minuter senare visade sig en annan person, som tyst stängde dörren efter sig. Det var en lång, mörk och tystlåten karl av utpräglad slaviskt utseende, på sin höjd trettio år, med djärva, beslutsamma ögon och en viss självbelåten fräckhet i sitt uppträdande.

Baron Fayerling hade lagt om sitt ansiktsuttryck och talade nu i kamratlig, öppen ton.

»God dag, Rastakov, ni har träffat B. 22?»

»Ja.»

»Har ni kontrollerat hans uppgifter?»

»Ja, de äro riktiga.»

»Bra, jag litar inte vidare på den där karlen, och från och med i dag skall han stå under uppsikt. Bernhard Jenin sitter i rum 23 med det

viktigaste papperet i Europa i sina händer, och nu, Rastakov, får ingenting annat betyda något. Om ni fortfarande vill riskera något för vår sak, måste det där papperet vara i vårt våld inom en timme!»

Rastakov svarade inte, men det stramade till kring hans tunna läppar.

»Har ni varnat alla våra vänner?» fortsatte baronen.

»Ja, de skola hålla sig undan tills det är gjort.»

»Och ni har ingenting på er som kan kompromettera oss, om ni skulle misslyckas?»

»Jag är ingen barnunge?»

»Om fem minuter går ni in till Bernhard Jenin, presenterar er som den vän B. 22 talade om och framför en allmänt hållen hälsning som inte väcker hans misstankar men gör honom osäker. Handla sedan snabbt och tyst alltefter omständigheterna. Jag ger er en kvart. När ni kommer ut, skall jag sitta i en av korgstolarna vid trappan; ni går förbi mig; om ni har dokumentet böjer ni på huvudet; därefter promenerar ni långsamt fram mot parken och efter en stund hinner jag upp er.»

Baronen gick fram till Rastakov och fixerade honom.

»Om ni däremot misslyckas, får ni skylla er själv», tillade han kort. »Ni känner våra regler?»

»Ja», svarade den andre utan tvekan. »Ni behöver inte påminna mig om dem!»

Och utan att ändra en min lämnade han rummet. Baronen såg efter honom; hans ansikte återfick sitt cyniska uttryck och han log.

»Stackars svärmare», sade han halvhögt.

Han såg på klockan; den var halv ett. Han gäspade, såg på sina naglar och tände en cigarr. Därpå tog han käpp, handskar och panamahatt och gick mot dörren. Innan han hunnit fram till den, rycktes den upp, och en liten, tämligen fet och mycket elegant herre kom hastigt in. De bägge herrarna blevo stående öga mot öga och betraktade varandra, utan att utbyta hälsningar.

»Marcus Tassler», sade baronen otåligt. »Vad har du här att göra? Fort, det är bråttom!»

»Två minuter, baron, bara två minuter», svarade den andre med lent flytande, affärsmässig röst. Hans slappa, gulvita ansikte med blanka, fylliga läppar verkade judiskt liksom rösten, men hans hår var ljus och kortklippt. »Jag mötte Rastakov och vet alltsammans. Jag vill bara varna dig...»

»Varna», avbröt baronen. »Det är för sent att varna! Våra förberedelser äro klara, och snart brakar det löst; Tarraschinpaperet skall bli slutstenen i byggnaden, och nu måste stormen komma. Är du rädd — var det men tig...»

»Jag är inte rädd...»

»Nå, vad vill du då?»

Marcus Tassler ryckte fram ett brutet tele-

gram ur innerfickan och slog med flata handen på det.

»Jag varnar», sade han ännu en gång med större eftertryck. »Bombaffären i Kristiania har försvårat vår ställning, och det ligger en stämning i luften som är farlig. Fastän ingen kommit våra planer på spåren, äro tidningarna yrvakna och vädra misstänksamt åt alla håll...»

»Utom det rätta!» sade baronen kallt. »De nöten tro, att vi arbeta som spioner och bombmän åt en av de stridande stormakterna; låt dem tro det. Bomberna i Kristiania voro ett missgrepp, men inte mitt; den idiotiska fantast, som ställde till det, handlade på eget bevåg; jag har isolerat verkningarna och lett misstankarna åt ett håll som kommit hela Skandinavien att kippa efter andan!» Baronen log belåtet. »Vi äro mäktigare än någon stormakt, och vår plan är den mest gigantiska någon enskild människohjärna någonsin format! Vad är du då orolig för?»

Marcus Tassler nickade, gnuggade händerna och utbrast med en slags entusiastisk snikenhet: »Ja, jag erkänner att Gabriel Ortiz...»

Baronen gav honom ett blixtnabbt och farligt ögonkast.

»Tyst! Aldrig det namnet, inte ens viskande och i enrum!»

»Näja, vår chef då! Jag erkänner att hans geni tycks vara i stånd att övervinna alla hinder.

Men, baron, hans geni har ännu inte bestått det avgörande provet! Jag tror, att det är det, som börjar nu...»

»Seså, fort, vart vill du komma?»

»Det börjar visa sig tecken till att vi fått en motståndare!»

»En motståndare? Du är galen? När ingen känner oss, kan ingen vara vår motståndare!»

»Inte det? Än det här telegrammet från vår agent i Göteborg?»

»Vad står det i det?»

»Att Leonard Grath, Kopparhusets ägare, landsteg i Göteborg i går, och att han i dag redan är i Stockholm.»

Baronen blev allvarsam, tog telegrammet och läste det noga. Därpå sade han: »Menar du att den där spolingen skulle bli vår motståndare?»

»Nej, men att han kommer till Stockholm samtidigt med Bernhard Jenin, är en händelse som ser ut som en tanke. Du vet vad Kopparhuset betyder för oss. Ingen människa har väntat att dess ägare skulle komma tillbaka, allra minst så plötsligt. Tänk er, baron, att någon skickat efter honom för att driva oss ut ur Kopparhuset — det skulle kunna bli en katastrof, eller hur?»

Baronen gick tillbaka till bordet. Han stod och funderade en stund.

»Kopparhuset», mumlade han. »Det var en oväntad nyhet...» Han vände sig om. »Det

ges alltid utvägar, förresten är Bernhard Jenin huvudsaken. Har du gjort något för att möta Leonard Grath?»

»Ja, han är naturligtvis redan skuggad, och man kommer att undersöka hans papper först och främst.»

»Bra, skaffa mig vidare ett foto av honom!»

»Det tror jag redan är gjort.»

»Antagligen kommer han att resa ned till Kopparhuset. Det kan inte hindras, men självfallet får han inte upptäcka något därnere!»

»Det är tydligt», anmärkte Tassler. »Men om han skulle komma underfund med något?»

»Då är det onödigt att han överlever det! En olycka kan träffa honom, sjön är ju helt nära — nåja, detaljerna lämnar jag åt dig!»

De bägge herrarna undveko som av tyst överenskommelse att i detta ögonblick se åt varandra.

»Var det mera?» frågade Fayerling.

»Nej...»

»Gå då. Vi träffas klockan fyra i eftermiddag på vanligt ställe. Kom aldrig mera hit till hotellet; Rastakov är nu inne i rum 23...»

Marcus Tasslers hy blev ännu en nyans gulvitare, och han väntade inte att få höra mera. Då baronen vände sig om var den andre borta.

Baron Fayerling drog ett långt bloss på sin cigarr. Det var alldeles tyst inne i det stora hotellet, och luften stod varm och orörlig under de solbelysta markiserna. Genom det öppna fön-

stret hördes det entoniga bullret från gatan, buret på värmevägorna från granit och asfalt och interfolierat i stigande och fallande skalor av spårvagnarnas vinande och klockringningar, de i världskrigets tredje sommar allt sparsammare förekommande bilarnas hornsignaler, tågens stönanden och visslingar bakom centralstationens nedrökta fasad. Baronen lyssnade frånvarande, medan han ägnade Marcus Tassler ännu en tanke.

»Det fega packet!» tänkte han cyniskt. »En del arbeta för sina bleka ideal, de andra för sin bankräkning, och alla tro de att Ortiz är en genial dåre, vars pengar kunna befrämja deras syften. Låt dem sprattla — huvudsaken är att man använder dem!»

Han kastade cigarren i askkoppen, och det lyste till i hans kalla diplomatögon.

»En genial dåre? Varför inte? Det kan bli tid nog att bestämma — sedan!»

Han lämnade raskt sitt rum och låste dörren efter sig. Därpå gick han uppför trappan till våningen ovanför och stannade på trappavsatsen.

Åt höger sträckte sig den röda mattan in i en korridor, likadan som den där hans eget rum var beläget, och just där korridoren krökte sig såg han den dörr som bar nummer 23. Denna dörr liksom alla de omgivande var stängd och korridoren folktom. Själva trappavsatsen bildade ett slags öppet väntrum med palmer, ett bord

med tidningar på och tre korgstolar. I stolen närmast balustraden satt en herre och läste i en tidning.

Baron Fayerling rynkade pannan. Han skulle helst önskat, att den där herrn inte suttit där; men från nummer 23 hördes inte minsta ljud och med en gillande tanke åt Rastakovs beprövade vana att handla tyst och snabbt satte han sig lugnad ned i en av stolarna och beredde sig att vänta. Han kastade en förströdd blick mot tidningsläsaren, som föreföll att vara en knäppast medelålders, lång, kraftfull och omsorgsfullt välklädd person men vars huvud, utom det tillbakastrukna håret, gömdes av tidningen. Där-efter ägnade sig baronen åt sina egna tankar. Han kände med förvåning att han var i någon mån upphetsad; då och då drogos hans ögon ofrivilligt mot den stängda dörren till nummer 23. Tarraschinpapperet skulle förändra hela situationen: dess besittande betydde makt, dess förlust nya svårigheter och nödvändigheten att i sista minuten kasta om alla planer. Kasta om dem nu, då allting var moget och varje dag oskattbar! Omöjligt, hellre en stor risk än ett ännu större misslyckande! Fredsröster hördes redan vid horisonten — vem vet, kanske redan till hösten...

Baronen kände upphetsningen stiga, tystnaden började kännas tryckande; besynnerligt också vad Rastakov sölade! Om papperet inte fanns hos

Bernhard Jenin? Och redan så många dyrbara månader gångna! Vad var det för dag i dag?

Tidningsläsaren mitt emot honom såg på honom över kanten och sade i lugn, artig ton:

»Den 19 juli 1917!«

Baronen stelnade till. Ett ögonblick undrade han om han tänkt högt, därpå sade han avmätt:

»Är det mig ni talar till, min herre?»

»Ja», svarade den andre artigt som förut. »Jag observerade att ni sökte avläsa datum på tidningen, och jag tog mig friheten stå er till tjänst med upplysningen...«

Mannen hade ett slätrakat, kantigt och intelligent ansikte med leende grå ögon, som tycktes lysa av en energisk och okuvlig lust till iakttagande. Just nu iakttog de baron Friedrich Fayerling på ett sätt, som denne högdraget sökte återgälda men med svikande själv tillit. Baronen sade hastigt:

»Jag tror inte att jag begärt någon upplysning av er, min herre?»

Den andre smålog och svarade långsamt:

»Det är sant, men jag lämnar med nöje en sådan — oombedd.»

Baronen letade efter en dold sarkasm i den andres röst och uppsyn, men båda voro oklanderliga. I den stämning vari han befann sig, steg honom det oaktat blodet till huvudet och han genmälde snävt:

»Det förefaller mig som om ni vore både när-gången och nyfiken, min herre!»

Sekunden efteråt insåg han att han förgått sig. Men den andre tycktes inte fästa sig vid det: han tog till sig blicken, tände makligt en gold tip, som om baronen upphört att existera för honom, och återtog läsningen. Det började krypa i baronens nerver, och han stirrade stum på tidningen, bakom vilken en smal rökstrimma steg upp. Vad hade den där figuren överhuvud här uppe i korridoren att skaffa? Och varför kom aldrig Rastakov ut genom den hemska dörren till nummer 23? Tystnaden tycktes bli djupare för var sekund som gick. Slutligen stod baronen Fayerling inte längre ut.

Han steg upp. Den läsande gjorde ingen rörelse. Baronens gick in i korridoren och blev lugnare, då han nu var utom synhåll för den andre. Han gick förbi dörren till nummer 23, vände och gick förbi ännu en gång — intet ljud därinifrån. Den kvart, Rastakov fått sig tilldelad, var längesedan gången.

Baron Fayerling såg sig omkring. Ingen människa syntes till. Han lade örat intill dörren; därinnanför rådde en tom tystnad. Han tog i dörren; den var olåst.

Han gick in. På golvet framför honom låg en mänsklig varelse hopsurrad som ett paket och med en handduk över ansiktet.

Han lyfte på handduken och mötte Rastakovs

av stumt raseri blodsprängda blick över en bastant munkavle. Utom Rastakov och baronen fanns ingen i rummet.

Ett litet kuvert stack fram ur Rastakovs bröstficka på ett iögonenfallande sätt. Baronen observerade sitt namn på framsidan; han slet upp kuvertet och tog ut ett visitkort; några rader voro skrivna med stor, djärv stil på kortet, och han läste:

»Herr baron! Bernhard Jenin ber om sin hälsning, och Rastakov återställes härmed i oskadat skick, då jag icke har användning för honom. Maurice Wallion.»

Baron Fayerling gick löst på den bundne, slet av honom munkaveln och skar repet i småbitar. Rastakov satte sig upp, fortfarande stum.

»Sitt inte och gnid er som en åsna!» röt baronen. »Vad har ni gjort?»

»Gjort?» väste Rastakov. »Jag har ingenting gjort!»

»Jag märker det! Ut med språket, karl, rapport!»

Rastakov blev vild; han dunkade med nävarna i golvet och väggen och fräste:

»Må hin ta det här rummet och Bernhard Jenin på köpet! Jag gick direkt hit, och ingen människa fanns i närheten, utom en som satt och läste en tidning vid trappan. Jag öppnade dörren, och såg Bernhard Jenin resa sig borta vid fönstret. Det var det sista jag såg; någon grep

mig om armarna bakifrån, kastade mig på golvet och började binda mig utan att jag kunde se en skymt av honom. Jag är inte klen, men han var minst dubbelt så stark. När han bundit mig och satt munlås på mig, allt i en blink, kastade han en duk över huvudet på mig, och strax därpå hörde jag honom samtala viskande med Jenin. Samtalet räckte på sin höjd en minut, sedan gingo bägge sin väg och stängde dörren efter sig...»

»Och Tarraschins dokument?»

Rastakov gjorde en värtalig åtbörd, och baronen tyckte sig se det viktigaste papperet i Europa fladdra bort genom rymden, helt nära men ändå utom räckhåll. Tasslers ord: »Det finns tecken som tyda på att vi fått en motståndare», blevo aktuella i hans medvetande, och han ryckte brutalt upp Rastakov från golvet.

»Vem är Mauric Wallion?» frågade han kort. När den andre inte svarade, rusade baronen ut ur rummet och bort till trappan. Den mystiske tidningsläsaren var inte längre där, men på bordet låg ett kuvert av samma slag som han nyss tagit ur Rastakovs bröstficka. Baronen slet upp det och läste:

»P. S. Jag stannade för att se er i påtaglig förbindelse med rummet nr 23. Jag är nämligen närgången mot dem som äga brottsliga hemligheter och nyfiken mot dem som jag ämnar avslöja.
Maurice Wallion.»

Baron Fayerling var inte feg, men för en enda kort sekund skälvde det till i hans nerver, då han kände de första fläktarna av ett möjligt nederlag susa fram över sig. Vindstöten drog förbi och dog bort; han blev åter lugn.

Rastakov kom fram, och baronen sade:

»Tag nästa tåg till Kopparhuset! Jag skall telefonera närmare order i eftermiddag!»

Därefter gick han sin väg.

II.

EN UNG MAN KOMMER FRÅN KALIFORNIEN OCH FÅR HÖRA ÅTSKILLIGA OVÄNTADE NYHETER.

Advokaten Burchardt satt orörlig som en gammal klok uv vid sitt skrivbord och stirrade över pincenezen på Leonard Grath. Det var ett besynnerligt mottagande för en ung levnadsfrisk odåga, som nyss kommit resande tvärs över världen, och Leonard Grath brast i skratt.

»Vad är det som är på tok?» frågade han.

Det var intet ont i Leo men han var ung. Närmare bestämt: tjugosex år. Medellång och välväxt, med ett ärligt, solbränt ansikte, glada blå ögon, brunt en smula konstnärsaktigt yvigt hår och en stor men känslig mun — lägg därtill snabba rörelser av de smidiga artisthänderna, en viss böjelse för elegans och en klar, bestämd röst, ja det var inte tu tal om att han var ett praktexemplar, den unga spolingen, men en

fuskare — en fuskare inte bara i sin målarvurm utan i livets alla sysselsättningar!

»På tok?» upprepade lagkarlen och hans röst blev nästan mänskligt upprörd. »Ingenting är på tok i högre grad nu än förut, men det är illa nog det, Leo!»

»Moralpredikan», mumlade den unge mannen. »Inledning: om vådan att göra skulder...»

Burchardt såg pinad ut.

»Min kära Leo», sade han långsamt. »Du har inte varit tillgänglig för mina råd förut. Faktum är att jag inte sett dig på sex år. Jag antar du minns, att jag varit familjen Graths rådgivare i trettio års tid. På sätt och vis anser jag mig vara i din fars ställe. Du har inga andra anhöriga än din faster Fernanda i Kalifornien och hennes barn och barnbarn, vilkas gäst du nu varit så länge att det började bli tivelaktigt om du nånsin ämnade komma tillbaka...»

»Nå, än sen? Kopparhuset springer väl inte ifrån mig!»

»Kopparhuset *har* sprungit ifrån dig!» sade lagkarlen kort. Leonard Grath blev allvarlig och intog mekaniskt en något värdigare hållning i stolen.

»Det är inte möjligt», sade han lamt.

»Mitt brev rörde Kopparhuset», fortsatte Burchardt. »Jag ställde det till din adress i Los Angeles, men du hade tydligen redan rest. Du

har kommit hem just i rätta ögonblicket — för en gångs skull!» tillade han inte utan bitterhet.

»Jag kom till Sverige i går», sade Leo. »Jag fick lust att titta på Kopparhuset ett slag, och så kom jag!»

»Och så kom du!» upprepade lagkarlen med en grimas. »Det är skada att den där lusten inte fallit över dig förut. Jag tror inte att Kopparhuset behöver dig längre, Leo, det är sanningen!»

Leo rodnade som en skolpojke och sade med tjock röst: »Var det det som stod i brevet?»

»Ja! Det innehöll min begäran, att du omgående skulle sända fullmakt för mig att sälja Kopparhuset!»

»Sälja? Sälja Kopparhuset?»

»Du kan betrakta det som sålt, min gosse!»

Den unge mannen rusade upp och ropade: »Jag kan så tusan heller!»

»Du tror väl inte att egendomen mått väl av att vanvårdas i tre generationer? Din farfar reste hela sitt liv i fjärran länder och gifte sig i Kalifornien. När han dog, var Karka inptecknat till halva värdet, ehuru hans syster ansträngde sig som en hel karl att hålla allt flytande. Din far stannade visserligen hemma i Kopparhuset, men hans gästfrihet blev dyrbar, och hans stora och välmenta försök med tobaksodling kostade ännu mera. Du i din tur tycks ha ärvt din farfars reslust, och man sköter inte en egendom på rätta sättet genom att oupphörligt telegrafera efter

pengar från världens fyra hörn. I trettio år har jag sagt först din far och sedan dig vart det bar av. Så kom kriget, och nu går det inte längre. Tro mig, jag har slagits som en gammal varg med fordringsägarna...»

Leo stod vid fönstret och trummade på rutan. Nu vände han sig om och sade:

»Jag vet det. Jag tänker inte urskulda mig.»

Burchardt nickade och fortsatte mildare:

»Jag har inte utjudit egendomen till försäljning, men i slutet på mars anmälde sig oväntat en spekulant. Hans anbud är gott, ovanligt gott. Vi ha ingenting annat att göra än att anta det. Jag har redan ordnat allt; kontrakten vänta bara min underskrift i kraft av fullmakt från dig — eller, eftersom du själv kommit tillbaka, din egen underskrift.»

»Min underskrift», upprepade den unge mannen. »Min underskrift!»

Tanken att han med ett enda penndrag skulle nödgas avhända sig Kopparhuset, familjens arv sedan åtta generationer och hans barndomsminnens helgedom, fyllde honom med en trumpen, pojkaktig förtvivlan, och han utbrast:

»Det kan inte vara så, det är omöjligt, säg att det är omöjligt!»

Advokaten fortfor att betrakta honom på ett sätt, som om han metodiskt sökte summera den unge mannens förtjänster och brister i någon bestämd, ännu okänd avsikt.

»Dessvärre är det det enda möjliga», svarade Burchardt saktmodigt.

Den korrekta stillheten i advokatens gedigna och stela privatkontor irriterade Leo som känslan av illasittande kläder, och då lagkarlen gjorde en yrkesvan gest mot en låda sade den unge mannen snabbt, nästan stammande, liksom för att avvärja ett obönhörligt öde:

»Nej, inte än! Låt mig vänja mig en smula vid tanken först! Jag måste resa ned och se Kopparhuset ännu en gång medan det är mitt . . .»

Burchardt betänkte sig. Invärtes var han ganska rörd, men hans uppsyn var förargad och han tänkte: det är skada, men varför har inte den lättsinnige krabaten gift sig rikt, medan tid var!

Högt sade han: »Som du vill. Men jag har ännu inte sagt allt. Som du vet uthyrdes själva Kopparhuset, d. v. s. själva corps de logiset, på sommaren 1915 till en person vid namn Andrej Bernin. Han är rysk författare, men som jag tror nu svensk medborgare, och bor fortfarande i Kopparhuset med sin syster och sin dotter. Vad beträffar jorden och skogen så fortsatte förvaltaren Suneson att bruka dem ända tills i höstas — du kommer nog ihåg honom, en pålitlig och bra karl. Men i höstas lämnade Suneson egendomen helt plötsligt utan föregående uppsägning. Andrej Bernin har övertagit arrendet av det hela, men jorden ligger nu obrukad. Den besynnerliga människan tycks ha fäst sig vid Kopparhuset;

han har tydligen gott om pengar, och inte nöjd med att arrendera det hela har han nu gett oss ett mycket generöst köpeanbud! Jag har aldrig sett honom själv; han lär vara gammal och sjuk och dessutom blind; men jag har underhandlat med hans ombud och vän, Marcus Tassler, som bedrivit förhandlingarna med den mest förvånande energi...»

»Tassler?» sade Leo och visade tänderna. »En tysk?»

»Mannen är av någon sorts tysk-rysk-judisk extraktion men även han är svensk medborgare», förklarade den pedantiskt noggranne Burchardt. »Han är ett av våra nya affärsgenier i världskrigets tecken och chef för Finsk-Ryska Import- & Exportkompaniet. Personligen finner jag honom — hm — inte precis sympatisk, men sin vän Bernins intressen bevakar han med aktningsvärt nit. De ha inte gett oss mycket andrum; jag har nödgats vika tum för tum. En rundlig handpenning är redan erlagd; skulle försäljningen gå om intet kvarstår hyreskontraktet, vi bli skyldiga att utföra dyrbara reparationer och till råga på allt kan lagen ställa oss till svars för att jorden fallit i vanhävd...»

Leonard Grath vände sig häftigt om borta vid fönstret. Det var som om situationens allvar nu först stod klart för honom, och han sade:

»Jaså, Kopparhuset är fullt av dem?»

»Ja, och alla de gamla tjänarna äro borta. Vi

äro fullständigt maktlösa, Leo; försäljningen måste ske!»

»Måste?» mumlade Leo envist. »Är det ändå mer!»

»Ja! Bernin eller rättare sagt Tassler har övertagit alla inteckningar och större fordringar i egendomen och begagnar detta som påtryckning!»

Leo vred sig som i ett nät; han greps av raseri och utbrast: »Den fräcka lymmeln! Jaså, han hotar också? Jag skall tala med honom, jag!»

»Det är hans metod, jag klandrar honom inte. Priset är inte att klaga på. Det räcker att betala familjens skulder!»

»Och överskottet?»

»Blir jämnt tolv tusen kronor.»

»Det låter inte mycket», anmärkte Leo tankfullt. Hans utbrott av vrede var redan glömt, och han smålog. »Egentligen har jag varit ruinerad hela tiden, så att förändringen är inte stor. Och ännu är Kopparhuset mitt — åtminstone till namnet!»

Burchardt kom fram till honom och lade handen på hans axel. Advokaten hade lagt bort kontorsminen och sade hjärtligt:

»Låt mig ge dig ett råd, Leo! Livet är inte skonsamt mot dem som envisas att ta det på lek, och vi leva i en tid då inte bara stater utan även individer provas till sitt innersta värde. Du har ett ungt sinne och en ung kropp — det är en

tillgång. Du har en vårdad uppfostran — det är en annan. Gå till storms mot framtiden! Du kan kämpa dig till en plats i solen; gör det!»

Leo såg på advokaten.

»Ja», sade han. »Det låter inte illa. Vad ska jag göra?»

»Arbeta.»

»Måla?»

»Arbeta, sade jag!»

»Hugga ved?»

»Om du inte duger till något annat, ja!»

Den unge mannen sträckte på sig och skrattade tyst. Han började gå fram och åter.

»Jag är möjligen en odåga», sade han, »men jag är inte ett blötdjur. Det här är lite oväntat, men gud vet hur det är — jag känner närmast en ren lättnad! Nu vet jag åtminstone min verkliga ställning. Men att mista Kopparhuset», tillade han med ny häftighet, »det är en tanke som jag behöver tid för att vänja mig vid...»

»Det är för sent att hjälpa nu, Leo!»

»Ja, men det är just det som är det olidliga i tanken. Förresten, det är något vidrigt i att de där människorna fått en sådan lust till Kopparhuset; det är något på tok!»

»Det är ingenting på tok med deras pengar åtminstone», anmärkte Burchardt tåligt.

»Pengar!» fnös Leo och vände sig om. Det lyste till i hans livliga ansikte och han fortsatte ivrigt: »Det är ingen som vet att jag är i Sverige

ännu. Antag, att jag genast reser tillbaka till Kalifornien och gör ett försök att skaffa pengar, vad? Det kan gå, säg?»

Advokaten teg; han hade inte hjärta att svara. Men den unge mannens ord påminde honom om något, han lutade sig fram och tog ett kuvert från bordet.

»Någon tycks ändå ha vetat att du skulle komma», sade han. »Där är ett brev som väntat dig sen i går!»

»Ett brev?» upprepade Leo förvånad och tog det. »Ett brev, till på köpet ett lokalbrev, avsänt här i Stockholm? Det var besynnerligt?»

Han öppnade det och läste, först tyst men sedan högt:

»Herr Leonard Grath, gm Burchardt & Co., Stockholm.

Min herre!

Innan Ni vidtager några åtgärder med avseende på Kopparhuset, ber jag Eder invänta vidare meddelande från mig. Saken är allvarlig. Framför allt: låt ingen veta att Ni är i Stockholm, och res under inga omständigheter till Kopparhuset. Bed hr Burchardt iakttaga samma försiktighetsmått. Han kan upplysa Eder om vem jag är. I hast

Maurice Wallion.»

Leonard Grath läste de få raderna ännu en gång. Advokaten hade lystrat, som om han hört en trumvirvel.

»Maurice Wallion?» upprepade han.

»Ja, så står det. Vad betyder det här? Vem är karlen och vad menar han?»

Burchardt tog brevet och läste det i sin tur långsamt och noga. Leonard Grath, som iakttog honom, märkte att advokaten med ens blivit upprörd, nästan skrämmd.

»Vad är det?» frågade den unge mannen hastigt. »Vem i all världen är Maurice Wallion?»

»Oväntat, högst oväntat!» mumlade advokaten. »Allvarligt? Ja, det torde det vara, när han säger det! Leo, det här budskapet kommer från en man som vill dig väl. Jag känner honom; det är få som träffat honom men många som hört talas om honom. Han kallas 'problemjägaren' och hans yttre titel är medarbetare i Dagskuriren. Men han är mer än journalist; han dyker upp där något hemlighetsfullt eller brottsligt är på färde, överallt där han vädrar ett problem...»

Leonard Grath drog på munnen.

»Det låter riktigt mystiskt», sade han. »Men som jag inte gjort några mörksens gärningar, känner jag ännu inte den rätta skrällen...»

»Jag var med när Wallion räddade unge Ravencrones färdernearv», svarade advokaten allvarligt. »Det var ett hundraårigt problem; mannen löste det på en timme!»

»Och nu vill han kanske rädda mitt fädernearv», sade Leo. »Pah! Vad har jag med den där

herrn att göra? Hur visste han förresten att jag skulle komma hit?»

»Ja, hur visste han det?» upprepade advokaten betydelsefullt.

De sågo på varandra. Den unge mannens leende försvann, och han rynkade pannan.

»Om någon oombedd lägger sig i mina affärer, betraktar jag det antingen som en oförsämndhet eller ett dåligt skämt», sade han och tog brevet för att stoppa det i sin plånbok.

Burchardt skakade på huvudet, och i detsamma uppgav Leo ett förargat utrop.

»Min plånbok!» utbrast han. »Den slyngeln! Han har stulit min plånbok!»

»Vem?» frågade advokaten och rusade upp.

»Mannen som stötte ihop med mig i trappan här för en halvtimme sen. Det kan inte ha varit någon annan; jag hade plånboken fem minuter förut. Det var en lång, mager karl med svarta ögon; jag trodde han var berusad, föll rakt i armarna på mig utan att säga ett ord; jag sköt honom ifrån mig tämligen hårdhänt, och han raglade ut på gatan. Den listige slyngeln, det var min plånbok han ville åt!»

»Vad hade du i den?»

»Mycket litet pengar men så gott som alla mina papper, pass och alltihop.»

Dörren öppnades, och en av Burchardts bokhållare kom in.

»En pojke lämnade nyss det här paketet till

herr Grath», sade han, räckte fram ett avlångt föremål och gick ut igen. Leo slet upp det vita papperet, som saknade påskrift. Därpå såg han upp, och det var en blandning av skrattlust och förvirring i hans ögon.

»Vad är det för dag i dag?» frågade han.

»Den 19 juli 1917», svarade advokaten förbryllad.

»Skriv upp att det är de stora överraskningarnas dag!»

»Vad är det nu då?»

»Jag har fått igen plånboken! Den ligger här i paketet!»

»Vad? Tom förmodligen?»

»Nej», svarade Leo efter att ha genomskött den. »Det är det besynnerliga! Det fattas ingenting! Han har inte tagit det minsta ur den!»

»Omöjligt, det är ju vanvett! Se efter bättre!»

De undersökte bägge plånboken, men det var som Leo sagt; både pengar och papper voro orörda.

»Det är tydligen en något egendomlig kommentar till vår vän 'problemjägarens' brev», anmärkte den unge mannen. »Brukar han ha sådana här vanor?»

»Prat!» sade Burchardt kort. »Hans brev var en varning. Se här en av de saker han varnat för: någon har på detta ovanligt fräcka sätt tagit reda på allt om din person. Det är någon som

velat identifiera dig med hjälp av dina egna papper, det är tydligt.»

Mot sin vilja började Leo känna sig kuslig till mods, men han ruskade på sig och sade: »Jag börjar tro att alla människor sammansvurit sig för att driva gäck med mig; en gulaschbaron som vill tvinga mig att sälja Kopparhuset, en tjuv som stjal mina papper och lämnar igen dem orörda, en problemjägare som skickar mig obegripliga råd — mitt förstånd står stilla. Jag önskar jag vore i Kalifornien, ni har fått så konstiga umgängesvanor här i Sverige sen jag var här sist...»

»Hör på, Leo», sade Burchardt långsamt. »Det här är inte naturligt. Denna Tassler torde ha någon avsikt som vi inte känner. Det första du har att göra är att komma underfund med vad Maurice Wallion vet!»

»Jag går direkt till honom.»

»Nu? Han lär vara omöjlig att anträffa när han inte själv vill, men försök, försök!»

»Jag tänker göra det, farväl så länge!»

Leonard Grath lämnade advokatkontoret med sin vanliga impulsiva fart och sprang visslande nedför trapporna. Burchardts kontor låg vid Kungsträdgården, och den unge mannen gick över gatan in under de gröna lindarna. Det var en vacker, solig förmiddag, blommorna lyste i rabatterna och mycket folk var i rörelse. En elegant klädd herre, bärande en liten, dyrbar ka-

mera, gick förbi honom, vände sig hastigt om och lyfte kameran. Ett knäpp, och det var gjort. Först sekunden efteråt uppfattade Leo, att det var honom mannen med kameran fotograferat med en blixtnabb gest och ett forskande ögonkast. Leo tog cigaretten ur munnen.

»Hör nu, ni där!» ropade Leo. »Min herre!»

Men den okände fotografen sprang i samma ögonblick upp på en spårvagn, som passerade, och fördes bort mot Hamngatshörnan i vinande fart.

»Vad nu?» mumlade Leo. »Ännu en som vill veta hur jag ser ut? Tusan, vad jag har blivit eftersökt!»

Han såg sig förbryllad omkring och tyckte sig ur djupet av människohopen känna blickar riktade emot sig, enträgna, nyfikna blickar. Men vart han än vände sig, såg han ingen som han kände igen eller som betraktade honom. Halvskuggor och solstrimmor silade ned genom det friska lövverket och lyste på vackra ansikten och ljusa dräkter. Leo gick och satte sig på en av de gröna sofforna; han började känna sig yr i huvudet.

»Jag tror att jag drömmer», tänkte han. »Det är så besynnerligt överkligt allt detta. Ja, bestämt drömmer jag!»

Han steg upp, gick ett stycke och stannade igen.

»Om jag åtminstone begrep det minsta!»

Han skrattade.

»Jag ska göra det! Jag ska gå till Wallion!»

Tio minuter senare kom han upp på Dagskurirens redaktion och frågade efter Maurice Wallion, inte utan en viss rädsla att man skulle skratta ut honom och svara att någon dylik person inte fanns. Men den unge, energiske reporter, som han vände sig till, betraktade honom noga och svarade:

»Har ni uppgjort med honom om ett sammanträffande?»

»Inte precis...»

»Då är jag rädd att ni kommit förgäves.»

»Men jag har fått ett brev från honom...»

»Så, det var en annan sak», sade reportern och såg i en anteckningsbok. »Namnet, om jag får be?»

»Leonard Grath», svarade denne förvånad.

»Utmärkt», log reportern och blev med ens mycket förbindlig. »Mitt namn är Robert Lang, och ni är väntad!»

»Väntad?» upprepade Leo alltmer häpen.

»Ja, men jag skyndar att tillägga att ingen mer än Wallion ännu vet varför. Jag är hans medhjälpare och jag tror att han är mycket angelägen att se er. Tyvärr är han för tillfället oanträffbar; jag har inte sett honom sedan i förrgår, men stig in i hans rum så få vi se...»

De gingo in i ett litet rum längst in i korridoren, och den unge, gladlynte och energiske

journalisten gick till telefonen. Efter litet ringande hit och dit sade han:

»Jag kan inte få fatt i honom, han är varken hemma hos sig eller där man annars kan söka honom. Det är alltid så. Ofta är han försvunnen hela veckor i sänder. Vi ha ingenting annat att göra än att vänta, tills han behagar ge sig tillkänna!»

Leo kände en grym misräkning men smålog.

»Det värsta är att det är brått», anmärkte han. »Jag misstänker att det kan bli försent!»

»Men ni antydde att Wallion intresserar sig för er?»

»Ja, det ser ut så...»

»Då kan ni vara lugn. Han skall se till att det inte blir försent!»

Robert Lang sade detta med en lugn tillförsikt som frapperade Leo, samtidigt som det gjorde honom nyfiken.

»Men ni vet inte vad er vän problemjägaren vill mig?»

»Nej. Spelar det någon roll? Jag är ju bara hans medhjälpare, hans hantlangare så att säga...»

Robert Lang blev utkallad och samtalet avbröts. Leo gick omkring i rummet, som var fullt av bokhyllor, tidningspackor och lådor med kortsystem. På det stora skrivbordet lågo manuskript, fotos, utländska tidskrifter och enstaka volymer av uppslagsböcker. På ett av fotogra-

fierna såg den unge mannen på långt håll bilden av ett allvarligt flickansikte, vars mörka, liksom vädjande ögon sågo honom rakt i ansiktet. Han kunde inte motstå frestelsen att ta upp kortet, för att betrakta det närmare.

Det var en vacker flicka, tänkte han, de där ögonen äro bestämt bruna; svart hår — italienska? Nej, ryska snarare: trekantigt ansikte, känslig men djärv mun, bågiga ögonbryn. Plötsligt öppnade han munnen och stirrade som förhäxad. I bildens underkant stod skrivet:

»Sonja Bernin, Kopparhuset.»

III.

WALLION TRÄFFAR B. 22, OCH NÅGRA MÄRKLIGA EPISODER UR EN STOR MANS LIV SKILDRAS MED ÖNSKAD VERKAN.

Maurice Wallion lämnade grannskapet av rum nr 23 med en viss brådska så snart baronen gått dit in, inte därför att han var rädd, ty det ordet fanns inte i hans ordbok, men därför att han nu efter fientligheternas brådstörtade början såg sig ställd inför en hel rad av svårlösta uppgifter.

Bernard Jenins oväntade ankomst hade fullständigt rubbat hans planer och tvingat honom att långt förr än han beräknat öppna striden med en mäktig, slagfärdig och intelligent motståndare, som sannerligen icke skulle sky några medel att hindra honom.

Han ångrade icke, att han på ett så utmanande sätt utdelat första stöten, ty själva hans djärva öppenhet skulle till en början förbluffa baronen, men han förutsåg att den stundande striden skulle

bli lika våldsam som kort — kort, emedan det nu blott gällde timmar till dess han antingen vore ohjälpligt slagen eller ock i besittning av de bevis han krävde för att kunna påkalla den officiella polisens hjälp. Därför gällde det att snabbt och säkert fullborda, vad han börjat, innan baron Fayerling hunnit samla alla sina krafter till kamp.

Han skyndade ut ur hotellet och hoppade upp på en spårvagn, som just passerade på väg norrut. Han undrade, vart Bernhard Jenin tagit vägen; det harmade honom en smula att han icke sett sig någon bättre utväg än att i all hast skicka iväg den olycklige unge mannen med sträng tillsägelse att akta sig för Fayerlings spioner och att i fall av behov söka en tillflykt på Dagskurirens redaktion. En viss hemlighetsfullhet hade onekligen präglat Bernhard Jenins uppförande, men Wallion tröstade sig med att den besynnerlige mannens vidare öden snart skulle rönas på ena eller andra sättet, och han beslöt att varsko Robert Lang om saken.

För ögonblicket hade han viktigare uppgifter att tänka på. Spårvagnen svängde in på Tegnér-gatan, och journalisten steg av. Han började långsamt promenera gatan framåt, tills han stannade mitt emot ett av de grå och fula femvåningshusen och helt omärkligt började granska fönstren en trappa upp.

Han visste sedan en månad tillbaka, att här

var ett av Ortizligans huvudkvarter, och han misstänkte att Ortiz själv under någon tid i början av året hade bott i våningen. Till namnet var det ett finskt pensionat, men ingen skylt angav verksamheten, och för gäster som icke rekommenderats av baronen eller Tassler fanns aldrig något rum ledigt. För tillfället bodde där endast tre personer, vilka nyligen anlät från Ryssland och dagligen stodo i förbindelse med Finsk-Ryska Import- & Exportkompaniet. Vidare brukade Rastakov ta in där de tider han icke vistades vid Kopparhuset. Wallion tog av åtskilliga grunder för givet att den man, som kallades B. 22 och som åtföljt Bernhard Jenin på resan till Stockholm, skulle komma hit, och han övertvängde redan nödvändigheten att låta Robert Lang bevaka pensionatet, då han plötsligt fick se B. 22 själv komma ut ur huset och raskt gå nedåt gatan!

Denna oväntade syn kom journalisten att rynka ögonbrynen.

Det var alldeles tydligt, att något oroande hänt spionen, ty karlen vände sig oupphörligt om, och till och med på detta avstånd såg Wallion att han var ytterligt nervös.

Journalisten funderade litet. Vad hade hänt? B. 22 hade tydligen gått från hotellet direkt till pensionatet, och nu föreföll det nästan som om mannen på något sätt råkat illa ut. Uppe i pensionatets fönster syntes ingenting.

Wallion började något förbryllad följa efter mannen, som nervöst tog av genom den ena sidogatan efter den andra och betedde sig mer och mer besynnerligt. Han stod långa stunder alldeles orörlig och stirrade med vidöppna, svarta ögon tillbaka längs gatan, utan att dock fästa minsta uppmärksamhet vid journalisten; hans händer kravlade som krabbor inne i rockfickorna och hans mun rörde sig som om han viskade. Därpå sköt han iväg som en pil igen, gick igenom ett hörnhus med två utgångar och sneddade kors och tvärs över en kyrkogård som kom i hans väg.

Wallion, som snart tröttnade på denna underliga lek, påskyndade stegen och slog honom på axeln med orden:

»Goddag, varför så brått, min vän?»

Karlen spratt till så våldsamt att han höll på att falla. Wallion högg tag i honom.

»Seså», sade han barskt, »inga dumheter! Jag vet allt, och nu vill jag tala med er! Om ni håller er till sanningen, så ska jag hjälpa er!»

Det sista lade han till på känn, men karlen tycktes fatta hans ord bokstavligt, ty ett uttryck av lättnad syntes i hans grå ansikte, och han sade tvekande:

»Är ni en av Bernard Jenins vänner? Vad vill ni mig, jag känner er inte... är ni kanske detektiv?» utbröt han misstänksamt.

»Nej, jag är tidningsman», sade Wallion som

fortfarande höll honom i armen. »Följ med mig!»

De gingo in på ett litet ljust och tomt kafé och slog sig ned vid ett bord i sidorummet. B. 22 förhöll sig tyst och avvaktande, men Wallion lämnade honom ingen tid att besinna sig.

»Jag ska inte fråga efter ert verkliga namn, B. 22», sade journalisten, »men det är bäst att ni är uppriktig, annars råkar ni ännu värre ut. Ni har valt dåliga vänner, min gubbe, och det är hög tid att ni drar er ur spelet. Säg mig nu, vad som hände på pensionatet!»

»Ja, jag skall säga er det!» sade karlen ursinnigt. »Jag vill inte vara med dem längre, de gå för långt. Jag vill inte mista livet...»

Hans ögon blevo blodsprängda, och han tog åt kragen som om han kände repet kring halsen. Han föll fram över bordet och högg tag i journalistens rockärm.

»Hjälp mig!» stammade han. »Jag är rädd för dem. Ortiz kommer att leda oss alla i fördärvet, om ingen hejdar honom...»

Wallion såg skarpt på honom. Han hade iakttagit honom redan vid hotellet och dragit sina slutsatser om mannens karaktär.

»Hur länge har ni tänkt på att förråda Ortiz?» frågade han. B. 22 sänkte huvudet.

»Sedan i går», svarade han otydligt. »När jag fick veta av Bernhard Jenin, vad Tarraschins

memorandum innehåller, vågade jag inte längre... det är alltför ohyggligt...»

Det såg ut som om han fortfarande tvekade, och Wallion beslöt att göra slag i saken; han ämnade inte spilla någon tid på onödigt prat.

»Hur mycket vet ni om Ortiz?» frågade han.

»Jag? Ingenting. De sade att han var chefen med vars pengar man betalade mig. Man betalade bra...»

Wallion gjorde en åtbörd av obehag. Betalningen var således allt för mannen.

»Har ni sett Ortiz?»

»Nej. Baron Fayerling har givit mig både order och betalning. De säga, att Gabriel Ortiz är en rik och mäktig man, som snart skall vara en av Europas högst uppsatta personer. Jag har aldrig sett honom, jag vet ingenting om honom.»

»Nå, då ska ni få veta något av mig: det är därför att ni ingenting vet, som ni fruktar honom så mycket. Mannen är en av de fräckaste äventyrare som någonsin levat, och var och en som följer honom är dömd till undergång.»

B. 22 ryste, och Wallion iakttog honom noga.

»Har ni hört talas om *kejsaren av Amazonas?*» frågade han. B. 22 skakade häpen på huvudet.

»Kejsaren av Amazonas?» mumlade han. »Det låter som en fars...»

»Det var också en fars, åtminstone kallade tidningarna det så. Den utspelades för sju år

sedan. En ung brasiliansk miljonär, redan förut bekant för sina dyrbara, excentriska infall, fann en vacker dag det lagbundna, borgerliga samhället för trångt och beslöt att skapa sig ett alldeles nytt efter eget huvud, som var fullt av jäsande härskardrömmar; han påstod att han var en avkomling av Napoleon och hade redan en gång ställt till en fruktansvärd skandal i Paris, där han sökte samla monarkisterna till kamp mot republiken för att i stället erkänna honom som Napoleon den fjärde. Hans namn var Gabriel Napoleon Ortiz. Då han uppträdde i Frankrike var han blott en ung slyngel på nitton år och blev naturligtvis helt enkelt i stillhet utvisad. Men lejonklorna växte, och småningom samlade han omkring sig ett helt litet hov av äventyrare, som underbläste hans vittsvävande planer. En dag, det var i början av år 1910, ångade han med sin armerade lustjakt uppför Amazonfloden och försvann i det inre av Brasilien. Det hettes, att han bekostade expeditionen i vetenskapligt syfte, men ett halvår efteråt överraskades brasilianska regeringen av ett högst imponerande dokument undertecknat Gabriel I Napoleon, kejsare av Amazonas, vari den nye härskaren förklarade att han utropat sig själv till kejsare över det vidsträckta och rika men huvudsakligen av indianer bebodda trakterna kring Amazonflodens källor. Han begärde dels brasilianska regeringens officiella erkännande, dels fri sjöfart på Amazonfloden, dels

slutligen omedelbart ordnande av gränsfrågan. Samtidigt inbjöd han i syd- och nordamerikanska tidningar företagsamma och driftiga personer att slå sig ned som nybyggare i hans rike, förklarade sig ämna grunda en huvudstad och inköpte sex ångare för regelbunden trafik på den stora floden. Naturligtvis var hela företaget omöjligt — ingen tog karlen på allvar, och tidningarna skrattade ut honom. Det hela var alltför vansinnigt. Det dröjde inte många månader, förrän kejsaren av Amazonas togs i förvar av brasilianska trupper; de funno honom i spetsen för en armé på hundratjugo man som genast tog till flykten. Hans släktingar, däribland den berömde luftskeppskonstruktören Ortiz, togo hand om honom, och något slokörad fick han bekväma sig till att i stillhet rymma ur landet, varefter ingen mänskliga någonsin tänkte på 'kejsardömet Amazonas' vidare!»

»Kejsaren av Amazonas!» mumlade B. 22 och log svagt. »Nu tycker jag mig dunkelt komma ihåg saken. Jaså, den mannen var Ortiz! Då börjar jag förstå...»

Journalisten såg att hans upplysningar gjorde effekt och fortsatte vänligare:

»Ni märker att denne brasilianske äventyraremiljonär inte saknade vissa stora drag. Sådana saker ha lyckats förr. Det var bara det, att han levde i en tid, då dylika äventyr under normala förhållanden äro orimliga. Det är världspresen

som skapar opinionen, och pressen skrottade ihjäl kejsardömet Amazonas. Ännu för femtio år sedan skulle mannen kanske ha lyckats. Som det nu blev, hade han lärt sig en dyrköpt läxa — till nästa gång! Han hade icke prutat av det minsta grand på sin stora dröm, men han bidade sitt tillfälle; han förberedde sig. Nästa fas i hans äventyrarsaga utspelades i New York. Han visade sig vara ett finanssnille av första ordningen, gjorde med verkligt napoleonsk fältherreblick den ena jättespekulationen efter den andra och blev inom kort Wall Streets nyaste stjärna, eller kanske snarare meteor. Efter en med hänsynslös kraft arrangerad corner i kaffe tiodubbade han sin redan kolossala förmögenhet och fick på köpet hederstiteln 'Kaffekungen'. Kejsaren av Amazonas hade blivit Kaffekungen! Ni märker i alla fall måtten? Som 'kejsare' hade han befordrat ett par tjog människor till fängelset, som 'kung' ruinerade han tusenden. Hans förmåga till ont hade hunnit växa sen sist, men ännu var han inte färdig, ännu hade inte det stora ögonblicket kommit. Den mannen arbetar inte som andra, steg för steg. Nej, hans ärelystnad kräver en oavbruten, ända till bristning driven kraftutveckling. Hans valspråk är: hellre en stor katastrof än en liten seger. Lagarna existera icke för en människa med en sådan tanke i hjärnan, och vad beträffar dem som äro djärva nog att följa honom som medhjälpare eller under-

lydande så må de se sig om att inte den lönen blir en cell eller något ännu värre!»

B. 22 lyssnade som hypnotiserad. Wallion fortfor:

»Efter sin kupp på kaffemarknaden försvann Gabriel Ortiz från Ney York. Han realiserade sina tillgångar; vid Wall Street syntes han inte mer. Han hade vunnit sitt första mål: nu hade han medel att fullfölja även de största och vildaste av sina hemliga drömmar. Amazonasepisoden hade givit honom erfarenhet; i New York hade han förvärvat miljarder. Han var rustad; skulle nu tillfället komma? I augusti 1914 började världskriget!»

Journalisten satt en stund tyst med rynkad panna. Han fortfor:

»Det är avskyvärt att tänka sig att mänsklighetens blodigaste tragedi skulle ge en brasiliansk rovriddare hans livs stora tillfälle. Det är sant att kriget inte som fordom har användning för äventyrare vilka bjuda sitt svärd och sin förlagenhet åt den bäst betalande. Men i krigets gränsmarker, där alla mörkrets makter under jordbävningen dyka upp ur djupen, där fick Ortiz det åtrådda fält, där han sådde sina miljarder och hoppades skörda makt! Med riktig beräkning valde han Ryssland till operationsfält och Stockholm till utgångspunkt. Hur länge har ni varit i hans tjänst?»

»Sedan oktober 1915.»

»Alltså nästan från början. Jag hör på er röst att ni är finne. Man förespeglade er att ni skulle komma att verka för Finlands frigörelse?»

»Det är så», sade B. 22 lågt.

»Tror ni det fortfarande, nu sedan Finland efter marsrevolutionen i Petrograd verkligen blivit ett fritt land? Är det Ortiz' verk?»

Mannen blev röd av vrede och blygsel. Han slog handen i bordet och utbröt:

»Nej, sen jag fått reda på vad Tarraschindokumentet innehåller förstår jag att Ortiz varken tjänar friheten eller tsardömet; han tänker bara på sig själv!»

»Alldeles», sade Wallion kallt, »och det borde ni ha insett långt förut...»

»Vad skulle jag tänka?» försvarade sig B. 22 jämmerligt. »Jag kände ingenting om honom förrän ni berättade mig allt detta! Vad ska jag göra?»

»Ta det inte så tragiskt. Ni har varit alltför lättlockad av snart förtjänta pengar, det är allt, och nu är ni i klämman. Ni har ännu inte sagt mig, vad som hände er på pensionatet.»

»Jag hade knappt kommit dit», berättade B. 22 upphetsad, »förrän det ringde i telefonen. En av ryssarna svarade, och jag lyssnade i rummet bredvid. Jag kunde förstå att det var Rastakov som ringde på, och ryssen svarade: 'Ja, han kom nyss.' Det var således mig de talade om; till min förskräckelse sade ryssen ögonblicket efter-

åt: 'Då är det bättre att vi skuggar honom; han kan ju alltid lättare skaffas undan i Finland än här. Ja, vi ska ta hand om honom; om han bråkar finns det ju ett sätt som väcker mindre uppseende. Nej, han har inte talat med någon ännu...' Då förstod jag att de hade dömt mig, och i första skräcken blev jag som förlamad, men jag visste att det gällde sekunder tills de skulle komma in till mig, och utan att så mycket som hämta min kappsäck smög jag mig utför trap-porna och bort...»

Wallion kände medlidande med den stackars karlen; han såg ut som en dödsdömd och kunde knappt få fram orden.

»Var det alltsammans?» frågade han.

»Ja, ni förstår väl att det är nog; de komma att göra något förfärligt... jag är inte den förste...»

»Jag vet det. Jag ska hjälpa er under en förut-sättning; har vårt samtal övertygat er om nöd-vändigheten att ärligt och öppet säga mig allt som kan leda till Ortizligans förintande?»

»Ja ja, säg mig bara vad jag ska göra!»

»Ni tänker inte endast på att rädda ert eget skinn? Ni lovar att hjälpa mig efter bästa för-måga?»

»Ja ja, ingenting hellre! Bara ni räddar mig!»

Mannens ton var övertygande; Wallions all-var bröt alldeles ned hans svaga vilja. Han såg med hundlik ödmjukhet på journalisten, medan

denne skrev några rader jämte sin adress på ett kort.

»Ta det här», sade Wallion. »Far direkt upp till min bostad vid Valhallavägen och lämna kortet till min hushållerska. Stanna där tills jag kommer. Vänta nu ett ögonblick medan jag går och telefonerar till henne.»

B. 22 grep kortet med en hörbar suck av lättnad och tacksamhet. Journalisten gick ut i kafét och ringde upp sin bostad. Hushållerskan svarade, och han meddelade henne i korthet, hur hon skulle ta emot B. 22 och vilka vidare försiktighetsmått hon borde iakttaga.

Därpå funderade han några sekunder, ringde upp Dagskuriren och bad att få tala med Robert Lang. Denne kom genast till telefonen, och Wallion sade:

»Har någon frågat efter mig? Vad! Leonard Grath? Har han nyss gått? Fördömt, det var alldeles nödvändigt att träffa honom! Vet du inte vart han gick? Nej det är klart, han är alldeles för impulsiv för att gå lös, du skulle ha hållit honom kvar! Nej, jag hinner inte komma upp, jag ska gå och se vad baronen och Tassler ha för sig, men du måste genast fara till pensionatet på Tegnérgatan och ta reda på vilka som uppehålla sig där just nu. Det är möjligt att vi snart måste göra en formlig anmälan hos polisen; inom några timmar kunna vi ha bevis nog i våra händer. Hör nu på: innan du lämnar

redaktionen skall du laga att en ung man vid namn Bernhard Jenin, som möjligen kan dyka upp där i dag, blir mottagen av någon pålitlig, till exempel Steno Beyler, och att han inte vidare släpps ur sikte förrän jag fått tala med honom. Ja, det är bra, jag ska berätta mer sedan, nu kommer det att gå hett till...»

Han lade ned luren och gick tillbaka till sidorummet. Men på tröskeln hejdade han sig.

B. 22 hade försvunnit.

En dörr som ledde till förstugan stod öppen, och på bordet låg ett papper på vilket några brådskande rader voro skrivna. Wallion tog det i förbifarten och rusade ut i förstugan. Efter en hastig blick inåt gården, som var kringbyggd med en hög mur, sprang han ut på gatan, men B. 22 syntes ingenstädes till.

Förargad läste journalisten det som var skrivet på papperet:

»Jag måste ge mig i väg. En av dem står därute på kyrkogården och jag är säker på att han sett mig i fönstret. Om de fingo veta att jag står i förbindelse med er skulle de skjuta mig på gatan. Jag kan inte komma förrän jag lett dem på villospår. Vänta mig senast kl. 7 i morgon bitti.»

Journalisten kramade ihop papperet och stoppade det i fickan, varpå han tänkte en gold tip.

På hela den tysta gatan syntes inte en människa.

IV.

LEONARD GRATH HANDLAR PÅ EGET BEVÄG OCH TRÄFFAR EN FLICKA SOM SPRINGER.

Leonard lämnade problemjägarens rum som i en dröm. Han tänkte inte på att invänta Robert Langs återkomst, men när han kom ned på gatan fann han sig fortfarande hålla fotografien i handen. Det föresvävade honom dunkelt, att han borde lägga den tillbaka på Maurice Wallions bord. Han tittade tveksamt på bilden.

»Sonja Bernin, Kopparhuset», läste han ännu en gång. »Jaså, det där är Andrej Bernins dotter? Himmel, en så vacker flicka har inte funnits i Kopparhuset på de sista femtio åren!»

Det var hans konstnärsblick som formade detta omdöme: vilken man som helst skulle inte ha kallat flickan vacker men möjligen pikant. Ansiktet var ingalunda ovalt, snarare alltför kantigt; munnen bildade ingen Kupidobåge utan var

pojkkäktigt bestämd; hakan antydde egensinne. Men de stora, mörka ögonen under de svarta, vinglika ögonbrynen syntes honom mystiskt lockande som en ropande röst. Och konstnären i honom lyssnade — vem vet, kanske också mannen?

Leonard Grath glömde på fläcken Burchardts visa ord, Wallions varning — allt. Han stoppade fotografien i fickan och tog vägen mot centralstationen.

»En till Karkby», sade han i biljettluckan.

En filosof skulle utan tvivel göra åtskilliga sinnrika reflexioner över denna enkla replik, eftersom man mycket väl kan påstå att den fullbordade Leonard Graths öde. Men Leo, som var allt utom filosof, gjorde inga reflexioner alls; han utbytte några silvermynt mot en liten brun pappbit och tågade av genom spärren ut på den plattform, där Nynäståget stod och fräste ut sitt överflöd av ånga. Han studerade effekten av den i solen drivande ångpelaren med kritisk blick.

»Rosa och silver i solen», noterade han i minnet. »Violett i skuggan...»

Därpå steg han ombord. Han hade valt den enda vagn som ännu var alldeles tom, men ögonblicket efteråt kom ännu en passagerare in och satte sig stillsamt mitt emot honom. Det var en ung eller medelålders man i blanksliten resdräkt; hans trötta ansikte var sjukligt grått med otaliga fina rynkor kring ögonen; den nötta läderväska som han bar i handen tycktes bereda honom be-

kymmer: han övervägde synbarligen om han borde ställa upp den i nätet, kastade en orolig blick på Leo och blev vid att behålla väskan i knät. Leos lättjefulla iakttagande tycktes besvåra mannen, ty han stirrade framför sig med den stela blick som förräder att man vet sig observerad. Men det föreföll som om han samtidigt lyssnade utåt, och Leo hörde en tydlig suck av lättnad från den besynnerliga figuren, då tåget strax därpå knyckte till och med stigande fart rullade ut från stationen.

De voro fortfarande ensamma i vagnen, eller rättare i sin hälft av densamma, ty den var delad i två avdelningar på mitten genom en skiljevägg. Leos tankar började vandra.

Han var nyfiken och litet upphetsad vid tanken på vad han skulle finna då han kom fram till Kopparhuset. Tanken att han om kort tid inte mer skulle ha rätt att sätta sin fot där gjorde honom åter allvarlig. När allt kom omkring hade han i alla fall varit en lättsinnig, tanklös slyngel. I ett anfall av klarsynt självkritik såg han de gångna åren passera revy: ateljéfester på Montmartre, badliv i Ostende, yachting, tennis och garden parties i Kalifornien — en enda solig lek bland andra sysslolösa, som talade mycket och utträttade föga. Och nu — resultatet: sälja Kopparhuset och fortsätta livet i en annan takt med mindre lek och mera arbete? Det var bra hårt...

Konduktören kom och klippte hans biljett. Då han stoppade biljetten tillbaka i fickan, kände han fotografien och drog upp den.

Sonja Bernin, Kopparhuset! Han betraktade bilden tankfullt. I detsamma hörde han en rörelse, kände fläkten av ett andetag i sin omedelbara närhet och såg upp. Hans medpassagerare hade lutat sig fram och såg på fotografien med uppspärrade ögon, men sekunden efteråt drog han sig åter tyst undan som en snigel i sitt skal utan att möta Leos frågande blick. Mannen satt fullkomligt orörlig med händerna på väskan och blicken stirrande i motsatta väggen som förut, men det ryckte sakta i hans läppar och i hela hans ansikte fanns, som Leo formade tanken, inte mer färg än i en blyertsskiss.

I en blink återkom i Leonard Garths minne Wallions varning, plånbokens försvinnande, mannen med kameran och Burchardts uttryck av oro. Han var övertygad om att den besynnerliga figuren blivit dödligt förskräckt vid anblicken av fotografien, och han började känna en gråkall aning om att han på något sätt hamnat mitt i ett gigantiskt nät som långsamt slöt sig. Vad var på färde? Voro alla människor galna?

Han beslöt sig för att säga något och övergav lika hastigt beslutet. Den andre satt som en Buddhabild. Situationen var pinsam, och under tiden slungades tåget med rasslande fart allt

längre ned mot Nynäs och havet. Leo rymde fältet och rusade ut på närmaste plattform...

Swalkad av det våldsamma draget gjorde han ett aktningsvärt försök att summera ihop vad han erfarit denna händelserika dag men tröttnade och började tanklöst beundra det förbiglidande landskapet. Hade han vetat att den händelserikaste delen av dagen trots allt återstod, skulle han måhända där på fläcken hoppat av tåget och återvänt till Stockholm, men som han inte ägde profetisk förmåga anlände han till Karkby station med återställd sinnesjämvikt. Sådan var hans natur!

Den första han såg då han hoppade ned på perrongen, var den besynnerliga mannen med väskan, som lämnat tåget samtidigt genom en annan grind. Leo såg honom gå fram till stinsen och hörde honom tilltala denne på god svenska.

Då stinsen gjorde en min av synbar överraskning kunde Leo inte stävja sin nyfikenhet utan flanerade lyssnande förbi och hörde stinsen utbrista:

»Ja, om det är till Kopparhuset ni ska undrar jag just om ni blir vidare välkommen...»

»Inte det?» sade mannen med väskan i låg, nervös ton. »Och varför om jag törs fråga?»

»Har aldrig hört att de är vidare gästfria där borta nu för tiden; glada livet tycks de åtminstone inte leva! Om det vore ett kloster kunde de inte vara mera osynliga», antydde stinsen mystiskt

och såg efter tåget som försvann i kurvan. »Utlänningar hela bunten också; jag antar att det är det här eländiga kriget som blåst hit dem, hela Sverige är ju fullt av ogudaktighet nu, och bröd-kort ska de ha... Ja, ska ni till Kopparhuset så har ni en halvtimmes väg att gå...»

Leo drev utom hörhåll och hade inte mod att vända om, ty han ville inte riskera att bli igenkänd. Han gick över järnvägen och passerade långsamt några nybyggda villor och den gamla döva blomsterodlarens växthus (levde manne gubben ännu?). Då Leo kom upp i skogsbrynet vände han sig om och såg mannen med väskan komma gående hundra meter bakom, likt en grå skugga på den vita vägen.

Karlen var således verkligen på väg till Kopparhuset liksom han själv? Leo såg väntande ned på den ensliga, mörka figuren, som närmade sig i solskenet, och han undrade vad han borde göra: låtsas om ingenting eller forcera en närmare bekantskap. Men han slapp att fatta ett beslut, ty den andre vek oväntat av från vägen, hoppade över diket och försvann rakt in i skogen.

— — —
En kvart senare stod Leonard Grath framför de s. k. »Karka grindar». Här torde en smula topografi bli nödvändig, för att läsaren skall förstå vad som sedan händer.

Nynäs hamn och badort är att betrakta som
5 *Kopparhuset.*

Stockholms utpost söderöver vid Östersjön, ungefär som Saltsjöbaden och Sandhamn är det mera österut. Nynäsjärnvägen skär det mellanliggande Södertörn på längden, och ju närmare Nynäs den kommer desto smalare blir det kuperade landet mellan järnvägen och sjön. Efter som Karkby är en av de sista stationerna före Nynäs kan man följaktligen därifrån nå sjön genom en halvtimmes promenad i östlig riktning. Men som järnvägen är en tämligen ny inrättning, skall man under denna promenad snart återfinna den gamla vägen till Stockholm, numera tämligen öde, och vid denna väg skall man mitt i det tomma landskapet plötsligt befinna sig framför Karka grindar, ett förfallet bågvalv med rostiga järngrindar och en portvaktarstuga, bakom vilken en körväg försvinner upp genom en aldrig allé. Intet hus synes, men här är gränsen till Gratharnas gamla Karka, som upptar ett anseeligt stycke jord mellan landsvägen och sjön. Det gör ett egendomligt intryck att mitt i skogen se detta en gång ståtliga portvalv ensamt och vittrande som ett stenmonument över forna tiders prakt och rikedom.

Vad beträffar Karka, eller Kopparhuset, som hela egendomen populärt benämnes efter sitt corps de logis, skola vi i sinom tid beskriva även det. Leonard Grath, dess sista ägare (och en ägare blott till namnet!) stannade framför grindarna och såg in mellan spjälorna. Utanför portvak-

tarstugan satt en karl och putsade en dubbelbössa utan att se upp.

»Hör hit där», ropade den unge mannen muntert. »Släpp in mig är ni hygglig...»

Karlen såg ut på vägen med märkbar överraskning. Han var svartmuskig och solbränd.

»Vem är ni?» ropade han brutalt utan att resa sig. »Vad vill ni?»

»Jag är Leonard Grath, Kopparhusets ägare, och jag vill in!»

Karlen fixerade Leo med ett oförskämt grin.

»Jaså, ni vill in, vill ni? Varför säger ni inte, att ni är kejsaren av Kina?»

»Hör ni inte att jag är ägaren! Öppna grinden, karl!» utbrast Leo förargad och skakade häftigt de låsta grindarna. Mannen sköt in en patron i bössan och lade vapnet över knät.

»Försök något annat», sade han. »Om ni är ägaren så är ni i Kalifornien, och då gissar jag att ni inte tar skada av att jag skickar en hagelsvärm åt ert håll...»

Han spände hanarna och lyfte bössan.

»Dra åt fanders», sade han. »Vi är trötta på att ta emot obehöriga här på stället!»

Leo mötte hans blick och retirerade ofrivilligt. Därpå började han skratta; situationen föreföll honom nästan grotesk.

»Kom och se mina papper!» sade han.

»Jag struntar i era papper!» svarade mannen, varpå något oväntat hände.

Han sköt, alltjämt sittande, med bössan lyft till kinden! Hället var för kort för att haglen skulle sprida sig, men Leo såg dem riva kalkdammet ur portvalvet.

»Ni — ni, lymmel!» utstötte han häpen. »Vad menar ni med det där?»

Karlen laddade om, tigande. De sågo på varandra. Leo öppnade munnen, slöt den igen och gick sin väg. Nu skrattade han inte längre.

Han gick tveksamt ett stycke utmed järnstaketet, ty han visste att detta tog slut hundra meter längre bort och ersattes av en vanlig lantlig gärdesgård. Då han kommit utom synhåll från porten klättrade han över gärdesgården och befann sig äntligen på sin egen mark, som han kände i minsta detalj sedan barndomen.

Han arbetade sig uppför höjden och kom in i granskogen, där han efter beräkning träffade på en gammal stig, vilken han följde.

Plötsligt stannade han och drog ett djupt andetag.

»Hemma!»

Denna tanke fyllde honom med förundran. Han hade inte tänkt att återseendet av dessa gamla soliga, välkända skogsgläntor skulle ta honom så djupt, och han satte sig ned på en sten, liksom utmattad. Herre gud, han var ju hemma, och om tio minuter skulle han stå i Kopparhuset! Han glömde allt annat, rusade upp och började

gå med snabba, längtande steg ned mot fältet som syntes mellan träden.

Då hörde han lätta steg framför sig på stigen. En flicka, klädd i svart riddräkt, kom springande emot honom, seende sig om vid vart femte steg. Två karlar med bössor på ryggen visade sig längre till vänster och gensköto henne med långa språng. Flickan uppgav ett skrik, då de båda karlarna hoppade ned på stigen framför henne och grep henne om armarna. Hon brottades vigt med dem, och hennes ridpiska satte en röd strimma på den enes ansikte. De sade något i grov ton till varandra och flickan skrek vilt:

»Jag får gå vart jag vill, ni har inte rätt...»

»Håll er lugn, fröken, ni ska stanna hos er pappa!» svarade en av karlarna, inte ohövligt. Därmed lyfte han upp henne och började bära henne tillbaka samma väg de kommit. Hon slet sig lös och slog honom ännu en gång mitt i ansiktet. Smärtan gjorde honom ursinnig; med ett rytande slängde han henne handlöst utåt vägen.

Men nu var Leo framme.

»Vi bruka inte behandla kvinnor så här i landet!» sade han, och karlen stöp i backen efter att ha mött en stöt av Leos breda axel. Den återstående grep efter bössan, men Leo vred vapnet ur hans händer och stötte honom tillbaka.

»Håll er lugn!» sade han.

Flickan hade rest sig och såg på Leo utan att säga något. Hon var omkring sjutton eller ader-

ton år, och med ens kände den unge mannen igen det mörka ansiktet från fotografien. Han lyfte på hatten.

»Fröken Bernin, förmodar jag? Mitt namn är Leonard Grath...»

Då flickan alltjämt stod orörlig med ett egen-domligt stelnat uttryck i de stora bruna ögonen, tillade han hastigt:

»Är ni skadad?»

Hon kom fram, lade händerna på hans arm och svarade lågt:

»Gå! Gå er väg!»

Leo såg sig om på de två karlarna, som stodo på fem stegs avstånd mellan honom och den väg han kommit, vaksamt iakttagande honom.

»Vad är det där för figurer?» frågade han.

»Det är två av skogsvaktarna», svarade flickan. »Gå er väg, bara gå!»

»Varför det?» frågade Leo med ett styng av besvikelse och förargelse. »Jag har rätt att komma hit, har jag inte?»

Han bjöd henne armen som i en balsal, inte utan ironi, och tillade:

»Fastän jag inte tycks vara välkommen, så tillåt mig att eskortera er till Kopparhuset; jag är just på väg dit!»

Flickan rodnade och bet sig i läppen. Hon vände sig om och gick. En av karlarna skrattade, och Leo svängde runt, glad att få ösa ur sig litet av vad som kokade i honom.

»Håll tyst, annars ska jag köra ut er härifrån med en piska! Jag tycks ha kommit oväntat, men jag har inte börjat än! Vänta lite så ska ni få se...»

De två skogvaktarna visade inte med en min att de hörde på honom. Leo kastade bössan på marken, vände dem ryggen och gick efter flickan. När han kom i kapp henne, sänkte hon huvudet, och han såg att hon var blek. Han föll in vid hennes vänstra sida, men hon gick som om hon varit ensam.

»Här har tydligen skett stora förändringar», anmärkte han utan att låta sig bekomma. »Kopparhuset var förr inte något ogästvänligt ställe, men nu tycks det inte ens vilja ta emot sin egen herre!»

Paus. Intet svar.

»Vad beträffar skogvaktare», tillade han, »så ha dylika lyxdjur varit överflödiga i de här skogarna sen många år. Jag antar ni håller dem för att öva tillsyn över ekorrarna. En av dem tog mig visst för en ekorre för resten...»

Han skildrade med ett visst bistert nöje episoden vid grindarna. Helt oväntat började flickan gråta. Han såg på henne med plötslig ruelse.

»Jag är ett odjur», mumlade han. »Fröken Bernin, för guds skull, se på mig, ni ser och hör ju tydligt att jag är en ryslig lymmel! Gör mig den tjänsten att hellre skratta åt mig...»

Mitt i gråten hördes en ansats till skratt, så åter en snyftning, och slutligen tog skrattet överhand. Flickan såg upp på honom och torkade ögonen med en liten sidennäsduk.

»Det är dumt att gråta», sade hon allvarsamt. »Ni blev väl bra förvånad?»

»Inte alls», försäkrade han. »Att gråta en liten vers då och då är ett privilegium för unga damer, eller hur? Det är alldeles naturligt...»

»Jag har glömt att tacka er», sade hon och böjde på huvudet. »Det var inte så farligt som det såg ut, men ni kom i rätta ögonblicket. Ser ni, min far och faster är så stränga, och ibland gör jag myteri och myndigheterna skicka ut ekorppolisen att ta reda på upprorsrörelsen. Det var sista skedet av en inrikes angelägenhet ni ingrep i...»

Den lilla damen pratade på helt livligt nu, med små snabba, fågellika kast på det svarta, bara huvudet som kom stenkolspärlorna i öronen att dallra. Hon gick med säkra, korta steg som en pojke och svängde med ridpiskan.

»Nu säger ni att jag kom i rätta ögonblicket», sade Leo förebrående, »och nyss bad ni mig ge mig iväg...»

»Tänker ni inte göra det då?» frågade hon med en blixtsnabb blick ur ett par ögon som just då föreföllo Leo svarta som natten.

»Nej, inte förrän ni ber mig en gång till»,

svarade han djärvt. Flickan stannade och vände sig om.

»Det är detsamma nu», sade hon och fortsatte. Även Leo vände sig om. De båda skogvaktarna stodo fortfarande uppe bland träden och sågo ned på dem, men en tredje hade sällat sig till dem, och alla tre höllo sina bössor på armen.

Den unge mannen kände ett smygande obehag i sina nerver. Framför sig, ett gott stycke bort ännu, såg han större delen av den gamla allén som från Karka grindar ledde, mer än kilometer-lång, upp till corps de logiset, vilket dock ännu doldes av den höga åsen till vänster. Han tyckte sig se två eller tre figurer röra sig som en patrull i alléträdens skugga men hann icke förvissa sig förrän de voro borta. Han började undra om flickan vid hans sida givit hela förklaringen till scenen i skogen, men hans tankar togo en annan vändning, då han nu mellan trädens lövmassor såg husets tunga takformationer höja sig, liksom gjutna i grön koppar.

Där var åtminstone allt sig likt, som förr! Han stannade nedanför terrassen med dess vitt-rande stenbalustrad och frossade i den välkända tavlan, tills årens damm blåste av honom och han blev pojke på nytt. Där var den fyrkantiga, tunga fasaden med vitrappade, av ålder gråa murar, uppbärande det branta koppartaket, som genom sitt höga fall föreföll att utgöra hälften av husets höjd och verkligen var neddraget som

en medeltida stridshjelm kring tredje våningens fönster; där voro de bägge kopparbilderna av Fortuna med ymnighetshornet och Mercur med vingade fötter, en bortglömd figur på var sin sida om trappan, stirrande på varandra stela och stumma i sina stereotypa poser.

V.

VARAV TYDLIGT FRAMGÅR ATT GÄSTEN
ÄR VÄRD I VÄRDENS HUS.

Leonard Grath steg in i Kopparhuset som en främling, med hatten i hand. En solstrimma lyste på det bonade ekgolvet i hallen. Mitt i solstrimman stod en reslig gammal dam, rak som en grenadjär, mager och mörk som en ökenresande, och betraktade skarpt de inträdande med klara, långsynta ögon. Hon virkade oavbrutet på en spets som försvann i en gammaldags korgväska vid vänstra armen.

Leonard Grath tvärstannade, som om hennes blick varit ett materiellt hinder, och bugade sig.

»Sonja Andrejevna!» sade den gamla damen med stark kommandostämma. »Var har du varit?»

Flickan såg under lugg på den unge mannen och kastade ridpiskan ifrån sig.

»Faster Lona», svarade hon mjukt. »Denna herre har nyss blivit tagen för en ekorre.»

»Sonja Andrejevna», avbröt henne den skarpa rösten. »Ta ditt förnuft till fånga, du vet att jag avskyr enfaldiga gåtor!»

»Mitt namn är Leonard Grath», skyndade sig denne besvärad att förklara med en ny buggning.

Virknålarna stannade i farten, och deras ägare tog två långa steg fram mot honom, seende honom rakt i vitögat utan att blinka. Han märkte, att hon ehuru lätt gråsprängd och mumielikt mager sannolikt icke var sextio år; de befallande ögonen voro ännu ungdomligt energiska, varje rörelse laddad av kraft och hela hållningen en bildad men ovanligt martialisk dams. Liksom flickan var hon helt klädd i svart, med tillägg av vita krås och en myckenhet stenkolspärlor som ibland rasslade svagt.

»Leonard Grath?» upprepade hon. »Ägaren?»

»Ja, jag kommer sannolikt litet oväntat, och om jag på något sätt...»

»Sonja Andrejevna! Ta genast upp ridpiskan (den unge mannen hajade till!) och lägg den på sin plats! Ja, herr Grath, ni kommer verkligen oväntat, det nekar jag inte till!»

»För all del, jag ämnar visst inte...»

»Sonja Andrejevna! Ser du inte vad klockan är? Har jag inte sagt dig väl tusen gånger att middagstid är inte vilken tid som helst på dagen?»

Hennes sätt att tala gav Leo hallucinationer av hela regementen utropstecken, och det förvå-

nade honom inte att flickan försvann som en pil. Men till hans häpnad övergick den gamla damen, så snart de voro ensamma, till nästan vänskaplig samtalston.

»Jag är Lona Ivanovna Bernin, och som er hyresgäst hälsar jag Kopparhusets ägare välkommen. Ni gör oss nöjet att deltaga i middagen? Gott, låt oss röka en cigarrett medan vi vänta!»

Ännu lindrigt överraskad, blev han placerad i en stol i den välkända gamla empiresalongen till vänster om hallen. Lona Ivanovna räckte fram en cigarrettlåda och tog själv en rysk papyross som hon tände med van hand. Leo sökte ännu en replik, då hon förekom honom.

»Ni kommer från utlandet?»

»Ja, från Kalifornien.»

»Aha, Kalifornien, ett härligt klimat där! Och ni tröttnade ändå på det?»

»Inte precis, jag fick det infallet att resa hem...»

»Hm? Ämnar ni stanna länge?»

»Det beror på, en klimatfråga är det i varje fall inte...»

Hon drog inte på munnen. Hon rynkade pannan.

»Tro mig, Kaliforniens klimat är vida att föredra», anmärkte hon och såg lugnt på honom.

»Det är möjligt, men jag väntar i alla fall en smula omväxling av den här resan.»

»Hur så?»

»Å, här är så mycket nytt, jag menar... en hel del egendomliga... kort sagt...»

Leo trasslade in sig och började röka ursinnigt. Den gamla damen blåste ut en fulländad ring, tittade kritiskt på Leo genom den och sade torrt: »Unge man, vad ni än gör, gå inte och bli kär i Sonja!»

Leo stirrade domnande på sin cigarrett. Konversationen självdog, och tystnad härskade. I fönstret surrade ett vilsekommet bi.

— — —

Middagen var över och Leonard Grath åtskilliga erfarenheter rikare. Framför allt hade han funnit sanningen i det gamla uttrycket att gästen är värd i värdens hus — med ett ord: att han var en gäst och främling i sitt eget hem, och därtill en påtagligt ovälkommen sådan! Det föreföll honom rent av som om flickan och hennes faster turade om att omärkligt bevaka honom, han såg dem byta blickar och viskningar vars mening var honom fördold, och vad som föreföll honom besynnerligast: i hela det stora huset och dess närmaste omgivning stod utom de två ingen levande varelse att se! Det var mer än tydligt att det var flickan som ensam lagat till den enkla middagen av uppvärmda konserver, och Leo började misstänka att ingen betjäning alls fanns i huset.

Han frågade, mera av artighet, efter herr Andrej Bernin, som befanns vara sängliggande

på sitt rum, alltför sjuk att träffa den ärade gästen. Omedelbart efter middagen blev Leo efter en tyst signal från fastern föreslagen en promenad i trädgården av Sonja Bernin, och de båda unga promenerade en stund under tystnad. Det led mot solnedgången och den lantliga orkestern var i full gång: småfåglarna kvittrade i ursinnig kappsjungning, humlorna brummade med dåsiga basröster och i gräset stämde syrsorna sina fioler till kvällskonserten.

Nu då han hade Sonja Bernin livslevande bredvid sig intresserade hon honom ännu mer än då han först såg hennes fotografi på Wallions bord: hennes pojkkaktiga otvungenhet, som dock var förenad med mjuk, nästan kattlik grace och slagfärdig intelligens, gav honom en angenäm känsla av kamratskap — men så snart han själv försökte anslå en kamratlig ton skytmade en avvisande kyla i hennes min, och det svarthåriga pojkhuvudets hållning blev med ens ladylik. Hur det nu var, lyckades han inte alls göra sin manliga överlägsenhet gällande, och det var en ny erfarenhet för den bortskämde unge mannen.

Efter en stund sade han:

»Jag har tänkt stanna en tid i Kopparhuset, men jag har en känsla av att jag är överflödig här...»

Hon vände ett blad mellan läpparna som en cigarrett.

»Varför det?» frågade hon.

»Å, allt möjligt! Mannen vid grindarna avvysade mig på ett särdeles kraftigt sätt . . . för det första . . .»

»Med bössan, menar ni! Ett hårdhänt skämt: han trodde naturligtvis att ni var en bedragare, eftersom han hört att Kopparhusets ägare var i Amerika. Jag antar att han blir avskedad i alla fall», tillade hon.

»Men ni bad mig själv gå min väg, så snart ni fick veta vem jag var!» fortsatte han.

»Var inte det vänligt av mig att varna er, när det är så tråkigt här?» skrattade flickan.

»Det är inte tråkigt här», envisades han, »och det var inte det ni varnade mig för!»

Hon såg upp. Deras blickar möttes; för andra gången denna dag såg Leo hennes ögon vidgas till djupa brunnar. Hon svarade inte men påskyndade stegen, liksom för att komma undan. Han höll jämna steg med henne och fortsatte:

»Er far vill köpa egendomen, som ni vet; det är skada att jag inte kan få tala med honom. Er faster är tystlåten och ni är hemlighetsfull; kan ni inte ha en smula förtroende för mig?»

De hade kommit upp på en liten höjd, varifrån större delen av allén kunde överskådas. Flickan stannade, hon andades häftigt.

Plötsligt frågade hon:

»Har ni talat med Marcus Tassler?»

Han skakade på huvudet. De tego båda.

Flickan stod orörlig som om hon lyssnade. I

den soliga stillheten hördes långt borta ett rytmiskt pulserande ljud, vilket närmade sig med spöklik hast och steg till ett smattrande, som därpå tvärtystnade.

»Hörde ni?» viskade flickan.

»Ja», svarade han. »En motorcykel tycks ha stannat vid Karka grindar. Det är synd att vi inte se dem härifrån, det är säkert någon från Stockholm!»

Då han sade detta, erinrade han sig den unge mannen med väskan som han på ett oförklarligt sätt skrämt med Sonja Bernins fotografi, men innan han hunnit öppna munnen för att berätta händelsen, kom ett dramatiskt avbrott.

Borta åt grindarna till smälldes ett bösskott, efterföljt av ett långt, svävande skri.

Några sekunder senare kom en människa springande nere i allén som om han sprang för livet. Leo kände igen mannen med väskan, och flickan skrek med ett tonfall av vild förfäran:

»Sergius! Sergius!»

Flyktingen lyfte ansiktet, som var likblekt, och utan att hejda sig svarade han:

»Rastakov!»

Flickan vände sig om, såg på Leo och sade med kvävd, ilsnabb röst:

»Göm er, se ingenting!»

Därpå sprang hon ned från höjden efter den flyende och bäge försvunno. Men i detsamma kommo ytterligare två karlar rusande uppför

allén; den ene var portvaktaren vilken hotat Leo med samma bössa som han fortfarande bar i handen, den andre var en lång karl i motorcyklistdräkt. Även dessa försvunno i riktning mot huset.

Utan att betänka sig rusade Leo tillbaka samma väg han nyss kommit, och efter fem sekunder hade han terrassen framför Kopparhuset i sikte. Mannen med väskan sprang upp för terrasstrappan, såg sig omkring i en sekunds tvekan och flydde in i huset. Flickan följde honom i hämlarna, och portvaktaren tillsammans med cyklisten kommo fram just som terrassen åter var folktom. Till höger och vänster om huset visade sig åtskilliga andra karlar, liksom framtrollade ur marken. Tillsammans med de bägge nämnda voro de inalles nio, varav fyra buro bössor. Alla närmade sig Kopparhuset i språngmarsch. Cyklisten ropade något i skarp ton och började gå uppför terrasstrappan. Leo kom upp på terrassen samtidigt med honom och ropade:

»Vad är på färde?»

Motorcyklisten tycktes inte lägga märke till honom. Ett nytt skott smällde, denna gång inne i Kopparhuset. De flesta av karlarna voro utom synhåll på andra sidan huset, men cyklisten, portvaktaren och ännu en okänd sprungo in i hallen tillsammans med Leo.

Den gamla damen kom emot dem med en revolver i handen. Hennes blick var farligt klar

och bestämd och hon sade: »Rastakov, har jag bett er komma in!»

Cyklisten stannade.

»Vem var det som sköt, Lona Ivanovna?» frågade han skarpt.

»Jag!»

»Var är han?»

»Vem är det fråga om?»

»Å, ni vet nog, Bernard Jenin, en tjuv! Vad har ni gjort med honom?»

Lona Ivanovna stoppade revolvern i sin spetspåse, såg på cyklisten med en min av resignation och sade:

»Sök reda på honom!»

Leo som ingenting förstått av de brådskande replikerna såg sig förstummad omkring. Rastakov fick se flyktingens väska ligga öppen mitt på golvet, ryckte den åt sig och slängde den i väggen med en ed, ty den var tom.

»Jag ska ha honom levande eller död», röt han. »Och det fördömda dokumentet med!»

Han rusade halvvägs uppför trappan till nästa våning men vände sig om, som om han erinrade sig något.

»Och för övrigt!» skrek han tvärs över hallen. »Ni är styvnackad, Lona Ivanovna, jag känner er nog! Var så god, vill ni hellre få med chefen att göra, så säg bara ifrån! Men akta er att röra vid Tarraschins memorandum, det är döden!»

Därmed försvann han. Lona Ivanovna tog Leo under armen och drog honom med förvånande kraft men ej ovänligt med sig in i matsalen.

»Vore det inte skäl att underrätta polisen?» började han.

»Lägg er inte i det här», sade hon kärvt. »Sonja, de ämna söka igenom huset; du får se till att herr Grath slipper höra av Rastakov vidare...»

Sonja kom fram; hon var alltjämt likblek men behärskad. Det pojkkaktiga i hennes sätt var försvunnet, och hon svarade lugnt:

»Om herr Grath är besluten att stanna, är jag rädd att han nödgas göra både Rastakovs och Fayerlings närmare bekantskap.»

De bägge kvinnorna sågo på honom, avvaktande. Brådskande, sökande steg ekade genom hela huset.

»Jag vet visserligen inte vem Rastakov är som tar sig så hög ton i ett hus där ni bo som mina ärade gäster», sade Leo med tonvikt på ordet gäster, »inte heller har jag nånsin hört talas om Fayerling. Men jag skall med nöje stifta bekantskap med vem det vara må som behagar göra Kopparhuset den äran.»

Hans tal var oartigt nog, trots de cirklade fraserna, och han märkte det själv, men han var utom sig. Som om en gardin dragits upp såg han nu, att dessa människor alla voro hemlighetsfulla figurer ur världskrigets röda töcken,

mörka, främmande ansikten ur vilka ett smygande hot blickade fram. Han tänkte på flykten, som han sett springa för livet, jagad av panisk förfäran, på skottet som nyss ekat genom huset, på Lona Ivanovna med revolvern i hand. Det ursinniga sökandet pågick ännu däruppe, steg och rop genljödo. Levande eller död? Knappt hade Leo tänkt denna tanke, förrän han kände en inre, iskall övertygelse om att ett mord var begånget. Vad skulle han göra?

De två kvinnorna betraktade honom som om de sökte läsa hans tankar.

»Ert rum är i ordning», sade den äldre långsamt. Innan Leo hann svara var han ensam.

Han började gå fram och åter, ännu upprörd. Utanför på terrassen såg han en av karlarna stå stilla mot den röda solnedgången med bössan på ryggen. Under de sista minuterna hade det blivit tyst som om han var ensam i huset. Han lyssnade uppmärksamt men hörde ingenting. Hans tankar kretsade rådvilla kring vad som hänt, men sågo ingen förklaring, och hans hjärta började klappa mer och mer oroligt. En timme gick, skymningen tätnade och intet bröt stillheten. Skulle då ingen komma tillbaka?

Ur stånd att uthärda den sysslolösa väntan längre gick Leo ut i hallen. Genom glasörrarna såg han fortfarande mannen med bössan ute på terrassen, men inomhus var tomt och tyst. Han gick ur rum i rum och sprang uppför trappan till

nästa våning — ingenstädes en levande varelse! Tanken att flyktingen måhända låg död och gömd i något skumt hörn red honom som en mara, han kände sig slapp i alla leder som om han hade feber. Plötsligt greps han av panisk förskräckelse, rusade andlöst upp ännu en trappa, ryckte upp dörren till sitt rum och slängde igen den efter sig med en skräll som gav eko i hela huset. Stödd mot dörren, ensam i den lilla kammare, där allt ännu var sig likt som i hans tidigaste barndom och där han drömt så många drömmar, andades han ut.

»Har jag blivit galen?» frågade han sig. »Vad försiggår här? Gud i himlen, problemjägaren hade rätt, hela Kopparhuset är fullt av hemligheter!»

Han såg sig omkring efter vatten, ty hans läppar klibbade vid varandra, men han fann intet.

»Om de ha dödat honom!» tänkte han. »Om jag har stått bredvid och låtit en människa mördas utan att röra ett finger!»

Då hörde han en dörr öppnas utanför, långsamt. Han tittade ut i korridorens halvmörker. Det var dörren till gästrummet i korridorens andra ända som fortsatte att glida upp tum för tum, tills han såg först en mager, orkeslös hand och sedan en lutande gestalt ta form mot fönstret bakom.

Figuren rörde sig famlande, trevade blint med en käpp längst mattans kant och gick med korta,

senila rörelser mot trappan. Leo iakttog den tyst och sökte uppfånga en skymt av dess ansikte; han tyckte sig se ett kort, vitt skägg och stripigt vitt hår under en sammetsmössa, därpå en skymt av ett par blå glasögon. Blind! I en blink fattade han att han nu för första gången hade den ryske författaren Andrej Bernin framför sig. Den gamle syntes tveka, ropade sakta »Sonja!» utan att få svar och gick slutligen utför trappan med käppen stötande mot varje trappsteg. Leo hörde honom med skälvande gubbröst kalla på Lona Ivanovna allt längre bort, allt svagare. Det låg något så spöklikt i denna brustna röst, ensam i ett tyst, mörknande hus, att den unge mannen med en rysning drog igen dörren om sig. Efter ett ögonblick låste han den med dubbla slag och gick bort till fönstret som stod öppet. Himlen hade bleknat till svavelgult i väster och natten kom blå och sval över nejden. Svaga fläktar nådde honom från sjön.

Han hörde ett prassel av grus nedanför och lutade sig ut. Två figurer gingo förbi och den ene gjorde en handrörelse upp mot hans fönster i det han sade något i befallande ton. Leo tyckte sig känna igen Rastakov.

Man visste alltså att han fanns på sitt rum, man bevakade honom! Upptäckten väckte nya farhågor. Han satte sig på sängen och lutade huvudet i händerna. Var han rädd? Ja, han erkände, att han var rädd, rädd därför att ingen

fanns i hans närhet som han kunde förtro sig till och få råd av...

Problemjägaren! Han rusade upp...

Fem minuter senare klättrade Leonard Grath nedför det tjocka, klumpiga stupröret av ergig koppar, ljudlöst och vigt såsom han gjorde det för tjugo år sen och med samma intensiva spänning som då. Han väntade ett anrop ur trädens skuggor men intet kom och som ett rödskinn smög Kopparhusets ägare bort mellan träden, in i skogen. Tre gånger mötte han dunkla skepnader av den typ Sonja Bernin kallat skogsvaktare, men för var gång lyckades han komma osedd förbi. När han vände sig om såg han långt borta, bakom Kopparhusets höga, massiva profil ett irrande, blåaktigt skimmer som tycktes komma från viken. Han vågade inte stanna för att utforska det underliga skenets källa...

Då han kastade sig upp på sista tåget till Stockholm, vilket redan rullade ut från Karkby, var han andlös och genomdränkt av svett.

VI.

PROBLEMJÄGAREN.

Det var över midnatt, då en ung man med förstörd uppsyn och dödlig trötthet i varje rörelse kom in till nattredaktören på Dagskuriren och frågade efter Maurice Wallion.

Nattredaktören stirrade på honom utan synnerlig medkänsla, ty han var en härdad skeptiker.

»Wallion?» svarade han torrt. »Han är inte här!»

»Var kan jag träffa honom?»

»Ja, det är mer än jag vet — här ha vi inte sett honom! Det finns ungefär en möjlighet på tusen att han är hemma — och om han är det, så svarar han åtminstone inte i telefon; jag har försökt! Han blir nog glad när han får se, hur hans arbetsrum här har blivit upp och nervänt!»

»Upp och nervänt?»

»Sa jag upp och nervänt? Ni kan hälsa honom, ifall ni träffar honom, att hans rum ser ut som om en balett av små orkaner dansat krigs-

danser därinne och att ingen vet hur det gått till! Här har ni hans adress, om ni nödvändigt vill friska upp er med en nattpromenad härifrån och till Valhallavägen . . .»

Redaktören stack en papperslapp i handen på Leo och körde ut honom med en viss artig våldsamhet.

Den unge mannen stannade en stund på den tomma gatan för att samla sig. Därpå knäppte han ihop kavajen, ty han frös i den ljumma luften efter sina ansträngningar i skogen; och med en gest av ny beslutsamhet började han sin vandring genom den skumma stenöknen, under släckta lyktrader. Han mötte kvinnor som tilltalade honom med frågande ögon och låga röster, ett och annat muntert sällskap vars skratt steg och sjönk i disharmoniska utbrott, en polis som såg efter honom med händerna på ryggen. Dessa skuggor i den violetta natten påminde om den sena timmen, liksom tornurens stirrande uggleögon, och han påskyndade sina steg tills han stundtals halvsprang.

När han kom upp på den breda, ödsliga Valhallavägen, förbi Stadion och kasärnerna, var han svettig på nytt och flämtade.

Det föll honom först nu in att porten till det hus, där problemjägaren bodde, måste vara låst, men då han stannade utanför den såg han att den stod halvöppen. Han reflekterade icke över detta utan sprang hastigt uppför trapporna . . .

Dubbeldörrar med namnet Maurice Wallion på en mässingsskylt... Leo stannade.

Ena dörrhalvan stod på glänt, och på förstugans stengolv lågo några vita träspånor. Han hörde tydligt ett prassel i trappan till nästa våning, som om någon tagit sin tillflykt dit vid hans oväntade ankomst. Dörrspringan framför honom var mörk, men han sköt upp dörren och steg över tröskeln.

En hand visade sig som en svävande rovfågel framför hans ansikte och slog ned kring hans hals. Ägaren till handen befann sig till vänster om honom, bakom dörren, och en stark, skrattlysten röst sade i hans öra:

»Stig in, min gubbe lilla! Se så, sprattla inte, jag har väntat dig med otålighet! För tusan, du är inte just skicklig att bryta upp ett Yale-lås, du har hållit på en halvtimme minst, och nu... välkommen, sitt ner...»

Med en kraft, som föreföll Leo övermänsklig, blev han lyftad från golvet och handlöst kastad in i ett mjukt hörn som tydligen var fullt av kläder.

En elektrisk taklampa tändes med en knapp, och Leo såg lutad över sig en reslig herre i sportdräkt. Ett par skarpa grå ögon kisade ned på honom, tindrande av humor och kraft. Leo förstod instinktivt vem det var.

»Goddag, herr Wallion», sade han. »Förtjust att träffa er...»

»Jaså, det är ni!» svarade problemjägaren utan att låta sig bekomma. »Varför sitter ni där?» Leo reste sig.

»Det föreföll mig att en jordbävning inträffade just som jag steg in, men jag kanske tog fel...»

»Det var jag som tog fel, min bäste herr Grath! En av baron Fayerlings gossar har hållit på och lekt med mitt dörrlås i en halvtimme och jag stod bakom dörren och väntade — de trodde naturligtvis inte att jag var hemma — och just som han var klar att komma in, var det ni som avbröt honom och råkade i min fälla i stället...»

Problemjägaren avbröt sig och sprang till dörren, men i detsamma hördes ett fruktansvärt kattrakande nedför trapporna och porten slog igen nere i djupet.

»Han ville tydligen inte besvära när han hörde att jag var hemma», anmärkte Wallion. »Jag får verkligen be er ursäkta den hårdhänta välkomsthälsningen nyss. En sån skojare, han har alldeles fördärvat låset, — nå, det är snart hjälpt. Ett ögonblick bara, så ska vi ha oss en liten lugn pratstund sedan.» Medan han talade skruvade han snabbt och behändigt fast en massiv hake i dörrarna. »Så där, nu får det duga. Var så god, den här vägen!»

De stego in i problemjägarrens arbetsrum, och Wallion tände den gulskärmade lampan på skrivbordet.

»Ni är väl bra förvånad över att jag kände igen er?» frågade Wallion som intresserat men inte närgånget betraktade sin sena gäst, mellan det han gjorde i ordning ingredienser till en svalkan-de dryck av Johnnie Walker och sodavatten, satte fram cigaretter och drog för gardinerna. »Ser ni, jag tog reda på hur ni såg ut redan för tre månader sen...»

»Det är inte det som förvånat mig», svarade Leo som kände sig helt uppfriskad när han såg sig omkring i det hemtrevliga rummet med dess bokhyllor och tavlor. »Men hur i all världen visste ni att jag skulle komma till Stockholm? Ännu för två månader sen hade jag inte en tanke på att komma!»

»Ni har kommit hem av en nyck?»

»Ja, ett plötsligt infall, jag vet inte riktigt vad...»

»Och nått och jämnt hemkommen befinner ni er mitt i en virvel av högst besynnerliga händelser?»

»Besynnerliga är ett milt uttryck...»

Maurice Wallion smålog och satte sig mitt emot Leo.

»Jag är rädd att jag är skyldig er ännu en ursäkt», sade han. »Jaså ni vet inte varför ni egentligen kom till Stockholm? Men jag kan säga det, jag... det var för att hjälpa mig! Ja, jag förstår, ni vill säga att ni inte ens visste att jag existerade, förrän ni fick mitt brev på Bur-

chardts kontor. Det betyder ingenting. Jag visste att ni fanns i Los Angeles, där ni inte behövdes, och att ni borde vara i Stockholm, där ni inte väntades. Hade jag skrivit direkt till er och bett er komma skulle ni troligtvis ha skrattat åt mig, eftersom jag inte kunde ge er någon rimlig förklaring — då! Men minns ni mrs Gregory i Los Angeles? Minns ni hur hon sista tiden ständigt ledde samtalet på Kopparhuset, visade intresse, lockade er till lyriska beskrivningar som gjorde er själv sjuk av hemlängtan, och hur hon steg för steg inympade hos er tanken att resa hem — och resa genast? Minns ni det?»

Leonard Grath hörde på som om ett ljus småningom gick upp för honom.

»När ni säger det... ja, sannerligen var det inte vackra mrs Gregory som fick mig att resa!»

»Ser ni, jag har vänner överallt sedan vandringsåren. Ni satt där i Los Angeles; jag letade i mitt minne, aha, mrs Gregory — utmärkt, en intelligent dam, en riktig diplomat! Jag skickade henne ett detaljerat telegram. Kan ni förlåta mig?»

»Min bästa herr Wallion», svarade Leo ögonblickligen. »Jag är smickrad, överförtjust! Låt oss bli vänner, och för allt i världen: trolla mig inte tillbaka till Kalifornien igen, innan ni förklarat hur jag kommit att bli föremål för så livligt intresse?»

»I er genskap av Kopparhusets ägare.»

»Som ägare betraktad är jag just ingen succès»,
anmärkte Leo. »Om jag upplyser att jag blivit
så gott som bortkörd från Kopparhuset så...»

Maurice Wallion fick något oväntat genom-
trängande i blicken som kom Leo att avbryta
meningen i skuldmedveten förvirring.

»Ni har redan varit där — trots min varning?»

Den unge mannen nickade.

»Och den omedelbara följderna är detta nattliga
besök?» fortsatte Wallion. »Jaså, ni har varit
där? Jag undrade hela tiden varför ni var så
upprörd. Jag borde ha förstätt att ni hör till dem
som inte lyda råd. Ja, bli inte stött, jag lyder
själv ogärna råd utan att veta skälet. Vad är det
ni sett, eftersom ni är så vild i ögonen?»

Vid denna fråga överfölls Leo av en slags
panisk skräck. Han såg åter flyktingen som tum-
lade in i hallen, och han hörde skottet. Han stam-
made:

»Jag tror att en människa blivit dödad i Kop-
parhuset, nedskjuten... de ville hindra mig att
se...»

Wallion lutade sig fram och såg den unge
mannen rätt i ögonen, som en läkare sin patient.

»Berätta alltsammans!» sade han.

Leo lättade sitt hjärta i en enda osamman-
hängande berättelse som journalisten åhörde
tigande.

»Ni är säker på att flickan ropade Sergius?»
frågade han när Leo slutat.

»Ja, lika säker som på att Rastakov kallade flyktingen Bernard Jenin!»

»Ni tror att Bernhard Jenin väl kom in i huset men inte ut igen?»

»Nej, det var omöjligt för honom att undkomma...»

»Likafullt var han alldeles försvunnen efter det där skottet?»

»Ja, som om han i ett ögonblick förintats!»
Wallions blick liksom splittrades, han sjönk tillbaka i stolen och gjorde en gest av plötslig vrede.

»Det stämmer inte! Det är förgjort, för vart enda steg i den här affären blir jag kastad ur sadeln! Varför skulle Lona Ivanovna skjuta ned Bernard Jenin, de borde...»

Han steg upp och slog sig ursinnigt för pannan.

»Rastakov vet jag var jag har, den går på svarta listan utan vidare! Men Lona Ivanovna? och flickan som ropade Sergius?»

Efter en stund vågade sig Leo fram med en fråga som länge legat på hans tunga.

»Det är ju tydligen jag som får be er om bistånd i den här belägenheten», sade han. »Ni skämtade väl då ni sade att ni ville ha min hjälp?»

Wallion svängde runt och svarade:

»Känner ni Kopparhuset på edra fem fingrar?»

»Ja, om någon gör det är det väl jag...»

»Det är just det, ni känner Kopparhuset, och

ni har rätt att känna det! Vet ni varför de där människorna vilja köpa egendomen? Jo, helt enkelt för att beröva er den där rätten! Ingen annan än de själva får längre veta vad som försiggår i Kopparhuset, ty där växer i hemlighet något som snart är moget! Men jag skall inte förvirra er med gåtor, jag skall tala rent ut!»

Han satte sig åter.

»Det är åtminstone väl att ni inte sprang till polisen», sade han. »Den tiden kommer, men inte ännu. Jag förmodar att ni inte träffat Marcus Tassler?»

»Nej», svarade Leo.

»Det är också väl. Då överblicka vi situationen med fria händer.»

»Ursäkta», inföll Leo. »Jag överblickar verkligen ingenting, inte det minsta...»

»Jag ämnar berätta en historia», sade Wallion. »För fem månader sen blev jag tidigt på morgonen kallad till en man som höll på att dö. Jag frågade efter hans namn; till min förvåning uppgavs namnet på en person som en gång för länge sedan varit en av mina vänner och då ansågs för en lovande tidningsman, men som sedan efter en ovanlig grotesk och olycklig kärleksaffär hade gått ett snabbt förfall till mötes och slutligen frivilligt försvunnit ur vår krets. Jag skyndade mig dit, och fann en människa som ovårdad och härjad låg med klockan i hand i en slags barnslig nyfikenhet vem som skulle hinna först — jag

7 *Kopparhuset.*

eller döden. Man hade sagt mig på förhand, att den eländige stackaren på natten kommit hem onykter och fallit genom ett trappfönster ned på stenläggningen från fem våningars höjd. Alla i huset hade vaknat vid hans skrik då han föll. Det är själfallet att jag inte nämner hans namn. Då jag steg in i det torftiga rummet, lyfte han huvudet och sade lugnt och tydligt: 'Jag trodde inte de skulle låta dig komma!' Jag antog att han yrade, han såg ut som om han inte hade en minut kvar att leva. 'Vilka menar du?' frågade jag. 'De som dödat mig!' svarade han. Jag vet inte vad jag sade, ty jag blev djupt skakad av att se den en gång intelligenta, av hälsa strålande människan ligga som en krossad spillra framför mig. Det var ryggen som var skadad. Förändringen var till den grad otrolig, att han måste ha förstått vad jag tänkte. 'Ja, det är jag', sade han, 'men om en minut är det inte mera jag . . . fort, fort, luta dig ned . . . nej, ta inte min hand!' Han vände bort huvudet, liksom skamsen. 'Skicka bort doktorn!' sade han. Jag bad läkaren gå ut, tills jag ropade, och lutade mig över den döende. Hans ögon brunno feberaktigt blanka i det vita, orakade ansiktet. 'Vet du varför jag dör?' sade han. 'Därför att jag sett för långt ned i virveln . . . ni är blinda! Allesammans blinda! Ser ni ingenting . . .' Han utstötte orden så häftigt, att han började flämta, och jag gav honom vatten. 'Lägg märke till vad jag säger', fortsatte

han i korta satser och med allt längre avbrott. 'Jag har kastat bort mitt eget liv... de köpte mig att göra deras arbete men jag vill inte... det är kaos som börjar, först i Ryssland... sedan överallt... mannen i virveln heter Gabriel Ortiz; jag fick veta det i går, och i natt dödade de mig... jag är redan död...' Varje ord kom som en gnista ur hans söndertrasade hjärna, och jag lyssnade andlöst, ty jag förstod att han ansträngde sina sista krafter att göra ett häpnadsväckande avslöjande. 'Gabriel Ortiz, kom ihåg det namnet... hans högra arm är baron Fayerling... men de äro många... planen... den är ohygglig... vilddjuret kommer att besitta jorden.' Han famlade över mig som om han försökte hålla sig kvar vid livet genom att hänga sig fast i mig. Hans ångest var förfärlig att se. 'Kriget är ingenting mot det som kommer, om inte Ortiz blir krossad... men akta dig... de döda...' Rösten slocknade, han låg orörlig. Jag ropade på läkaren, men efter några sekunder var han död. Och ändå var det som om det skumma rummet fortfor att genljuda av den dödes röst! Vad var det han velat säga mig?»

Maurice Wallion tänkte en cigarett. Leo märkte att journalisten var djupt röd.

»Ni märker själv, hur fantastisk denna början till en bekännelse förefaller. Det föll mig dock inte in att betvivla den döendes uppgifter, ehuru jag bland hans papper inte fann någon som helst

bekräftelse. Men jag gjorde några stilla frågor hos grannarna, och när jag gick därifrån var jag övertygad om att han verkligen blivit dödad av två män som inväntat honom i trappan och stött ut honom genom fönstret. Då förstod jag att han talat vid full sans men inte hunnit fullborda sitt meddelande, som måste ha haft en fruktansvärd innebörd!»

»Fanns det ingen ledtråd?»

»Nej, men jag tog nu för givet att det var han som var upphovsmannen till en artikel med rubriken 'VEM ÄR MANNEN I VIRVELN?' som några veckor förut stått införd i en liten veckotidskrift av boulevardtyp. Detta visade sig emellertid omöjligt att bekräfta, eftersom tidskriften just upphört och dess medarbetare skingrats av okända anledningar. I denna märkvärdiga artikel påpekades, att Stockholm under kriget blivit operationsbasis för äventyrare av en kaliber som världen aldrig sett maken till, och det påstods att bland dem finns en man som så att säga bakom krigets rygg börjat organisera de hemlighetsfulla krafterna utan att man visste hur eller varför. I varje fall hade tydligen artikel-författaren och den döende syftat på samma sak, någonting var i görningen, och jag misstänkte det redan: det försiggick i Stockholm saker som väckt min uppmärksamhet, en slags rörelse under ytan som förbryllat mig. Bilden av en virvel var utomordentligt träffande, och jag anade att

den stackars människa jag nyss sett dö blivit in-
dragen i virveln av ren nöd eller frestelse av lätt
förtjänta pengar. Det har gått många svaga och
olyckliga karaktärer så i dessa tider. Men vad
han fått se i virveln hade tydligen skrämt honom,
och han hade gjort en ansträngning att rädda sin
själ. Hade jag hunnit komma en minut förr,
skulle jag kanske ha fått veta allt! Han hade
åtminstone inte tillkallat mig förgäves: jag visste
nu att mannen i virveln hette Gabriel Ortiz. Men
när jag beslöt att söka reda på denne Gabriel
Ortiz, stötte jag genast på de mest besynnerliga
svårigheter, som i sig själva voro beviset på att
han fanns men att han omgärdat sig med oge-
nomträngliga hinder. Knappt hade jag börjat
sökandet på allvar så kom, i mars, den ryska re-
volutionen! Ögonblickligen kände jag här i
Stockholm, liksom under mina sökande händer,
att den mystiska kraftutvecklingen tilltog. Vir-
veln började stiga. Jag hade min uppmärksam-
het riktad på baron Fayerling, men jag förvåna-
des över att inte finna något hemlighetsfullt hos
honom. Han bor på ett av de största hotellen,
visar sig överallt och lever officiellt på räntorna
från sina rumäniska gods. Men som rumäniska
gods just nu äro ganska oberäkneliga inkomst-
källor, gör baron Fayerling även affärer av mo-
dernaste art och har till den ändan associerat sig
med Marcus Tassler, innehavare av Finsk-Ryska
Import & Exportkompaniet, en äkta gulasch och

utom i affärer en skäligen alldaglig schakaltyp. Det märkliga med Marcus Tassler är emellertid hans intresse för Kopparhuset. Lägg märke till detta: vi ha i Kopparhuset tre människor som inte göra minsta väsen av sig utan snarare tyckas vilja gömma sig i högdragen avskildhet, nämligen Andrej Bernin, hans syster och dotter! Dessa tre ha så länge jag studerat dem inte lämnat Kopparhuset och inte visat någon påtaglig vänskap mot Marcus Tassler eller baron Fayerling, som båda likväl ofta vistats där som självbjudna gäster. Tassler har visat ett oavlätligt intresse för Kopparhuset och genomdrivit först det fullständiga arrendet och sedan det frikostiga köpeanbudet. Det är han som installerat där den betjäning som förvånat er med sitt nästan militäriska nit. Portvakten heter Tuman, av okänd nationalitet men en veritabel dogg, förtjust i mat, dryck och slagsmål. Han bor naturligtvis i grindstugan. Så ha vi trädgårdsmästaren, som ni tydligen inte sett; han heter Rosenthal, en tyst och grubblande människa med spår av förfinad bildning och en smula avsides från de andra. Han har två drängar, och dessa tre bo i trädgårdsmästarstugan bakom corps de logiset. Därbortom ha vi ladugården och stallet, där det nu finns blott tre kor och två hästar — men fyra ladugårdsdrängar och två ridknektar, kan någon förklara det? Vänta! Vi ha en post till på listan: det är de sex karlar, som Sonja Bernin kallade skog-

vaktare och som verkligen *vakta skogen*, det kan ni lita på, eftersom ni själv prövade på det! Och slutligen: i den lilla sjöstugan vid bryggan i viken bo två individer som fiska och segla omkring bland de yttersta öarna, men vad de *fiska* vet varken ni eller jag! Således ha vi en tjänstepersonal på aderton män — men inte ett spår till varken kvinnlig eller manlig betjäning i själva Kopparhuset. Oberäknat de tre Bernin, som äro ryssar, äro varenda en av tjänarna utlänningar, ehuru tio eller elva av dem kunna tala svenska och sex ha blivit svenska medborgare!»

»Och ni känner inte till Kopparhuset, säger ni?» utropade Leo. »Ni känner det bättre än jag!»

»Allt det där kan vem som helst ta reda på», svarade Wallion. »Det är ingen hemlighet. Men nu är frågan den: vad är det i verkligheten som försiggår i Kopparhuset?»

VII.

DE SOM DÖDA...

»Låt oss försöka få en smula fast mark under fötterna», fortsatte problemjägaren. »Det har hittills varit en massa svävande tal om virveln, om kaos, om vilddjuret och jag vet inte vad. Faktum är att vi redan ha en hel kedja med Kopparhuset i ena änden och den mystiske Gabriel Ortiz i den andra. Två av huvudlänkarna äro Fayerling och Tassler. Jag kan tillägga en tredje: Rastakov, som dock är underordnad, en slags souschef för grovarbetet. Låt oss betrakta den märkvärdiga kedjan, länk för länk, och summera det kända. Dess huvud, Gabriel Ortiz, undandrar sig ännu ett avgörande omdöme; om honom vet man egentligen bäst vad han gjorde för tio år sedan...»

Wallion berättade i korthet för Leo samma historia som några timmar tidigare för B. 22.

»Baron Friedrich Fayerling däremot, den ele-

gante flanören med de rumäniska godsen, ger ämne till vissa reflexioner», fortsatte han. »Baronen omsätter pengar till högst förvånande belopp. Hans bankkonto är fördelat på sex banker i Stockholm, två i Göteborg, en i vardera Köpenhamn, Malmö, Kristiania och Hälsingfors. Den sammanlagda summan av hans tillgodohavanden stiger och faller på ett egendomligt sätt: i början av februari var den inte mindre än tolv miljoner kronor, i slutet av samma månad endast hälften och i slutet av mars några fattiga hundratusen. Två veckor senare placerade han på samma dag en miljon på vart och ett av sina bankkonton, d. v. s. åter en summa av tolv miljoner. Och nu, i juli, står han på ett plus av över tjugu miljoner. Vad är det då för märkvärdiga affärer han bedriver? Vem vet! Jag har själv antecknat namnen på åttiofyra olika personer som kasserat in baronens checker; av dem voro alla utom fyra utlänningar och hälften lämnade därefter Sverige, de flesta för att fara till Ryssland eller Finland. Denna ström av människor, som Fayerling försåg med pengar till ofta stora belopp, var störst i början av mars. Alla avlade korta besök i hans hotellrum, och ett par av dem skuggades hela tiden av Rastakov. Tre av dem foro ut till Kopparhuset . . .

Man får emellertid inte glömma Marcus Tassler, vars affärer äro intimt förbundna med baronens. Finsk-Ryska Import- & Exportkompaniet

existerar verkligen; ni kan när ni vill gå in i dess kontor på Drottninggatan och göra upp om köp eller försäljning av nästan vilken vara som helst, ty i likhet med andra moderna affärsmän handlar Marcus Tassler med absolut vad som helst från febertermometrar till kaffe, te och kakao. Det gör mindre om varan inte finns annat än på papperet, den är i alla fall bara till för att gå ur hand i hand under oavbruten värdestegring. Tasslers banktillgodohavanden äro nästan lika respektabla som baronens och placerade på samma sätt. I ett eller två fall har jag verkligen konstaterat att Tassler och baronen tillsammans avslutat en affär, där reella varor bytte ägare. Men på det hela taget har jag inte kunnat märka, att Finsk-Ryska Import- & Exportkompaniets agenter, som finnas i varenda större stad i Skandinavien, uträttar något annat än att ideligen korrespondera på firmastämplat papper med herrarna Tassler och Fayerling. Jag har läst en hel bunt sådana brev: de äro fulla av varunamn och affärstermer. Ibland, när det är bråttom, telegraferas det. Så gjorde Tasslers Göteborgsagent, när ni kom i land från Amerikaångaren. Man märker således att en stor apparat är i full gång, men man märker inte lika lätt dess syfte, ty om det vore att förtjäna pengar skulle både Tassler och baronen vid det här laget inte ha kläderna på kroppen. Med ett ord, man ser två herrar, som låter miljonerna rinna ut genom hundratals

kanaler, men man söker fåfängt källan till dessa miljoner eller ändamålet med deras slösaktiga utgivande. Om det vore fråga om den numera vanliga hanteringen spioneri, vore alltsammans enkelt, men varken Fayerling eller Tassler eller någon av deras hjälpare i och utom Kopparhuset står i förbindelse med de stridande makterna. Nej, det är någonting annat, — men vad?

Under den första tiden av mina observationer gjorde jag upp två olika teorier. Den första var att det gällde en organisation för vapensmuggling. Faktum är att Fayerling på något sätt stod i förbindelse med den sorgligt ryktbara expedition som över norra gränsen ämnade smugla in sprängämnen i Finland men som hejdades av svenska myndigheterna och på mystiskt sätt skingrades. Den lika ryktbara motorbåten Nelly, som med en last av moderna gevär sökte ta sig obemärkt över Bottniska viken, hade en vecka förut synts utanför Kopparhuset. Jag kunde emellertid inte skaffa mig bindande bevis; för övrigt fann jag genast att ingendera episoden kunde vara mer än en detalj, en obetydlighet i Fayerlings dagliga värv. Jag såg att han bar på större planer. Då bildade jag mig en ny teori: att det hela var en liga för att hjälpa vissa politiska flyktingar och konspiratörer med den tekniska delen av deras verk, såsom anskaffande av pass, skydd mot kontraspioner, finansierande av resor och vapenköp . . . med ett ord, ett bolag för

att jobba i revolution. Faktiskt har man över Stockholm smuglat in hundratals revolutionärer och tonvis med vapen och trycksaker i Ryssland under början av detta år. Detta var ju en intressant tolkning av Finsk-Ryska Import- & Exportkompaniets verksamhet! Men inte heller detta räckte; dimensionerna voro alltjämt för små. Att den ryska revolutionen intresserade Fayerling och Tassler var tydligt, men även sedan en revolutionär regering kom till makten i Petrograd, fortgick deras mystiska arbete med oförminskad kraft, dirigerat av den alltjämt osynlige Gabriel Ortiz. Jag var rådvill och osäker...

Då kom helt tvärt en period av stillhet och väntan i Fayerlings operationer; den började för några veckor sedan. Inte längre dessa rader av okända besökare, inte mer dessa kolossala utgifter — absolut stillhet! Jag observerade att Fayerling började bli nervös; ungefär en gång om dagen, vanligtvis sent, hade han ett långt telefonsamtal, efter vilket han regelbundet kontramanderade vissa order och utfärdade nya. Detta övertygade mig om att Gabriel Ortiz vid dessa samtal fanns i andra ändan av telefonröden, men det var mig omöjligt att komma underfund med var. Att någonting nytt var i görningen blev dock snart tydligt. Jag beslöt att skärpa mina observationer.

En dag hörde min medhjälpare Robert Lang, hur Tassler under ett samtal på gatan med

Fayerling flera gånger framkastade uttrycket Tarraschins memorandum. Detta gav oss ett uppslag!

Vet ni vad Tarraschins memorandum är? Det har omnämnts offentligt en enda gång, nämligen av en bulgarisk journalist som råkade försäga sig under en tidningspolemik. Han kallade Tarraschins memorandum 'en bomb som om den kom i rätta händer skulle sätta Europa i skakning'. Dokumentet skulle ha tillkommit i Moskva strax efter marsrevolutionen och ha furst Tarraschin till upphovsman. Det lär innehålla en fullständig plan att krossa revolutionen och återinsätta tsaren, och så gott som alla Rysslands mera kända namn av gamla regimen lära vara ohjälpligt komprometterade om detta dokument kommer i dagen. Märkligt nog, eller kanske naturligt nog, avled furst Tarraschin i slutet av mars, innan hans plan kom längre än på papperet, och vad papperet beträffar tycktes det vara totalt försvunnet...

Då är det som Bernard Jenin dyker upp. I samma stund upphör Fayerlings väntande attityd som genom ett trollslag. Jag ser en individ, som helt enkelt kallas B. 22, ledsaga Bernard Jenin, jag ser Rastakov bevaka dem bägge; livliga konferenser äga rum hos baron Fayerling. Till min överraskning upptäcker jag att denne Bernard Jenin är i besittning av ingenting mindre än Tar-

raschins memorandum, och jag förstår att man ämnar beröva honom det!

Då beslöt jag, som hittills i månadtal spelat den osedde iakttagarens stumma roll, att ingripa. Jag såg Rastakov gå från baronens rum direkt till Bernard Jenin, och jag hejdade honom. Där-efter rådde jag Bernard Jenin att skyndsamt söka sig en bättre tillflyktsort och säkrare vänner. Han sade nästan inte ett ord, han bara försvann. Jag undrade, vart han tog vägen; jag kunde inte följa honom, eftersom jag nu en gång för alla måste klargöra min ställning gentemot Fayerling. Det är först genom er jag fått veta att Bernard Jenin for raka vägen till Kopparhuset, att Rastakov följt honom dit och att man troligen dödat honom där...»

— — —
Maurice Wallion hade berättat sina erfarenheter snabbt och utan många avbrott. Tystnaden, som uppstod då han helt tvärt slutade, kom Leo att haja till. Det var som om han genom att åhöra denna fantastiska berättelse blivit delaktig av ett ansvar... en vaknande plikt-känsla...

»Ni tror alltså att Bernard Jenin är död?» frågade han, mest för att bryta tystnaden.

»Man kan tro vad som helst när man ingenting vet», svarade Wallion allvarsamt. »Jag tror hellre ingenting än något som kan visa sig vara alldeles ogrundat. Men bara det, att Bernard Jenin så snart jag räddat honom ur den ena

knipan löper direkt i den andra, bara det att han så där omotiverat dyker upp i Kopparhuset, mitt i getingboet, är så orimligt, att Lona Ivanovnas revolverskott nästan kommer som prickén över iet. Det är bara det att Sonja Bernin ropade Sergius, som jag inte kan smälta. Det förbryllar mig...»

»Var tror ni att Tarraschins memorandum finns nu?»

»Möjligen i Lona Ivanovnas eller rent av Andrej Bernins händer! I varje fall fick inte Rastakov tag i det!»

»Hur kan ni vara säker på det?»

»Därför att om Rastakov i går eftermiddag kunnat rapportera fyndet av dokumentet till baronen och denne i sin tur till Gabriel Ortiz, så skulle man inte med så nervös fräckhet börjat räfst med mig senare på kvällen. De hade då haft trumf på hand och ansett mig relativt ofarlig. Men nu ha de i stället vänt upp och ner i mitt rum på redaktionen och försökt detsamma här, allt för att leta efter papperet, och därför kan inte Rastakov ha funnit det i Kopparhuset — ännu!»

»Det låter sannolikt», nickade Leo. »Jaså, ni visste att de härjat på redaktionen?»

»Ja, Robert Lang telefonerade om det. Men de hittade ingenting värre än en foto av Sonja Bernin.»

»Inte ens det!» utropade Leo triumferande.
 »Se, vad jag har! Jag stal den före dem!»

Det var en sådan naiv stolthet i den unge mannens ord och gest, att problemjägaren brast i skratt och förtjust gav honom en dunk på axeln.

»Nå, nu ser man tydligt att ni kommer till mig med tur», sade han. »Det är ödets vink eller makternas tecken eller vad ni vill! Det är alldeles tydligt, att vi två måste samarbeta!»

»Ja, vi måste göra något», instämde Leo som troligtvis aldrig uttryck sig så beslutsamt i hela sitt liv. »Jag är glad att ni tillkallade mig från Kalifornien. Detta får inte fortgå; vi måste ta reda på vad som försiggår i Kopparhuset!»

Uttrycket *vi måste* tycktes angenämt överraska problemjägaren, som nu började märka att den unge mannen verkligen hade ruter i sig.

»Ni har hört vad jag sagt om Gabriel Ortiz», sade han varnande. »Inbilla er inte att mannen i virveln är en myt, som kan avslöjas på en halvtimme. Han existerar, och han är farlig...»

»Farlig!» sade Leo en smula röd av iver. »Än ni då, som kan dra till er en människa tvärs över världen utan att säga ett ord till honom. Ortiz vet jag ingenting om, men tusan skulle ha er till fiende!»

Det märktes att den unge mannen liksom alla andra vid första sammanträffandet kapitulerat på nåd och onåd inför problemjägarens suggestiva personlighet. Den lugna rösten och de genom-

trängande ögonen fyllde honom med obegränsat förtroende. Omedvetet modellerade han i detta ögonblick sitt rörliga, något veka ansikte efter Wallions: samma bestämda mun och framskjutande haka...

Problemjägaren, som iakttog honom, dolde ett småleende genom att hastigt fatta sitt glas. Därpå sade han:

»Olyckligtvis veta vi ingenting om Ortiz, men han vet allt om oss. Han har således alla fördelar. Men han och hans drabanter lida av en svaghet: de äro många! De äro för många! En kedja är inte starkare än dess svagaste länk...»

»Då gäller det att finna den där länken!»

»Ja. Det var just vad jag försökte i går eftermiddag, under det jag höll Fayerlings kontrapioner från livet. Jag fann att mannen som vi känner under benämningen B. 22 och som förde Bernard Jenin till Stockholm av någon orsak ådragit sig Fayerlings misstroende. Jag begagnade mig härav och lyckades träffa B. 22...»

Wallion såg på sitt ur och avbröt sig:

»Tiden har löpt iväg, det må jag säga! Klockan är redan över sex!»

Han släckte lampan och vita ljusstrimmor silade in mellan de tunga gardinerna, som han nu drog åt sidan. Det klara dagsljuset slog in över rummet som en våg, och då han öppnade fön-

stren fläktade en livgivande morgonvind kring deras heta ansikten.

Bägge drogo ett djupt andetag, och Wallion fortfor:

»En ny dag! Jag undrar om Gabriel Ortiz har sovit i natt... inte utan drömmar åtminstone! Så länge Tarraschins memorandum ligger i vågskålen... men kanske alltsammans är klart om en timme...»

»Varför ser ni ned på gatan?»

»För att se efter om vi äro bevakade.»

»Nå?»

»Lyckligtvis inte. Det är tur.»

»Vad ni är besynnerlig! Ni ser ut som om ni väntade något, vad är det?»

»Jag väntar på B. 22. Han skall komma hit senast klockan sju.»

Leo rusade upp.

»Kommer B. 22 hit?»

»Ja, den stackars karlen är vettskrämd och ämnar förråda Ortiz för att rädda sig själv. Jag har lovat att hjälpa honom från den stund han avlagt full bekännelse. Jag tvivlar inte på att han blir ett ovärderligt vittne...»

Det ringde på dörren. Wallion gick för att öppna, och en man som höll en tidning i handen rusade in. Det var den unge journalisten Robert Lang, och han var så upphetsad att han först inte kunde tala utan räckte Wallion tidningen med en stum gest.

»Du är tidigt ute», anmärkte Wallion kallblodigt, ehuru han redan gissade sanningen.

»Nej», svarade Lang häftigt. »Återigen för sent! Wallion, de ha varit före oss igen! B. 22 är död...»

»Död?» upprepade Leo och problemjägaren på en gång. Den senare, till vilken Lang hade lämnat tidningen, såg på den, fann en förstruken notis och läste högt:

»*Ett plötsligt dödsfall på gatan i natt.* Vid elvatiden i går kväll påträffades en medelålders, enkelt klädd man sittande död på en soffa i Järnvägsparken. Mannen som föreföll att vara en av de många okända utlänningar som nu uppehålla sig i Stockholm, synes ha drabbats av döden helt plötsligt, antagligen genom en hjärtåkomma. I hans fickor påträffades intet annat än ett kort med tecknen B. 22 i rött tryck, varför hans namn är obekant. Han var klädd...»

Härefter följde en kort beskrivning. Wallion kastade tidningen och frågade kort:

»Är Morgonposten den enda som har notisen?»

»Ja», svarade Lang. »Det var visst en av deras medarbetare som hittade honom.»

»Har du kontrollerat notisen?»

»Ja. Den döde är B. 22... intet tvivel om det...»

»Nej», sade Wallion långsamt. »Intet tvivel om det. Vi borde ha väntat det. Stackars karl, det är virveln som slukat honom...»

»Det är den tredje», sade Leo upprörd. »Vi måste vända oss till polisen!»

Maurice Wallion, som stod orörlig på samma fläck med sänkt huvud, såg upp.

»Den tredje, om Bernard Jenin verkligen är död», sade han. »Men vad ha vi hos polisen att göra? För att anklaga en Gabriel Ortiz som ingen vet var han finns? För att begära arresteringen av Fayerling eller Tassler, mot vilka vi inte ha skykten av bevis? För att berätta den fantastiska sagan om Tarraschins memorandum som vi inte ha sett? Gå till polisen om ni vill — och inom en vecka skola vi avhånas som de värsta lögnhalsar och bakdantare i Europa, och det vill inte säga så lite i detta nådens år 1917!»

»Men — ha vi inte rätt?» frågade Leo förskräckt.

»Vi ha inte rätt att ha rätt, när vi inte kan bevisa det! Ni ser ju, att de rycka bevisen ifrån oss innan vi hinna gripa dem!»

»Vad vill ni att vi skola göra?»

Problemjägarens grå ögon började lysa av okuvlig energi. Han talade blixtnabbt men så att vart ord ertsades in i deras hjärnor.

»Du, Lang, går direkt upp till advokaten Burchardt, så snart kontoret öppnas, och meddelar honom från herr Grath, att Kopparhuset inte kommer att säljas. Det står dig fritt att under tystnadslöfte delge advokaten så mycket av verk-

liga förhållandet som är lämpligt. Sedan inväntar du vidare från mig!»

Robert Lang såg på Leo.

»Ja», sade denne hastigt. »Det är rätt, jag ämnar inte sälja Karka till de där människorna!»

»Och ni, herr Grath», fortfor Wallion, »är ju officiellt inlåst i ert rum i Kopparhuset, i detta nu, och ligger i er bästa sömn. Det är en utmärkt situation, ty där ute är man mitt i händelsernas brännpunkt. Alltså: direkt till första tåget, ut till Kopparhuset igen och tillbaka till ert rum samma väg ni lämnat det — allt innan någon observerat er frånvaro!»

Leo drog efter andan.

»Men om man känt igen mig i Stockholm i natt?»

»Ingen har drömt om att ni varit här, och karlen utanför min dörr hade nog med att gömma sig själv!»

»Nå, men ni då — vad ska ni göra?»

»Jag skall följa er till Kopparhuset!»

den förtäringar som är tillgängliga för de som
 har en viss grad af rikedom. De som äro
 rikare äro också mer utbildade och mer
 aktiva i de offentliga lifvet. De som äro
 fattigare äro också mindre utbildade och
 mindre aktiva i de offentliga lifvet. De
 som äro rikare äro också mer aktiva i
 de offentliga lifvet. De som äro fattigare
 äro också mindre aktiva i de offentliga
 lifvet. De som äro rikare äro också
 mer utbildade och mer aktiva i de
 offentliga lifvet. De som äro fattigare
 äro också mindre utbildade och mindre
 aktiva i de offentliga lifvet. De som
 äro rikare äro också mer utbildade och
 mer aktiva i de offentliga lifvet. De
 som äro fattigare äro också mindre
 utbildade och mindre aktiva i de
 offentliga lifvet. De som äro rikare
 äro också mer utbildade och mer aktiva
 i de offentliga lifvet. De som äro
 fattigare äro också mindre utbildade och
 mindre aktiva i de offentliga lifvet.

ANDRA DELEN

VII.

LONA IVANOVNA FRAMSTÄLLER SIN
FÖRSTA FRÅGA.

DEN TJUGONDE JULI

En varm morgon levades det i skolorna på den
professorerna utrycker de som första till
en tydlig åsikt. De vill säga att
hade de blott berättat något av sig själva och
därmed bortom Karby och därmed gått till
den tyda över sin egen. De överlämnade Karby
tyckte man en invasionsarmé överlämnade gån-
gen till berömda lära, andra otydligt uttryck
det sig i skolorna...

Om vart de kommit upp på höjden, såg de
hög borta över trädtopparna det branta, mörka
och kuperade, under vilket vidlet väntade. Solen
lyste i en tydlig luft; ingen var det som såg ut
att vara skottarna; de mest tillgängliga uttrycken
hade varit till och tilltuna. Men när de varde
blott, så tyckte sig de en man som gått

ANDRA DELEN

DEN TJUGONDE JULI

VIII.

LONA IVANOVNA FRAMSTÄLLER SIN FÖRSTA FRÅGA.

Att i klart dagsljus smyga sig in i ett hus så nervöst noga bevakat som Kopparhuset är, som problemjägaren uttryckte det, »ett företag fullt av angenäm spänning». På Wallions förslag hade de bägge herrarna stigit av tåget först vid stationen bortom Karkby och därefter gått till fots tvärs över skogen. De överskredo Karka sydgräns som en invasionsarmé överskrider gränsen till fiendens land: under oupphörlig vaksamhet och i ilmarscher...

Så snart de kommo upp på höjden, sågo de långt borta över trädtopparna det brutna, massiva koppartak, under vilket målet väntade. Solen lyste i orörlig luft; ingen rök steg ännu ur Kopparhusets skorstenar; de mellanliggande oplöjda fälten voro öde och tomma. Men när de vände blicken mot vänster sågo de en man som satt

orörlig på en sten i skogsbrynet, med en bössa mellan knäna och ansiktet mot fältet. Det var en av skogvaktarna.

»Det ser ut som om vi hade tur», mumlade Wallion.

»Tur?» upprepade Leo förtretad. »De bevaka ju vägarna, vi skulle inte kunna gå hundra steg till innan vi bli upptäckta...»

»Just det, ja! Det är tur att de bevaka Kopparhuset *så där öppet!* Om vi inte funnit den där vaktposten skulle jag ha blivit betänksam: då hade troligen er frånvaro i natt varit upptäckt och en fälla arrangerad. Men nu är bevakningen precis likadan som vanligt! Vi kan lugnt gå vidare!»

Wallion rörde sig framåt, men Leo ryckte honom i rocken.

»Vad tänker ni göra?» viskade han.

»En kringgående rörelse», svarade problemjägaren.

De gingo längs höjden bakom vaktposten och närmade sig småningom allén. Plötsligt stannade Wallion.

»Där är en till!» sade han lugnt.

Ett stycke nedanför dem stod ännu en karl med en bössa; liksom den förra stirrade han lättjefullt utåt fälten och man hörde honom gäspa ljudligt, varefter han stoppade och tände en pipa. Lukten av röken trängde upp till dem.

»Se, de ha vaknat i Kopparhuset», viskade Leo.

En blå rökspiral steg upp ur en av husets skorstenar, och problemjägaren betraktade den kritiskt. Han sade:

»Om tjugo minuter kommer man att knacka på er dörr för att invitera er till frukosten...»

»Då upptäcka de genast att jag är borta», svarade Leo häftigt. »Vi kan inte längre komma in osedda.»

»Man kan vad man vill! Låt oss fortsätta!»

Wallion talade med oemotståndlig energi, och Leo vågade inte protestera. De passerade på längre avstånd en tredje vaktpost och voro nu alldeles ovanför allén, ungefär vid dess mitt. De väldiga träden överskuggade den som ett tak, och stammarna kringgårdade vägen som en fyrdubbel rad av svarta, massiva pelare. Wallion såg sig länge omkring.

»Det där är vår väg», sade han. »Kom!»

»Allén?»

»Ja, vad annars? Tror ni att man går bakvägen, när man kan anlända i full ståt till stora trappan? Ni förstår väl, att allén bevakas från grindstugan. Eftersom vi är innanför, så skola de som eventuellt se oss på avstånd ta för givet att vi höra till huset. Framåt!»

Wallion tog Leo under armen och började gå uppför allén.

»Marschera på!» sade han leende. »De se oss nu, men de bry sig inte om oss . . .»

Det var svårt att avgöra om någon av de tre vakterna, som de nyss passerat och nu hade till höger om sig på avstånd, fäste minsta uppmärksamhet vid de bägge männen i alléns skugga. I varje fall uteblev det larmrop, som Leo med återhållen andedräkt lyssnade efter. Wallion rörde sig lugnt och raskt, som om han var på väg i ett bestämt uppdrag, och Leo efterliknade honom så gott han kunde.

Fem minuter senare veko de av i en halvcirkel åt vänster och hade Kopparhuset alldeles framför sig.

»Var är fönstret till ert rum?» viskade Wallion.

»På norra sidan, två trappor upp. Träden skymma det. Jag har klättrat uppför stupröret till det där fönstret tjugtals gånger förr i världen utan att bli upptäckt . . .»

»Då antar jag det går nu också!» anmärkte Wallion men drog i detsamma Leo in bland buskarna.

Någon kom gående. Sanden knastrade, och steg passerade helt nära. Efter en stund reste de sig ur sitt gömställe och sågo personen, som gått förbi utan att misstänka deras närvaro, stiga uppför terrasstrappan och försvinna till höger om huset. Bägge hade igenkänt Rastakov.

Innan de hunnit besluta sig att gå vidare, hör-

des Rastakovs steg på nytt: han hade gjort en rond kring huset och stannade nu på terrassen. De vågade inte lyfta huvudet, ty han stod vänd åt deras håll.

De hörde honom tända en cigarrett, och sekunderna tänjdes ut i det oändliga. Då slogs glasdörren till hallen upp med en skräll, och en kärv röst sade:

»Maxim Rastakov!»

»Vad är det, Lona Ivanovna?»

»Jag vill bara säga er, Rastakov, att om ni inte själv plockar bort den förbaskade slusken som sitter i köket och det eländiga kräket som står och gäspar här i hallen, så gör jag det!»

»Nej, inte förr än ni säger var Bernard Jenin finns, högt värderade Lona Ivanovna!»

»Har ni inte letat igenom huset? Tror ni, att jag har honom i en låda? Ja, grimasera inte, ert ansikte är tröttsamt nog ändå att se på...»

Rastakov skrattade.

»Lona Ivanovna», sade han. »Gå och väck den unga spolingen som tror att han äger Kopparhuset. Laga att han kommer härifrån utan att märka något. Sedan ska vi fortsätta att tala om Bernard Jenin.»

»Har jag inte sagt er, att Bernard Jenin är borta?»

»Jo, och jag tror er. Han är borta, *men ändå kvar!* När ni visar mig, *hur Bernard Jenin försvunnit*, så skall jag låta karlarna gå. Men till

dess: kom ihåg, att det *blå skenet* *syns varje kväll!*»

I Rastakovs kalla, klara röst låg en egendomlig betoning som kom Leo att känna sig hemsk till mods. En paus uppstod. Därpå sade den gamla damens röst lika kärvt som förut men mera upphetsat:

»Akta er själv för det blå skenet, Rastakov! Man kunde till äventyrs få se ert ansikte i dess rätta belysning och märka att ni är en skurk!»

»Man har redan märkt det, Lona Ivanovna! Det är därför man har användning för mig...»

Rastakov skrattade ännu en gång högt, gick ned för terrasstrappan och försvann nedåt allén. Glasdörren slog igen. Allt blev tyst.

Då rusade Wallion upp och drog Leo med sig.

»Fort, fort!» viskade han. Nu vet vi, hur landet ligger; bevakningen är inne i huset och er rymning i går kväll är oupptäckt. Fort, till ert rum!»

De sågo det öppna fönstret till Leos sovrum ovanför sig, och utan vidare krus klättrade Wallion ljudlöst och vigt uppför kopparröret och svängde sig in över fönsterbrädet. Leo följde honom, med större möda, ty hans nervösa hjärtklappning gjorde honom matt och andfådd.

»Här är vi nu», sade problemjägaren som satt på en stol och såg sig omkring. »Ett riktigt trevligt litet rum. Beskriv nu i all hast, hur huset är inrättat, jag vill göra mig hemmastadd...»

Men det var för mycket begärt. Leo kastade sig på sängen och svarade inte. Wallion tittade närmare på honom och såg att den unge mannen skälvde som av frossa, ehuru små svettpärlor syntes i hans panna.

»Seså, ta bukt på de där nerverna; ja, jag vet, ingen av oss har sovit i natt, men ni blir genast lite uppfriskad om ni tvättar er i kallt vatten och byter kläder; gör det!»

»Jag har mitt bagage i Stockholm», mumlade Leo utan att röra sig. »Det är förresten likgiltigt...»

»Nå, ta då en klunk ur min resplunta», sade Wallion oförfärat. »Ser ni nu, strax lite gladare!»

Leo hade verkligen satt sig upp efter en munfull ur Wallions silveretui.

»Tjänar det någonting till?» frågade den unge mannen långsamt. »Nu när vi är här efter så mycket besvär, tycker jag alltsammans är van-sinne. Stanna vi kvar, är vi så gott som fångar. Vem vet vad som inträffar när de upptäcka att ni är här? Vi ha godvilligt berövat oss rörelsefriheten...»

»Nej», svarade journalisten kraftigt. »Vi ha vunnit den! Full, obegränsad rörelsefrihet — genom att vara på den plats där man minst av allt vill ha oss! De komma att försöka varje medel att få oss härifrån. Jag säger oss, ty min

härvaro kommer inte att bli oupptäckt länge, fastän åtskilligt kommer att hända först...»

»Det tvivlar jag inte på: rörelse blir det nog, men frihet — det är en annan sak!»

»Missförstå mig inte», sade problemjägaren med en stålglimt i blicken. »I Stockholm var jag bunden av tvång, nämligen tvånget att ständigt söka upp motståndaren; här är jag fri — att se motståndare överallt, att vänta en ny vart ögonblick. Situationen är utomordentligt enkel — det är bara att vara beredd...»

»Är ni beväpnad?»

»Ja, naturligtvis, med en hel arsenal: ett par ögon, två öron, en tunga och en hjärna! Duger inte det?» Jaså, en revolver! Den kan duga åt Rastakov!»

»Eller åt Lona Ivanovna som sköt Bernard Jenin», inföll Leo häftigt. »Ni skämtar, men jag...»

Journalisten kom och satte sig bredvid honom.

»Seså, nu blev ni ond», sade han glatt. »Då är ni arbetsduglig igen, utmärkt!»

Maurice Wallion var oemotståndlig när han ville. Leo började småle. Skogsdoften från åsen strömmade upplivande och frisk in till dem; en blå fjäril fladdrade i den vita gardinens veck.

»Hur skulle jag kunna bli ond?» sade Leo. »Men ni är så — olik andra. Här ha vi nyss smygat oss in i ett hus som är fullt av gåtor och säkerligen också av fientliga krafter, och ni sätter

er ner och börjar spelet med en paradox. Ni leker med faran...»

»Min bäste», svarade journalisten, »att leka med faran är att först riktigt uppskatta den. Man mäter inte ett lejons värde genom att skjuta det. Men gå in till det i dess bur och lek med det — och ni ger dess värde som individ er finaste hyllning!»

»Sluta, sluta!» bad Leo och höjde händerna i komisk förtvivlan. »Annars kanske ni härnäst ber mig anse Rastakov för min bästa vän...»

»Det vore det klokaste ni kunde göra», svarade journalisten orubbligt. Då skulle han sannolikt alldeles tappa koncepterna och bli som vax i edra händer.»

Maurice Wallion lutade sig fram.

»Men vad ni måste göra, och nu talar jag allvar, det är att bli en verkligt uppriktig vän till Lona Ivanovna och Sonja Bernin!»

»Än Andrej Bernin?»

»Honom ämnar jag själv bli vän med, av ett skäl som kommer att överraska både honom och er! Men nu är det tid att ni går ner...»

— — —

En kvart senare kom Leonard Grath ned i hallen. Alldeles bredvid glasdörren satt en man, som hade en bössa inom räckhåll vid väggen men som vid Leos ankomst genast reste sig och stod orörlig som en tjänare.

Den unge mannen gick förbi honom in i mat-

salen, där låga röster hördes. Frukostbordet stod dukat vid mittfönstret, och med någon överraskning förstod han att han var väntad.

Sonja Bernin stod vid fönstret, och då hon vände sig om och såg honom, log hon vänligt. Hennes ögon lyste som mörk bärnsten. Lona Ivanovna, som hade talat lågt och befallande, vände sig likaledes om. Leo bugade sig. Som självbjuden gäst fann han situationen en smula brydsam, men Lona Ivanovna sade rättframt:

»God morgon, herr Grath. Jag är rädd, att vi lämnade er oartigt nog åt ert öde i går kväll, men jag ber er konstatera att ett kuvert alltid står dukat för er räkning så länge ni gör oss det nöjet!»

»Högst förtjust!» mumlade Leo. Först nu såg han, att även den gamle blinde författaren fanns i rummet.

Andrej Bernin satt i en länstol, stel, rak och lyssnande vid vänstra fönstret, vars gardiner voro fördragna. Därinne i rummets enda skumma vrå såg han ut som en grotesk mask utan mänskligt liv, med vitt skägg, blå glasögon och svart sammetsmössa, en patetisk och orörlig figur skjuten åt sidan och glömd. Då nu Lona Ivanovnas manligt kantiga och energiska gestalt lutade sig över den blinde var motsatsen så skriande, att Leo blev röd.

»Andrej Ivanovitj», sade systemn. »Herr Leonard Grath står framför dig.»

»Förtjust att göra er bekantskap, herr Bernin», sade Leo. Den blinde böjde på huvudet och räckte fram en mager men vit och välvårdad hand.

»Vi äro alla glada att ni kommit», sade han långsamt och sprött som en sakta klingande klocka. »Men varför kommer ni ensam?»

Och efter en paus, varunder Sonja lyfte huvudet och såg på Leonard Grath, upprepade den blinde sin fras ännu långsammare, ännu mera mekaniskt sprött:

»Varför kommer ni ensam?»

Nu såg också Lona Ivanovna på den unge mannen, fast och frågande. Den blinde hade gripit med händerna om armstöden och lutat sig fram; det gick små ryck över hans smala ansikte likt böljerörelser och glasögonen glimmade blåa som stålspeglar. Leo, som tänkte på journalisten uppe i sovrummet, kände sig som inför en domstol.

»Jag är visserligen ensam», sade han emellertid lugnt, »men jag har dock inte kommit alldeles ensam...»

»Jaså, inte?» sade den blinde, nu med en röst som liknade systemns. »Inte ensam? Vem hade ni då med er?»

»En man som jag inte känner», förklarade Leo. Bernard Jenin var mitt sällskap på tåget i går...»

Ansiktet omkring honom förvandlades och blevo främmande, kalla och slutna. Det var som

om rummets solstrimmade luft blivit laddad med elektricitet, det gick en stöt genom honom, och hans ögon öppnades. Han varseblev att dessa tre människor voro olyckliga, nedtyngda av en okänd katastrof eller av väntan på en sådan.

Den unge mannen blev kall över pannan. Han hade begått en grymhet; han hade rört vid ett sår. De betraktade honom som om han varit en bödel, och Sonja Bernins ögon skimrade av tårar.

Mitt i tystnaden höjdes åter den blindes röst:

»Att mötas är icke nog för att döma varandra. Ett namn är en ringa grund för en stor tanke. Och jag, som icke ser er, jag hör er stora tanke. Frågan är, om Bernard Jenin är kvar i Kopparhuset, eller om Lona Ivanovna dödade honom i går kväll, i solnedgången...»

Leonard Grath höjde ofrivilligt händerna och tog ett steg tillbaka. Det var sagt, de förfärliga orden voro uttalade. Den blinde, som satt med sitt vita huvud lyssnande framsträckt, fortsatte lugnt:

»Vad nu, blev ni rädd för er egen stora tanke? I solnedgången! Det är en god tid att dö på! Varför bråkar ni om den saken? Det är så många tappra karlar, tusen gånger bättre än Bernard Jenin, som nu ligga döda i kanonernas helvete, att det är nästan löjligt att dö vid smällen av ett enda litet revolverskott.»

»Herr Bernin!» utropade Leo häftigt. »Jag har inte uttryckt någon sådan misstanke!»

»Nej, det är jag som uttryckt den. För att krossa en grundlös misstanke är det ofta nog att kläda den i ord. Det finns tankar som inte uthärda det provet. Ni sade, att ni såg Bernard Jenin på tåget, och ni har gissat att en hemlighet är förknippad med hans ankomst hit. Men varför måste den hemligheten vara brottslig? Varför vill ni nödvändigt framtvunga en förklaring som man gärna skulle givit er frivilligt, om det varit lovligt?»

Leo tvekade inte ett ögonblick. Det rättframma orden hade skakat honom som en frisk vind, spindelvävarna blåste bort och han utbrast:

»Jag vill inte framtvunga en förklaring. Ni känner mig inte. Jag kan inte göra anspråk på att vara er vän, men betrakta mig åtminstone inte som er fiende.»

Lona Ivanovna hade lagt sina seniga armar i kors över bröstet. Hon log bistert. Det slog den unge mannen, hur lika Andrej Bernin och hans syster voro trots de yttre skillnaderna. Samma lugna och resignerade mod, samma intelligenta kraft präglade deras ansikten och hållning. Han förstod inte hur han kunnat i den blinde författaren se blott en ålderdomssvag invalid...

»Nåja», sade Lona Ivanovna, »jag märker att vi kommer överens! Låt oss äta frukost!»

Stämningen hade lättat, men en viss fåordighet fortfor. Endast Leo och Sonja Bernin bytte en och annan vardaglig replik. Men i det ögon-

blick då man steg upp från bordet och den äldre av damerna återtog virkningen på den eviga spetsen, som om ingenting annat betydde något, lutade hon sig samtidigt över bordet mot den unge mannen, såg hon fast i ögonen och frågade:

»När kommer Maurice Wallion?»

»Jag — jag kan inte säga», svarade Leo överrumplad. »Varför frågar ni?»

»Därför att om han vill rädda Bernard Jenin ännu en gång, så får han lov att skynda sig...»

Leo var frestad att säga sanningen om journalistens gömställe men han nöjde sig med att svara:

»Jag är övertygad om att han kommer, men han väljer sin tid!»

IX.

ORO I BÄGGE LÄGREN; EN FÖRPOST-
FÄKTNING OCH EN VARNING.

Det regnade inne i Stockholm, tunga skurar drevo söderut över staden och en åskknall rullade stundom över de blankvåta taken.

På Finsk-Ryska Import- & Exportkompaniets kontor stod Marcus Tassler och stirrade med dyster min ut i regnet. Han var ensam i de två vräkigt möblerade rummen, ty han hade skickat ut maskinskriverskan, som var hans enda biträde om man bortser från dem som kommo och gingo i helt andra uppdrag än kaffe- och teaffärer. Han var ensam med sina tankar, därav hans dysterhet!

Ty hans tankar kretsade dels kring baron Fayerling, som han sedan i morse fruktade, och kring framtiden, som han ännu mer fasade för. Han kände att marken gungade, och han visste att det nu blott gavs en räddning — att gå på.

Detta är ingen behaglig upptäckt för någon, allra minst för en man vars förnämsta karaktärsdrag äro orientalisk njutningslust och barbarisk guld-törst.

Marcus Tassler stälpte i sig ett halvt glas gammal konjak och tände en mörk, gördlad havanna. Han påminde i detta ögonblick om någon fet, hednisk överstepräst, sysselsatt med mystiska riter och avläsande hemska tecken i offergårderna.

Baron Fayerling kom in utan att knacka. Han hälsade med ett infernaliskt leende, som till hälften ägnades Tasslers nervösa blick och till hälften det tomma glaset. Han hade bråttom, behöll hatten på huvudet och förblev stående, stödd på käppen.

»Nå?» sade Tassler hest. »Du kommer sent. Har du fått tag i honom?»

»Nej!» svarade baronen. »Sen det där nötet som jag skickade upp till hans våning i natt sprang sin väg i förskräckelsen vid upptäckten att journalisten var hemma och tog emot en besökare — sen dess är Maurice Wallion lika försvunnen som Farao i Röda havet!»

»Vet man inte vad det var för en besökare?»

»Nej!»

»Och de som letade igenom hans rum på redaktionen hittade ingenting?»

»Nej! Ingenting! Nichts! Nothing!»

Baronen avfyrade varje negation med en explo-

siv kraft som kom den andre att blinka till. Därpå tillade han:

»Att han är borta gjorde mindre, om inte den besynnerliga människan hade gett mig skriftligt på att han ämnar avslöja oss! Kan man tänka sig något fräckare än hans uppförande mot Rastakov och mig! Att öppet upplysa oss om att han kommer att slåss om Tarraschins memorandum — för det är naturligtvis det han vill åt!»

»I alla fall får han intet veta av B. 22 nu!» anmärkte Tassler.

»Av vem?» frågade baronen blixtnabbt. »Vad är B. 22? Känner inte vittnet!»

»Nåja, oss emellan! Av dödssättet att döma kan jag nästan gissa vem du sände i...»

Baronen gick löst på den andra och skakade honom så att fetman gick i vågor.

»Idiot!» sade han. »Du kommer att prata huvudet av dig! Om de döda talar man inte!»

Då baronen släppte sitt offer, slog Tassler glasset fullt igen och tömde det. Han var ostadig på handen och hans ögon irrade.

»Jag tycker inte om det där med B. 22», mumlade han dystert. »Det är dumt att hålla sig med sådant folk som man måste döda så snart de få veta något. Chefen talade ingenting om att döda, när vi först diskuterade vår plan...»

»Prat! Vid ett sådant företag som vårt kommer automatiskt förr eller senare en punkt då ingenting får avskräcka, inte ens det. Du har

inte med det att göra. Har du varit hos Burchardt?»

»Ja, jag har varit hos honom!»

Tassler stack händerna i byxfickorna och ställde sig framför baronen.

»Ja, jag har varit hos den fördömda lagkarlen! Fayerling, de ämna leverera batalj — det är något på tok — Maurice Wallion står bakom alltihop, må fan ta honom, vem han än är!»

Han kastade en blodsprängd blick på glaset men avstod, och han fortsatte med torra läppar:

»Det är en räv, den där Burchardt. Han såg på mig på ett alldeles nytt sätt, när jag kom, och han hade blivit dubbelt så förbindlig sen sist. Jag tycker inte om folk som blir allt artigare ju mer de lära känna en. Han var faktiskt färdig att slicka mig. Jag trodde allting var klart, och jag sade att eftersom jag hört att Kopparhusets ägare var i staden och saken brådskade, så... han hörde på mig utan att ändra en min, och sedan säger den banditen helt lugnt: 'Herr Grath har ändrat avsikt. Han tänker inte sälja Kopparhuset, förrän han fullständigt satt sig in i saken!' Jag försäkrar att jag höll på att ramla av stolen. Inte sälja? Nej, tyvärr... gamla traditioner, familjeärv o. s. v. Gamla traditioner i Kina! De ha vädrat upp spåret, Fayerling, de ämna *sätta sig in i saken!*»

Tassler nästan stönade, och efter ett ögonblick tittade han på baronen lika förödmjukat häpen

som en historieberättare för vilken bifallet utelämnas, ty baronen stod fullständigt oberörd.

»Jaså, de vägra sälja», sade Fayerling långsamt. »Det förutsåg jag. Leonard Grath är i Kopparhuset, och att han blivit varnad av Wallion kan antas. Du har rätt, det blir en batalj.»

»Fayerling, Tarraschins memorandum kommer att bli vår olycka!»

»Ja, om alla vore lika stora harar som du, och lika blinda. Kan du inte begripa, att aldrig någon av kvinna född haft större tur än vi, då Bernard Jenin mot all rimlig sannolikhet tog sin tillflykt till Kopparhuset?»

»Men Rastakov fick inte tag i honom...»

»Tacka för det, när den där gamla grenadjären satte sig på tvären. Andrej Bernin och hans syster ämna fiska åt sig själva, antar jag, men jag skall röka ut det där getingboet — Bernins ha spelat ut sin roll! Det var naturligtvis dem Bernard Jenin ville ha hjälp av, fastän Lona Ivanovna övertog korten. Nåja, dokumentet finns där i varje fall, säkert som i ett kassafack...»

»Vem är egentligen Bernard Jenin?»

»Vet jag det? En skurk eller ett får! Som du vet uppträdde han i Moskva under namnet doktor Zero och snappade åt sig dokumentet från vår agent just som denne skulle resa hit med det. För ett ögonblick trodde jag då att allt var förlorat, men tack och lov! — han var nog dum att

fara direkt till Stockholm och fick B. 22 i hä-larna under vägen. Det var som om man dragit hit honom i ett snöre! Inte nog med att han kommer till Stockholm, utan knappt har den där journalisten räddat honom ur rum 23, så far det erbarmliga kräket rakt ut till Kopparhuset! Kom sedan och säg, att inte lyckan är med oss!»

Tassler sög på sin cigarr med svullna och blanka läppar; hans ögon liknade målade porslins-kulor.

»Kan jag få se hans fotografi?» frågade han med svävande röst. Fayerling kastade den åt ho-nom utan att svara.

Det såg nästan ut som om Tassler var rädd för bilden; han höll den mellan tummen och pek-fingret på en armlängd ifrån sig. Hans gulvita månansikte blev besynnerligt stelt; det gick en blixtn genom hans hjärna, och han vacklade litet.

»Du är ju inte nykter», konstaterade baron Fayerling med kallt ogillande.

Diagnosen, som grundade sig på erfarenhet och på det tomma glasets vittnesbörd, var oriktig. Marcus Tassler var fullkomligt nykter, men hans ben vägrade för tillfället att göra tjänst och hans hjärna snurrade som ett eldhjul. Han satte sig.

»Fayerling», viskade han med slocknad röst, »vet du vem Bernard Jenin är?»

»En simpel tjuv!» svarade baronen föraktfullt.

»Kalla honom inte det!» fräste den andre till

med plötslig ilska. »En simpel tjuv? Vad är vi själva då?»

»Nå, vem är underdjuret?»

»Det är Sergius!»

Baronen spratt till. Till och med för honom kom upplysningen som en blixtnedslag från klar himmel, och han stirrade på Tassler med en intensivt forskande blick. Slutligen skrattade han till, kort, skarpt och inte utan självironi.

»Sergius!» sade han. »Den mycket omtalade Sergius, som jag aldrig har sett! Naturligtvis! Där ha vi den enkla förklaringen till att han for till Kopparhuset! Jag borde ha gissat något ditåt . . .»

Han tog till sig fotografien och betraktade den noga, innan han åter stoppade den i fickan.

»Jaså, den lille Sergius är med i leken — för egen räkning. Det kommer att roa Ortiz kolossal. Vilken tur! Nu ha vi bara att överta Taraschins memorandum, som Sergius nog skall ge dig godvilligt så snart du visar dig, Tassler!»

»Han avskyr mig!»

»Det lägger jag mig inte i, det är din sak. Jag säger bara att du genom Lona Ivanovna ska komma till tals med Sergius. För tusan karl, med såna kort på hand ta vi hem spelet. När går nästa tåg till Karkby?»

I Tasslers orörliga fiskögon syntes en glimt av åtskilliga förslagna och tysta tankar.

»När kommer chefen?» frågade han efter en stund.

»I kväll eller senast i morgon», svarade baronen.

»Hur mycket vet han?»

»Ingenting om Sergius ankomst eller om Wallions uppdykande. Han väntar att finna Taraschins memorandum i våra händer; planen är mogen, och han är otålig. Det kommer att bli livligt i Kopparhuset innan många timmar ha gått. Varenda en är på sin post, och inga risker räknas längre. Kom!»

Baronen tog Marcus Tassler under armen, och de gingo ut tillsammans.

— — —

Så snart frukosten var förbi, skyndade Leo upp på sitt rum, men Maurice Wallion var inte längre där. En blå rökstrimma steg ännu från en cigarrett i askkoppen på fönsterbordet. Fönstret hade stängts, vilket Leo riktigt fattade som en upplysning: problemjägaren hade icke klättrat ut genom fönstret utan gått på rekognoscering inne i huset!

Den unge mannen gick ut i korridoren, och innan han visste ordet av stod journalisten bredvid honom, småleende och lugn. Leo ryckte till och såg sig oroligt omkring, men Wallion sade:

»Gå ned igen och se inte ut som om ni vore medbrottslig i ett illdåd. Jag har bara orienterat

mig en smula. Vart leder vindeltrappan i skräp-
rummet på baksidan?»

»Ned till lilla förstugan mellan köket och bak-
dörren», svarade Leo.

»Kan man komma in i våningen en trappa upp
den vägen?»

»Ja, det är en avsats och en dörr där.»

»Utmärkt. Har ni träffat Andrej Bernin?»

Leo återgav i få ord vad som hänt. Wallion
smålog åter.

»Jaså, de vänta mig?»

»Ja, med otålighet. De äro rädda för något.
Det förefaller som om de fullkomligt ändrat håll-
ning sen i går.»

Problemjägaren nickade tankfullt.

»Det är i sin ordning. De börja vakna nu. Jag
skall gripa in när Marcus Tassler har varit
här...»

»Kommer han?»

»Ja, han måste komma! Ni skall ta emot ho-
nom!»

Wallion fäste en sekund sin grå blick på Leo.

»Ni är lugn, det är bra! Glöm inte att jag
är här!»

Han nickade ännu en gång och gick ljudlöst
sin väg. Leo såg honom försvinna i riktning mot
baktrappan. Leo, som tänkte på att denne man
varken sovit under natten eller fått någon fru-
kost, beundrade hans spänstiga hållning.

Sonja Bernins röst ropade nedifrån: »Herr Grath, var är ni?» och han gick ned.

En molnvägg drog långsamt upp från stockholmshållet, och solen lyste blekt på en nästan färglös himmel. Ett avläggset åskmuller rullade som ekot av en kanonad genom den orörliga heta luften.

Den unge mannen gick ut i trädgården tillsammans med flickan. Genom fönstret till matsalen såg han den blinde sitta orörlig i gardinens skugga tillsammans med systemen som virkade...

Längst bort i trädgården gick en man och skar av röda blommor med en kniv; han hade en vitbrättad halmhatt och blått förkläde. Det slog Leo, att trädgården av alla egendomens delar var den enda som bar prägeln av en kärleksfullt vårdande hand; den fylldes av dofter från gammaldags blommor: sidenmjuk lathyrus, vita lövkojor och blygsamma resedor mellan praktfulla rosor i djupgult och purpur. Penséernas sammetsmattor kontrasterade med solrosornas, pionernas och daliornas ljusmättade ståt. Men längre bort marscherade de nyttiga köksväxterna upp i fältnässiga led; ljusgrön, blågrön och violett kål, rödvioletta betor och oordnade hopar av rädisor, morötter och persilja. Under drivbänkarnas rutor lågo vita gurkor, och bakom växthusens glasväggar hopade sig mäktiga men obestämbara reservtrupper i gröna uniformer.

»Vilka färger!» sade Leo. »Här har en konstnär arbetat...»

»Det är Rosenthal», sade flickan och pekade på mannen i blå förklädet. »Han är galen i blommar...»

De gingo bort till honom. Mannen såg upp; han hade ett solbränt, ljuslett ansikte med klarblå ögon och vänlig mun. Han tog åt mössan, men på ett sådant sätt att Leo genast kände att han hade en bildad man framför sig.

»Goddag», sade Leo. »Il faut cultiver notre jardin, n'est-ce pas?»

»Voltaire hade orätt i det», svarade mannen lugnt. »Det är inte nödvändigt att odla trädgården, men det är angenämt...»

Leo höjde ögonbrynen. Den andres röst var en jämlikes, och Leo betraktade honom närmare. Det var något militäriskt i mannens hållning, men hans ögon voro en boksynt mans, och hans allvarsamma ögon en diktares.

»Ni älskar färger?» frågade Leo vidare.

»Ja», svarade mannen. »Framförallt purpur, som är kunglighetens färg — och revolutionens!»

»En god tanke», medgav Leo. I detsamma kände han att flickan förstulet drog honom i ärmen.

Mannen fortfor lugnt att arbeta med sin kniv, och efter ett ögonblicks nästan förlägen tystnad drog sig Leo tillbaka, med en känsla av att ha blivit på ett oklanderligt sätt avvisad.

»Varför ryckte ni mig i ärmen?» frågade han lågt.

»Det är Rosenthal», viskade flickan. »Han talar så att jag blir rädd för honom. Inte ens Rastakov...»

Det var något som bröts i Sonjas röst. Hennes hy var genomskinligt klar.

»Sedan i går», sade hon, »är allting så underligt. Det är något som kommer att ske...»

»Vad? Varför inte vara öppen mot mig?»

Flickan svarade inte. De stannade vid hörnet av terrassen, bland rosorna. Längre bort i trädgården hade Rosenthal rätat upp sig, skuggande med handen för ögonen. Han såg nedåt allén, och plötsligt skar en vissling genom luften från grindhållet.

Trädgårdsmästaren kastade kniven på marken och gick in i köket med de avskurna blommorna i förklädet. Ögonblicket efteråt kom han ut igen och avlägsnade sig hastigt. Samtidigt kom Lona Ivanovna ut genom framdörren och blev stående på terrassen.

Genom allén närmade sig två personer; den ene var Rastakov, den andre en kortväxt, fetlagd herre som såg upphetsad och varm ut.

»Vet ni vem det är?» viskade flickan.

»Nej», svarade Leo.

»Det är Marcus Tassler!»

De kommande stego upp på terrassen, och Lona

Ivanovna mottog dem med en hälsning som föreföll Leo vara en oförtäckt utmaning:

»Du kommer i gott sällskap, Marcus! Men du borde ha tagit med dig baronen; då vore trion komplett. Vad är det du vill?»

Tassler gick emot henne. Hans ögon voro blodsprängda, hans hy sjukligt grå.

»Baron Fayerling är här», svarade han hest. »Han kommer strax. Var är Sergius?»

»Och du frågar efter Sergius?» utbröt hon gällt. »Du har inte rätt...»

»Vem har bättre rätt än jag?»

»Du har förverkat den! Nu är allting förändrat. Jag tror dig inte mer, Marcus. Akta dig, nu bränns det, nu stiger motståndet för vart steg du tar — och Sergius är där du aldrig får fatt i honom!»

»Lona Ivanovna», sade Tassler kvävt, »jag varnar dig. Det är omöjligt att hindra oss...»

Sonja Bernin hade omedvetet gripit fast i Leos hand och kramade den hårt, hårt.

»Å gud», viskade hon, »å gud...»

Tassler vände på huvudet och fick se dem. Leo gick emot honom. Bägge lyfte på hatten på samma gång, och Leo sade:

»Jag är glad att träffa er, herr Tassler. Jag är Leonard Grath. Jag vet inte om ni kommit för att tala med mig, men eftersom...»

»Jo, jag har kommit för att tala med er», sade

den andre tungt. »Ni vill inte längre sälja Kopparhuset, har man sagt, är det sant?»

»Det är fullkomligt sant», svarade Leo artigt. Marcus Tassler såg oavvänt på honom och tuggade cigarren.

»Min klient är beredd att höja anbudet», sade han.

Leo smålog.

»Det är inte fråga om anbudets höjd utan om ett absolut förkastande av vilket som helst anbud. Förresten, er klient är herr Andrej Bernin, eller hur? Jag har talat med honom, men han har icke berört saken. Den tycks inte längre intressera honom», tillade den unge mannen djärvt.

Lona Ivanovna hörde på med vakna ögon och sammanpressade läppar, men hon teg. Marcus Tassler vände sig till henne.

»Kan jag träffa Andrej Ivanovitj?» frågade han skarpt. »Rastakov säger, att din bror är uppstigen...»

Hon vände sig om och gick in.

»Var så goda, mina herrar!» sade hon över axeln.

Det låg strid i hennes röst och hållning. En ny åsk-kanonad mullrade i fjärran.

X.

SITUATIONEN TILLSPETSAS.

Maurice Wallion hade gått ned för vindeltrappan i samma ögonblick som trädgårdsmästaren kom in i köket och från sitt gömställe hörde han Rosenthal fråga med halvhög röst:

»Var är Rastakov?»

En sträv bas, vilken tydligen tillhörde den skogsvaktare som satt vid köksdörren, svarade:

»Han är vid grindstugan!»

Därpå hördes ett prassel. Det var Rosenthal som kastade rosorna på ett bord, varefter han ropade:

»Här har ni edra rosor, Lona Ivanovna. Jag hör att ni får gäster; det är Tassler och baronen som komma . . .»

Och utan att invänta svaret gick trädgårdsmästaren sin väg. Maurice Wallion, som stod orörlig i vindeltrappan, hörde avlägsna ljud från husets framsida, och tvekade.

Efter en stund gick han upp i första våningen,

och efter att ha lyssnat noga öppnade han ett fönster på husets baksida och hoppade ljudlöst ned på marken. Han sprang in i buskarna och gjorde en lov kring terrassmuren tills han kunde överblicka huvudingången. Han hörde den gamla damen säga: »Var så goda, mina herrar!» och såg Marcus Tassler och Leonard Grath gå in i huset tillsammans med Lona Ivanovna.

Rastakov och den unga flickan stodo däremot kvar, och den förre tilltalade henne kort.

»Vad väntar ni på?»

Den unga, spensliga flickan gick fram till honom och svarade med en mans allvar.

»Det finns en rättvisa. Det är den jag väntar på.»

Hon såg honom rakt i ögonen. Rastakovs svartmuskiga ansikte stramade till.

»Rättvisa? Det är ett besynnerligt ord, Sonja Andrejevna. Rättvisa finns ingenstans, bajoneterna ha dödat den. Framtiden är blodröd, Sonja Andrejevna — hoppas ingenting av den!»

Rastakovs röst var bitter och hård. Han gick in. Flickan sprang bort över terrassen med händerna för ansiktet. Hon betedde sig som ett litet vilsekommet djur, stannade, sprang igen och jämrade sig sakt. Slutligen sjönk hon ned på en bänk i skydd av syrenerna, kröp längst in i hörnet och gömde huvudet i armarna. Genom de öppna fönstren till matsalen hördes mumlande röster.

Wallion gick ett stycke fram mot allén i skydd av träden och såg på avstånd baron Fayerling närma sig i sällskap med portvakten Tuman och två skogvaktare. De kommo gående i rask fart som en marscherande patrull. Samtidigt gjorde problemjägaren en ny, allt annat än lugnande upptäckt. Över fälten till höger och vänster om allén syntes andra karlar, en och en, så långt blicken nådde...

En dubbel bevakningskedja var dragen kring Kopparhuset!

Dubbel? Ja, ty då Wallion vände sig om, såg han fem eller sex karlar med bössor komma fram på terrassen från andra hållet och sprida sig kring huset. Att återvända in var omöjligt...

Maurice Wallion var fångad i en fälla; den yttre bevakningskedjan närmade sig långsamt i en väldig cirkel. Han uppskattade männens sammanlagda antal till fyrtio.

»Det har kommit förstärkningar!» tänkte han. »Något skall ske, ligan samlas — nu fattas bara den store och osynlige Gabriel Ortiz!»

Han såg sig omkring åt alla håll och bet sig i läppen. Några regndroppar föllo prasslande bland de torra bladen, och åt sjösidan tornade sig mörka åskmoln.

— — —
Lona Ivanovna visade sig. Hon gick fram och tog flickan i axlarna.

»Kom in», sade hon sakta och ömt. »Sonja,

jag tror att ett underverk måste ske, men man är skyldig att bära huvudet rakt och att aldrig begära pardon!»

Flickan reste sig. Hennes ögon voro torra. Hon tog fastern vid handen som ett barn och de gingo in tillsammans.

En dov tystnad rådde i matsalen, där de övriga voro samlade. Marcus Tassler stod mitt på golvet, Leonard Grath vid fönstret till höger och Rastakov med teatraliskt korslagda armar vid dörren. Ingen sade något, men man förstod att någonting nyss blivit sagt som förstummat dem, och de betraktade alla den blinde i hans stol som om de ännu väntade att han skulle tala mera.

Andrej Bernin satt med det vita huvudet vänt mot dem; då och då rörde han på händerna som om han frös, men han teg.

»Det är högst förvånande», sade äntligen Tassler vars röst var tjock och grumlig. »Det är högst besynnerligt, Andrej Bernin, att du inte kommit underfund med det förut. Du vill inte längre köpa Kopparhuset, därför att du är en fattig man, påstår du? Du är skyldig mig och herr Grath en förklaring!»

»Jag har aldrig sagt att jag är rik nog att köpa Kopparhuset, inte ens rik nog att bo här som gäst. Varför frågar du mig, Marcus, det är ändå du som bestämt allt?»

»Ja, just jag, som åtagit mig att reda upp dina affärer! Fattig — du? Människa, du har legat

sjuk så länge att dina begrepp blivit dimmiga. Dina pengar ha ynglat av sig alldeles förbaskat i Finsk-Ryska Import- & Exportkompaniets tjänst, begriper du inte så mycket?»

Tassler talade högt och fort som om han var rädd att bli avbruten. Han torkade pannan och kinderna med sin näsduk och stirrade på Andrej Bernin med ett alldeles nytt uttryck av ödmjuk litenhet i blicken.

»Så mycket begriper du väl av affärer i alla fall», sade han. »Jag har naturligtvis gjort mitt bästa för din skull...»

»Kanske», svarade den blinde. »Kanske du har det, Marcus. Men jag vill inte köpa Kopparhuset!»

Tassler höjde sina korta, runda händer i luften och vände sig till Lona Ivanovna.

»Han är sig lik; din stackars bror har alls inga affärsbegrepp. Jag börjar tro att du handlat fullkomligt på eget bevåg, medan han legat sjuk. Kan du inte sätta honom in i saken?»

»Jag tror inte det behövs», svarade hon lugnt.

»Inte?»

»Nej, inte sedan i går — då Sergius kom!»

»Sergius?»

»Ja, ännu i går trodde jag på dig, Marcus, och lät dig råda över oss. Nu är det slut. Nu må du råda för dig själv!»

»Vilket är det svåraste av allt», tillade den blindes spröda filosoffröst.

Marcus Tassler bleknade märkbart. Det var omöjligt att icke märka det kalla stålet i Lona Ivanovnas röst och hela hållning. Till och med Leo märkte det, och för att bryta den pinsamma stämningen sade han artigt och lagom likgiltigt:

»Ja, då är vi ju överens, min bästa herr Tassler! När varken köparen vill köpa eller säljaren vill sälja är hela saken automatiskt bragt ur världen. För att avveckla detaljerna ber jag er att helt enkelt vända er till Burchardt.»

Tassler vände sig långsamt mot honom med en flodhästs massiva pondus.

»Jag skall göra det, herr Grath.»

»Ja visst, det är så naturligt...»

»Och han skall säga er, att det bästa anbud som någonsin gjorts på egendomen har gått er förbi», fortsatte Tassler. »Jag tvär mina händer.»

»Inte utan skäl, Marcus», sade den blinde i sin vrå.

Då brast Tasslers ödmjukhet som en spegel, träffad av ett hammarslag, och bakom spegeln syntes ett annat ansikte med blodsprängda ögon, tjocka uppspärrade läppar och gula förvridna drag.

»Hör på, Andrej», pep han andfått och blyxtsnabbt. »Ja, du också, Lona! Det är Sergius som satt djävulen i er! Jag förstår det nog! Det är bäst ni aktar er! Sergius är inte densamma

nu som förr, han har gått en orätt väg och var och en som skyddar honom är förlorad!»

»Vart vill du komma?» frågade hon.

»Jag vill tala med honom, innan det är för sent!»

»Det är för sent nu!»

»Nu? Omöjligt!»

»Marcus Tassler, det är alltsammans förbi. Du kan inte ändra den saken!»

»Inte jag, men säkerligen —»

»Säkerligen vem?» avbröt baron Fayerling och steg in. »Du menar väl inte mig?»

Tassler teg. Baronerna skötte sin entré med en skådespelares elegans och bravur. Han steg in med en gästs hälsande min men drog magnetiskt till sig allas uppmärksamhet genom den befallande gest varmed han tvingade Tassler att tåga. Det var ett piskrapp, utdelat med ett leende.

»För tusan, Tassler — du pratar för mycket. Madame Ivanovna, låt oss inte tvista om småsaker. Gör mig den äran att presentera mig för er herr bror och för Kopparhusets ägare!»

Men då den gamla damen inte rörde sig, utförde han ceremonien själv med fulländad elegans, tryckte den blindes passiva hand och vände sig till Leo med en djup bugning.

»Ni äger en utomordentligt vacker gammal egendom, herr Grath», sade han. »Men den ligger en smula avlägset; världens larm tränger inte hit, och här skulle kunna ske de vidunder-

ligaste ting utan att edra närmaste grannar finge en aning om det. Jag tänker nu särskilt på fallet Bernard Jenin, och vad som kan bli en följd därav...»

Han strök d'Annunzioskägget med utspärrade fingrar, såg i tur och ordning på de närvarande, log och upprepade tankfullt:

»*Allt som kan bli följden!*»

En stunds tystnad följde på dessa ord. Därpå sade den blinde:

»Logiken säger oss, att följden kan bli endera av två möjliga: antingen blir Bernard Jenin upptäckt eller blir han det inte. Jag lutar åt den senare möjligheten.»

»Varför det?» sade baronen. »Logiken, min bäste herr Bernin, är beundransvärd; även jag stöder mig på logiken, och jag säger: Bernard Jenin har bevisligen kommit till Kopparhuset — han har bevisligen icke åter lämnat det — alltså är han kvar i Kopparhuset! Det är lika enkelt som att bevisa denna lilla sats: tjuvar böra straffas — Bernard Jenin har stulit — alltså bör Bernard Jenin straffas!»

»Är ni inte skyldig att först bevisa att han har stulit?» anmärkte Leo, och Sonja gav honom en varm blick. Baronen låtsade stor överraskning och vände sig artigt mot Leo.

»Naturligtvis», svarade han, »men endast mot dem som ha rätt att föra tjuvens talan!»

Leo rodnade.

»Som Kopparhusets ägare», sade han skarpare, »torde jag ha rätt att få veta om jag hyser en tjuv i mitt hus eller inte!»

»Alldeles riktigt. Är ni alltså nöjd om jag styrker att karlen stulit från mig?»

Leo svarade med en stel bugning.

»Då, herr Grath, ber jag få upplysa er om, att ett viktigt papper, det så kallade Tarraschins memorandum, under dess försändande från Ryssland till mig stulits av Bernard Jenin och fortfarande är i hans ägo. Tassler och Rastakov äro mina vittnen; är det nog?»

»Ja, om ingen jävar ert påstående eller edra vittnen . . .»

Leo såg på Lona Ivanovna, men tvärtemot hans förväntan vände hon bort ansiktet. Baronens smålog. Detta överlägsna leende retade den unge mannen, han visste inte riktigt varför; han sade avmätt:

»Jag märker, att ni har rätt; ingenting hindrar er därför att genast vända er till polisen.»

Rastakov gjorde en ofrivillig rörelse, men baronen hejdade honom med en blick och svarade:

»Polisen? Ja, det skulle jag göra om jag hade tillräckligt gott om tid och om jag inte vore rädd att kompromettera mina kära vänner här» — han såg mot Andrej Bernin och de bägge damerna. — »Som jag emellertid vill ha papperet redan i kväll, måste jag tyvärr ta saken i egna händer . . .»

»Låt honom hållas», inföll Lona Ivanovna strävt, vänd till Leo. »Har ni inte fått nog av hans fördömda prat?»

Rastakov, Tassler och baronen brusto i skratt.

»Ni är alltför älskvärd, madame», svarade den siste. »Vad säger ni, herr Grath, tillåter ni oss att leta efter Bernard Jenin?»

»Jag är av samma åsikt som madame Bernin», sade den unge mannen med tvetydig artighet.

Baron Fayerlings leende försvann.

»Vi äro således på det klara med varandra, herr Grath?»

»Fullkomligt, herr baron!»

Baronen gick bort till de öppna fönstren och ropade några ryska ord utåt terrassen. Ett dus-sin silhuetter skymtade förbi och steg hördes i hallen. Baronen växlade blixtnabbt ett par lågmälda repliker med Tassler och gick ut tillsammans med Rastakov.

Marcus Tassler satte sig tungt på en stol och stirrade på Lona Ivanovna, som med utvärtes lugn gick bort till den blinde. Hon virkade oavbrutet på sin spets och ägnade ingen uppmärksamhet åt Tassler.

»Du är kallblodig, Lona», sade köpmannen med osäker röst. »Det är i alla fall Sergius det gäller...»

Hon ryckte på axlarna.

»Du behöver inte säga mig det», svarade hon.

»Du kan gå till din herre och mästare. Med Sergius har du ingenting att skaffa.»

Den frätande bitterheten i hennes röst förlamade hans tunga. Han satt med öppen mun och såg med tomma, ostadiga blickar tvärs över rummet mot den blinde och hans syster. Sonja gick utan att göra minsta buller bort till sin far och lutade huvudet mot hans axel; den blinde strök henne tafatt över det mörka håret.

En ångest grep Leo; de voro så långt borta från honom, dessa tre olyckliga, som han redan höll av som vänner, att han inte längre vågade tala till dem. De hade slutit sig tillsammans, och han stod utanför som en främling.

Med en beklämmande känsla av att bevittna en tragedi, vars innebörd han icke hade rätt att veta, lämnade han tyst rummet utan att se sig om.

Då han kom ut i hallen, som var tom, greps han av en ny, förfärlig tanke.

Var fanns Maurice Wallion?

Han hörde baron Fayerlings röst ljuda skarp och klar genom trappsäckan.

»Ta våning efter våning och sätt vakt, varefter ni sökt igenom rummen! Ni därborta, gå inte förbi det där hörnet; inte en vrå får lämnas utforskad! Rastakov, ta två man med er upp på vinden och lys i vartenda håll! Seså, raska på!»

Det hördes, att de sökande denna gång inte ämnade lämna något åt slumpen: möbler skötes fram och åter, hammarslag ekade i väggarna och

trampet av många fötter spred sig genom alla rum, tills hela huset tycktes fullt av människor. Fanns det ännu någon gömd i Kopparhuset, tänkte Leo, så skulle han inom tio minuter säkerligen vara upptäckt. Vad gjorde journalisten just nu?

Den unge mannen lyssnade. Hans hjärta buldade våldsamt. Nu voro de i andra våningen, nu närmade de sig hans rum...

Han sprang uppför trapporna; han beslöt med förtvivlans mod hindra dem att komma in. Det var för sent.

När han kom upp i korridoren, steg Rastakov ut ur rummet, men Leo såg med obeskrivlig lättnad att ryssens ansikte var mörkt av besvikelse. De gingo förbi varandra utan ett ord, och Leo slog häftigt igen dörren efter sig.

Han kastade sig på en stol och lutade huvudet i händerna. Vad skulle han göra? Hans tankar stodo stilla, och han stampade ursinnigt i golvet.

Hade journalisten blivit instängd i en fälla och hjälplöst fogat sig i sitt öde? Hade han funnit Bernard Jenins gömställe?

»Har ni varit här?» frågade baronens röst alldeles utanför dörren.

»Ja», svarade en annan längre bort i korridoren. »Rastakov har varit där...»

»Fortsätt!»

Stegen och rösterna avlägsnade sig. Leo hade inte lyft huvudet.

Då hörde han en svag smäll på golvet framför sina fötter. Ett papper låg där; det var lindat kring en sten. Han tog upp det.

Någonting var skrivet på papperet; han vecklade upp det och läste:

»Ni behöver inte vara orolig, saken går efter beräkning. Jag har gjort några lyckade iakttagelser och skall snart ge mig till känna. M. W.»

Leo rusade upp. Fönstret, som han tidigare stängt, stod öppet, och han förstod att den lilla papperslappen kommit därifrån. Men nedanför på sanden syntes inte en skymt av journalisten. Endast Rosenthal gick långsamt förbi i sitt blå förkläde och vida stråhatt.

XI.

MAURICE WALLION ORIENTERAR SIG OCH GÖR EN BEKANTSKAP.

Så snart problemjägaren sett baron Fayerling gå in i huset, hade han situationen klar. En kris var nu så gott som oundviklig.

»Att Fayerling är här är ett dåligt tecken», tänkte han. »Jag skulle hellre önskat att Ortiz kommit själv. Var i all världen håller Ortiz hus?»

Han låg stilla och funderade några minuter utan att bry sig om den tätande kordong av män som närmade sig över fälten.

»Det är tid att jag ger Robert Lang de sista instruktionerna, men hur?» tänkte han vidare. »Det är alldeles nödvändigt att jag stannar här, inte minst för Graths skull, som jag verkligen satt ordentligt i knipan. För tusan, Kopparhuset ligger bra avlägset; de där gossarna skulle kunna skjuta ned oss allihop utan att någon människa finns inom hörhåll för att hjälpa oss! Det är

också besynnerligt att de ha lett telefon till grindstugan men inte till huvudbyggnaden. Om jag skulle bryta mig igenom till grindstugan . . . »

Han räknade de antågande och gjorde en grimas. Till och med han medgav att det var omöjligt. Enda utsikten att komma igenom var åt andra hållet, mot sjön. Möjligen skulle han på omvägar kunna uppnå järnvägsstationen och telegrafera eller telefonera till Robert Lang därifrån . . .

Han drog sig tillbaka längs terrassmuren, nästan inom räckhåll för de sju eller åtta karlar som stodo däruppe, och började ljudlöst sitt återtåg mot sjön. Han passerade bakom stallet och ladugården utan att se en människa, och då han kom in bland träden vid åsens fot började han springa över den mjuka mattan av bruna barr och kort gräs. Men efter några minuter hörde han steg och röster framför sig och vek av åt höger. Mellan träden syntes blanka strimmor av vikens vatten, och han gick djärvt på.

Plötsligt sjönk han ihop och dök ned bakom en grupp av väldiga ormbunkar. Ned utefter åsens sluttning till vänster kommo tre skogvaktare rakt emot honom, och längre åt höger, mellan honom och sjön, stod en ensam figur med bössa på armen och ansiktet vänt mot honom.

Var han upptäckt? Nej! Ingenting inträffade, men han konstaterade att det även åt detta håll numera var omöjligt att komma osedd förbi.

Han kastade en längtansfull blick utåt den lugna blanka viken, som av en stor, skogklädd holme mitt i inloppet avspärrades nästan till en insjö. Alldeles nedanför honom gick en körväg från huset ut till en förfallen brygga, till vänster om viken låg en ännu mera förfallen sjöbod eller fiskarstuga med tegeltak och ett enda litet fönster utan rutor. Ett stycke utanför bryggan låg en pråm av den vanliga typen, sådana som varje dag bogseras i långa rader genom skärgården; en smal rökstrimma steg upp ur kabysens skorsten, och på relingen satt en karl i blå bomullsskjorta och metade. Ännu medan Wallion betraktade honom drog han sävligt upp en sprattlande fisk som glänste silverblank i solen.

Men det var icke anblicken av den ensamme fiskaren som kom Wallions ögon att skärpas till en mera nyfiken granskning; det var en lång vit skåra i pråmens sida alldeles ovanför vattenlinjen. Det var som om en gigantisk kniv skurit igenom tjäran på en längd av tre till fyra meter i ett enda snitt. Ett isflak i stark ström kunde ha gjort det — men skåran var färsk och det var många månader sedan den sista vinterisen smält i vårsolen...

Wallion ryckte upp sig ur sina spekulationer. Karlarna från åskränet hade närmat sig honom betänkligt och för andra gången slog han till reträtt, nu i riktning tillbaka mot huset. Han rörde sig utan brådska eller nervositet; men han

sade sig helt lugnt att han aldrig varit i en värre fälla, och han blev mer och mer övertygad om att dessa män som omringat Kopparhuset på alla sidor icke skulle rygga tillbaka för något.

Det var betecknande att denna sällsamma bevakning var riktad *inåt*: man väntade således icke någon objuden gäst utifrån men man ville hindra vem det vara månede i huset att komma i förbindelse med yttervärlden! Visste man kanhända redan att Maurice Wallion var innanför murarna.

Det var en möjlighet som kom problemjägaren att knipa ihop läpparna! Om de visste var han fanns voro goda råd dyra!

Han stannade och lyssnade. De tre karlarna kommo långsamt gående bakom honom; till höger hördes andra olycksbådande ljud av kvistar som knäcktes och kläder som raspades av buskarnas grenverk; till vänster var öppen terräng, och den var icke öde — fyra skogvaktare marschade tvärs över fältet i riktning mot hans gömställe. Vart han vände sig var han omringad, och om han stannade där han var skulle ingenting kunna hindra dem att upptäcka honom.

»Det är dumt!» tänkte Wallion förargad. »Jag har bara en utväg kvar, och det är Rosenthal!»

Han påskyndade sina steg, gick förbi ladugården, denna gång på andra sidan, och hoppade över staketet in i fruktträdgården som här i sin bortre del var ovårdad och igenvuxen med högt vajande gräs.

Han var nu alldeles bakom det lilla rödmålade trädgårdsmästarebostället, och när han försiktigt tittade fram bakom knuten såg han vid trädgårdens andra ände ena sidan av terrassen och Kopparhusets södra gavel med köksdörren. Han såg också något annat: att komma in i Kopparhuset var nu omöjligt, ty överallt i dess närhet dök människor upp, under fönstren, bakom buskarna.

Det försiggick något därborta, antagligen en ny rassa efter Bernard Jenin och Tarraschins memorandum, men inga högljudda röster hördes. Allt var nästan olycksbådande lugnt.

Wallion drog sig tillbaka längs väggen och sträckte sig upp mot ett av de två fönstren. Trädgårdsmästarens bostad bestod synbarligen av ett rum och ett kök med tillhörande redskapsbod. Det var vid fönstret till den senare Wallion stannat. Ingen var därinne; solen lyste på hackor, spadar, krattor och vattenkannor, hyllor fulla av blomkrukor av alla storlekar, kasserade liar och en hel arsenal av trädgårdsknivar.

Wallion öppnade fönstret med sin pennkniv och klev in. Genom en dörr som stod på glänt såg han en del av rummet bredvid, ett fönsterbord med blommande växter i krukor och glas, ett mindre bord med böcker och tidningar, en gammal gungstol.

I gungstolen satt Rosenthal och tittade på honom.

»God dag, herr Wallion!» sade trädgårdsmästaren. »Jag väntade just på er!»

Journalisten steg in i rummet.

»Ni visste att jag fanns i närheten?»

»Jag såg er redan i morse. Ni är fullt ut så djärv som jag hoppades. Jag såg er när ni klättrade in genom fönstret tillsammans med Grath. Ser ni, det var min del av bevakningen; här har ingen kommit osedd från eller till Karka sedan i går eftermiddag. För att undvika missförstånd vill jag nämligen tillägga att jag också observerade vår vän Graths lilla rymning i går kväll.»

Trädgårdsmästaren talade helt långsamt och noggrant, med en svag brytning. Hans rödlätta ansikte och blå ögon lyste av glad förväntan. Journalisten satte sig mitt emot honom och tänkte en cigarrett, sedan den andre avböjt en invit med etuiet.

De betraktade varandra med ömsesidig sympati.

»Ni är långt djärvare än jag», sade Wallion, »ni som vågat leva flera månader i det här getingboet, *herr Max Raebel!*»

Trädgårdsmästaren steg upp, gick fram till Wallion och tryckte hans hand. Därefter satte han sig igen, och hans vänliga, bestämda ögon blänkte i kapp med de jämna tänderna.

»Det är bra», sade han. »Jag är Max Raebel. Hur vet ni det, ni som aldrig sett mig förr?»

»Jag såg er då ni skar rosor i trädgården.

När ni talade med Grath lyfte ni ansiktet, och jag kände igen Österrikes bästa detektiv i en trädgårdsmästares gestalt! Å, ingen onödig blygsamhet — naturligtvis har jag hundra gånger hört talas om er, och naturligtvis har jag ert porträtt i mina samlingar. Jag har länge misstänkt, att någon från det hållet var med i spelet men kunde inte begripa under vilket nom de guerre denne någon arbetade. Eftersom ni vikt denna goda plats åt er — mitt på parketten! — så antar jag att ni lyckats förvärva Fayerlings förtroende på något mindre vanligt sätt?»

»Visst inte, det var mycket enkelt: jag skaffade mig en rekommendation av madame Sumensov i Petrograd...»

»Av madame själv?»

»Ja, det är ingen som vet ännu att hon tjänar två herrar på samma trogna vis!»

»Nej, det var nytt för mig. Men ni förutsätter väl liksom jag att madame Sumensov är Gabriel Ortiz' verktyg? Är ni inte rädd att hon säljer er åt honom?»

»Det är en möjlighet. En annan är att jag innan dess har utfört mitt arbete här», svarade österrikaren med största lugn.

Han pekade genom fönstret.

»De börja bli nervösa», tillade han. »Nervositet är början till panik, och paniken är halva nederlaget.»

Bägge betraktade ett ögonblick Kopparhuset,

där Rastakov, just visade sig i ett av de övre fönstren och ropade en befallning åt karlarna på terrassen. Baronen kom ut och tittade upp. Rastakov gjorde en ursinnig gest som antydde att han misslyckats. Baronen ryckte på axlarna, och de hörde hans klara, kalla röst:

»Sök bättre!»

Österrikaren skrattade.

»Ja, sök, min gubbe, sök!» mumlade han.

Maurice Wallion vände sig om.

»Under tiden närmar sig Ortiz», anmärkte han.

»Ja», sade den andre. »Det är ju honom vi alla vänta på, eller hur?»

Wallion drog fram sin anteckningsbok och lade den på bordet.

»Herr Max Raebel, låt oss jämföra våra iakttagelser. För det första: ni har icke varit här längre än sedan den 29 april, åtminstone icke under namnet Rosenthal. Ni har icke börjat intrassera er för Ortiz' affärer förrän efter tillkomsten av Tarraschins memorandum. Det är således detta dokument ni jagar efter. Får man fråga varför?»

Österrikarens ljusa ansikte och vänliga ögon fördystrades, och han dröjde några sekunder med svaret.

»Jag är inte politiker», sade han slutligen. »Jag är detektiv och utsänd i en viss bestämd uppgift. Denna uppgift är att se till, att Tar-

raschins olycksaliga memorandum icke råkar i rövarhänder, att förhindra dess olovliga begagnande och att i värsta fall förstöra det. En av mitt lands statsmän, vars namn ni må gissa fritt men icke bör uttala, skulle svårt komprometteras om detta dokument bleve hänsynslöst utnyttjat.»

Österrikaren lutade sig fram.

»Men icke blott han», tillade han, »utan även en högre stående person...»

Maurice Wallion öppnade ögonen.

»Åhå', sade han. »Det är värre än jag trodde.» Han funderade litet. »Jag tog för givet att Tarraschins plan helt och hållet var en rysk angelägenhet...»

Österrikaren skakade på huvudet.

»Jag skall säga er något, herr Wallion: i dessa dagar sker ingenting som icke är hela världens angelägenhet. Vad Tarraschins memorandum beträffar, är dess tillkomst högst egendomlig. Jag vill göra en återblick. Den ryska revolutionen var sedan länge väntad, men vem kunde förutsäga att den skulle komma just i mars 1917? Den kom likt ett bergskred, en otymplig massa plötslig rubbad ur jämvikt av en orsak, som varken var ideell eller politisk, nämligen provianterings-svårigheterna i Petrograd. Men dess väg var beredd, och en gång i farten fortsatte skredet ända till dalbotten. I dess spår rådde kaos. Skulle ordningen kunna återställas? Det var en fråga som intresserade alla länder. Framför allt

var det av största vikt att få klarhet om avsikterna hos de ryska högerpartierna, ämbetsmännen, officerarna och vissa mäktiga tsaren närstående personer — kort sagt, alla de som varit vana att härska. Skulle de ha kraft till en revolution innan de nya männen hunnit samla maktens tyglar i sina händer? Redan den 15 mars avstod tsaren officiellt från Rysslands krona. Var detta ett tecken till reaktionens splittning och definitiva vanmakt? Nej, ty det fanns ännu en symbol att samlas omkring. Det var armén. Det är nu som furst Tarraschin dyker upp. Känner ni till hans historia?»

»Ja, tämligen. Han var en av gamla regimens typiska förgrundsfigurer. Det var han som skröt med att ha gjort ända på en förmögenhet per år. Han var en djärv politiker och storfurst Nikolais vän, en intelligent man och kanske också relativt hederlig.»

»Intelligent men oförsiktig», sade österrikaren. »Hör nu på vad Tarraschin gjorde. Revolutionen hade visserligen knappast ruinerat honom, ty han hade redan ruinerat sig själv. Men han kunde inte finna sig i den; för honom var revolutionen början till yttersta domen. Makten och härligheten måste räddas till varje pris, det var Tarraschins enda tanke. Han gick oförskräckt till verket, och för några ögonblick såg det ut som om han verkligen skulle lyckas samla reaktionens starkaste element till motstånd. Han upp-

gjorde en genial plan för motrevolutionen. Hans övertalningsmedel gentemot de vacklande voro av två slag: löften och pengar. Historien om Tarraschins löften har ni säkerligen inte hört; den är ganska sagolik . . . »

»Fortsätt!» sade Wallion då österrikaren tystnade. »Fortsätt: Tarraschins korrespondens med vissa personer i Österrike är mig icke alldeles obekant!»

Max Raebel höjde ögonbrynen.

»Jaså, ni vet det? Ni säger emellertid *vissa personer*; det var bara en, nämligen den österrikiske statsman jag nyss nämnde. Den helt konfidentiella brevväxlingen mellan honom och Tarraschin rörde Balkanfrågan och var avslutad före marsrevolutionens utbrott. Det var ingalunda, som man påstått, fråga om några österrikiska löften gentemot en eventuell demokratisk monarkisk rysk regering, villig att sluta fred, utan blott om en privat diskussion mellan två fackmän; men i sin nöd skydde Tarraschin inte att begagna sig av denna korrespondens. Han framställde min landsmans uttalanden som löften, inspirerade från högre håll, ett håll där hela världen visste att fredsvilja fanns. Därigenom gav sig Tarraschin sken av att äga ett yttre stöd som var ägnat att stärka de svagare själarna i reaktionens led. Att han komprometterade två av mitt lands högst uppsatta män bekymrade honom inte. Vidare ha vi penningfrågan . . . »

»Ja, det är där vi mötas, herr Raebel», anmärkte Wallion. »Där förenas våra spår. Pengarna till Tarraschins planerade kontrarevolution kommo från Gabriel Ortiz!»

»Alldeles! Det var Ortiz som finansierade företaget genom en kanal, i vars ena ända vi se Tassler och Fayerling men i den andra madame Sumensov och Tarraschin. Hur mycket klingande guld som strömmade genom denna kanal vet jag inte...»

»Jag kan upplysa er om ungefärliga siffror: det var i runt tal femton till tjugo miljoner rubel!» Österrikaren skrattade.

»Verkligen? En hel förmögenhet alltså, den sista som Tarraschin hade nöjet att spolia. Som vi veta dog han plötsligt den 29 mars. Det är intet tvivel att han blev mördad, men icke av revolutionärer utan *av sina vänner!*»

För första gången under samtalet visade journalisten verklig överraskning.

»Ni menar hans partikamrater?» frågade han.

»Ja. De blevo dödligt förskräckta, så snart de fingo riktigt klart för sig hur ohjälpligt Tarraschin höll på att kompromettera dem. De ville ha huvudena kvar på sina axlar hellre än tsaren kvar på tronen. Och med äkta rysk filosofi sade de sig: Bättre att en dör för folket... Emellertid, vår vän Tarraschin hade redan gjort det värsta han kunde. Han hade nämligen uppgjort ett detaljerat memorandum över planen till kon-

trarevolutionen, och i detta hade han på ett utomordentligt noggrant sätt redogjort för vad var och en av deltagarna åtagit sig att göra, med namn, plats och tid utsatta; det hela mycket skickligt tänkt, absolut utförbart och ur soldatrådets synpunkt säkerligen nog att motivera ett par tre tjugor arkebuseringar. Dessutom komprometteras som sagt två personer i Österrike, två personer som likt Cæsars hustru icke ens få miss-tänkas.»

»Man måste anta», anmärkte journalisten, »att Ortiz hade sin hand med i tillkomsten av dokumentet.»

»Utan tvivel. Han ville binda dem som mot-togo hans pengar. Med detta papper i sina händer kan han tvinga dem till vad han vill. Tarraschins död betyder ingenting alls i jämförelse med de möjligheter hans memorandum öppnar. Det utgör hörnstenen i Ortiz' gigantiska projekt. Utan Tarraschins memorandum skulle hela hans plan sväva i luften.»

»Och följaktligen», ifyllde Wallion, »kan man rätt väl förstå innebörden av hans plan...»

De sågo på varandra.

»Den är storslagen», sade österrikaren.

»Vanvettig», svarade Wallion.

Steg närma sig utanför fönstret och en skugga föll på rutan. Det var Rastakov. Journalisten tryckte sig in mot väggen med en enda ljudlös

vridding av kroppen. Trädgårdsmästaren steg långsamt upp, gäspade och öppnade fönstret.

»Vad vill ni, Rastakov?»

Den andre andades högljutt utanför.

»Varför är ni inte med oss, Rosenthal? Baronon vill veta om ni sett någon lämna Kopparhuset! Vi kan inte finna Bernard Jenin någonsans!»

»Jag har inte sett någon obehörig», svarade trädgårdsmästaren. »Varför envisas baronen? Jag sa er redan i går kväll att Bernard Jenin har kommit undan, kamrat Rastakov.»

»Han har inte kommit undan! Han måste vara kvar i Kopparhuset. Baronon har beslutat att aldeles isolera huset och dess omgivning, jag ville säga er det. Alla som äro därinne äro fångar, även Grath. Gör er i ordning att vänta alla eventualiteter. Chefen kommer i kväll, och inom tjugofyra timmar äro vi sannolikt alla härifrån.»

»Jag skall rätta mig därefter.»

Rastakov stod ett ögonblick obeslutsam kvar och trampade utanför, därpå gick han sin väg.

Österrikarens ansikte förvandlades; det blev militäriskt fast och beslutsamt.

»Nu ha de bränt sina skepp!» sade han. »Och våra med!» tillade han efter en paus.

XII.

VARI MAN SER EN SKYMT AV DEN STORE NAPOLEONS SKUGGA.

Problemjägaren och den österrikiske detektiven stodo en stund sida vid sida och betraktade bakom gardinen uppståndelsen i Kopparhuset.

Det föreföll som om ett gräl uppstått därborta, och grälets natur blev uppenbarad då de hörde Lona Ivanovnas soldatröst ljunga:

»Ut, ut, ut!»

En hel massa av karlarna trängde sig ut på terrassen, och den gamla damen visade sig i köksdörren. Hon liknade en åldrig valkyria, och karlarna veko för henne som träd för stormen.

»För tusan, gossar, ni har ju er älskade chef där», sade hon och pekade med ett långt, benigt finger på baronen. »Han kan säga er, att det inte finns en fläck så stor som en kopek kvar i huset att undersöka. Ni ha sett allihop att Bernard Jenin inte finns här, fråga er rumäniske

baron om han ser till något hörn där en flykting kan gömma sig . . .»

»Det är bra, madame», avbröt Fayerling stucken. »Vi ha inte slutat. Vi veta vad vi veta.»

»Ni vet kanske inte vad jag vet i alla fall?»

»Vad skulle det vara?»

»Att ni är en värdig chef för den största samling fårskallar jag någonsin sett!» svarade den gamla damen med ett gapskratt och slog igen dörren.

Baron Fayerling ryckte på axlarna och gick sin väg tillsammans med Rastakov. Marcus Tassler kom flåsande efter dem, och alla tre försvunno i allén. Men runt omkring Kopparhuset kvarstannade en kedja av mörka, beslutsamma karlar beväpnade med bössor. Denna kedja var mångdubbel, och efter några skenbart meningslösa rörelser hit och dit inneslöt den inom fem minuter också trädgårdsmästarbostället.

De två detektiverna i fönstret kommenterade den nya situationen med kritiskt gillande, ungefär som två åskådare i en parkettloge.

»Det där skötte Rastakov bra», smålog Wallion. »Nu är Kopparhusets invånare effektivt isolerade från yttervärlden — och vi med dem . . .»

En strid regnskur svepte över trädgården, burenen på en storm och strax flyende likt ett grått spöke över skogen i sydväst. Därpå följde en ljudlös stillhet. Allting vilade, och varje litet blad blänkte som en spegel i det vita, bleka solskenet.

Det väldiga koppartakets ärggröna, brutna ytor uppöver dem hade antagit en djupare, emaljliknande ton, och i trädgården glödde rosorna med en friskare färg.

»Ni är isolerad», tog österrikaren upp efter en stunds tystnad, »men jag har fortfarande en viss rörelsefrihet. Ni ska inte glömma att jag tillhör dem — fortfarande.»

»Journalisten skrattade.

»Var har ni edra två drängar?» frågade han.

»Dem har Rastakov mobiliserat.»

»Äro de...»

»De äro kort och gott — *bolsjeviker!*»

Detta var första gången ordet nämndes dem emellan, och Wallion lutade sig fram.

»Jaså, ni vet det säkert? Då har ni märkt att Rastakov står i förbindelse med bolsjevikiska ligans folk, förmodar jag?»

Den andre nickade.

»Det satte mig myror i huvudet», medgav han. »Det är ett underligt bistånd de ge Ortiz, och jag tror inte att Ortiz vet så noga vad Rastakov bär för slags tankar bakom sin fula panna. Av de män Rastakov har under sig här äro enligt min iakttagelse hälften bolsjeviker, d. v. s. tillhöra det ytterlighetsparti som vill störta Keren-skij. Det vill Ortiz också, men från andra hållet. Situationen är invecklad, och om Rastakov får verkliga innebörden av Tarraschins memorandum

klar för sig kan han måhända ha en överraskning i beredskap åt vår vän Ortiz . . .»

»Det pågår bolsjevikrevolter i Petrograd nu», anmärkte Wallion tankfullt. »Allt beror på vad Ortiz ämnar göra. Tror ni att han är kvar i Petrograd?»

»I Petrograd? Jag visste inte att han var där; jag trodde att han var i Finland», utbrast österrikaren.

»Jo, i början på veckan kunde jag av åtskilliga tecken förstå att han var i Petrograd. Men nu, när Tarraschins papper gått hans näsa förbi, kommer han naturligtvis hit och bör vara här senast i kväll!»

»Ja, i kväll så snart det blir mörkt.»

»Han kommer alltid i mörkret?»

»Ja, sedan i slutet av mars.»

Journalisten nickade.

»Jag förstod det, när jag såg hur pråmens sida var tilltygad: det var gjort av en farkost som lagt till långsides i mörkret. Men säg mig, varför syntes det blå skenet (jag antar det är acetylenljus) i går kväll, ehuru Ortiz inte kom?»

»Det är en slags fyr ombord på pråmen. Den tänds varje kväll de tider Ortiz väntas. För övrigt hålla de nu på med att flytta över det hemliga upplaget till pråmen om kvällarna.»

»Det hemliga upplaget? Ni menar vapen?»

»Ja, så mycket som finns kvar efter motorbåten Nellys kontrabandsresor. Det var ett hårt slag

för Ortiz när Nelly blev beslagtagen, men de hade sopat igen spåren skickligt, det erkännes, och polisen letade sig aldrig hit ut. Nu ligger här kvar några tusen mausergevär, packade i vinlådor, och dessutom en massa trycksaker, avsedda att påverka ryska folkets opinion för reaktionens företag . . .»

Medan österrikaren talade luktade han tankspritt på en praktfull röd ros, och hans stämma var blid som en majvind.

»Var låg allt det där innan de flyttade över det till prämen?» frågade Wallion.

»Har ni inte listat ut det?» genmälde den andre och såg småleende upp från sin ros.

»Jag har sett mig omkring en smula. Det föll mig in att under höet i ladugården kunde vara ett lämpligt gömställe.»

»Stämmer! Ni är en skarpsynt herre. Emellertid skola vi inte fästa oss alltför mycket vid kontrabandsfrågan. Endast en ringa del av vapnen ha transiterats via Kopparhuset; huvudparten av dem har Ortiz nu möjlighet att köpa i själva Ryssland, ty de rövarband som en gång utgjorde tsarens stolta armé sälja allt — gevär, kulsprutor, ammunition . . . till och med kanoner! Åt vem som vill! Och villigt: åtta, tio rubel för en liten bra kanon, fem rubel för en kulspruta . . .»

Österrikaren brast i skratt, och Wallion log.

»Det är goda tider för äventyrare», sade journalisten. »Vi behöva bara se ut genom fönstret

för att märka det. Vilken egendomlig härva världskriget rört ihop bara på den här lilla fläcken: Bernard Jenin med Tarraschins memorandum, baron Fayerling och Marcus Tassler med de ortizska miljonerna, Rastakov med sina bolsjeviker, familjen Bernin, kontrabandsfrågan, och bakom alltsammans den hittills osynlige Gabriel Ortiz med sin skugglika och fantastiska plan...»

Österrikaren lutade sig fram.

»Om vi bara kunde få tag i Tarraschinpapperet skulle vi spränga hela ligan i ett hugg», sade han. »Om jag visste vad de gjort med Bernard Jenin...»

»Ni tror att han finns i Kopparhuset?» genmälde journalisten med ett egendomligt leende.

»Ja visst, han har icke kommit undan. Jag svär på det. Inte ens ni har kommit osedd in och ut — jag såg er. Han är där, men var?»

Maurice Wallion skrev några ord på ett papper och räckte den andre.

»Vill ni göra mig den tjänsten att på något sätt ge Leonard Grath det här», sade han. »Jag vill inte visa mig ännu, eftersom vi ha lite mer att tala om innan kalabaliken börjar. Ni har måhända inte hört talas om kejsaren av Amazonas?»

»Nej», svarade trädgårdsmästaren förvånad.

»Då ska vi tala en smula om honom. Jag väntar er här, medan ni lämnar Grath mitt budskap.»

Den andre betraktade honom nyfiket.

»Gut», mumlade han. »Jag märker att ni vet mer än jag om åtskilliga saker. Sitt kvar här, och om någon gör min av att komma in så gå inte in i redskapsrummet — där blir ni fast — utan gå upp på loftet...»

Han pekade mot en stege i hörnet, tog brevet och gick. Wallion såg genom fönstret, hur österrikaren i trädgårdsmästarskepnad långsamt gick genom trädgården och försvann bakom Kopparhuset. Här och där bakom buskarna döka svartmuskiga ansikten upp vid ljudet av hans steg men försvunno lugnade när de sågo att det var Rosenthal.

Fem minuter senare kom han tillbaka, och med en ilning av obehag märkte Wallion att Rosenthal nu var ledsagad av två långa, kraftiga skogsvaktare med ovanligt utpräglade bovfysionomier. Alla tre stannade utanför dörren, och ett livligt samtal utspann sig, varunder ytterligare fem eller sex karlar kommo klivande för att vara med.

Plötsligt hörde journalisten ett namn uttalas, som kom honom att lyssna intensivt.

»Wallion är inte långt borta», sade en av karlarna.

»Vem tusan är Wallion?» brummade en annan.

»Rastakov påstår att det är en detektiv. Det ser ut som om vi skulle få ge oss av i kväll, för att vi fått den där knipsluge herrn i spåren, men om han kommer hit innan vi är färdiga

gissar jag han råkar illa ut. Vi behöva inte gener oss längre, förstår du väl...»

»Men hur ska vi komma härifrån?» sade en tvivlande röst.

»Å strunt, det styr nog chefen om när han kommer. Vart ska ni gå, Rosenthal?»

»In och sova», svarade trädgårdsmästaren. »Jag hade vakt hela natten, nu är det er tur. För resten behöva vi nog vara vakna i kväll...»

En kör av utrop följde, men Rosenthal fick karlarna att skingra sig med hjälp av några mustiga glosor, varefter han öppnade dörren och kom in till journalisten.

»Grath har fått ert brev», sade han lågt. »Jag kastade in det genom hans fönster och övertygade mig om att han tog upp det. Hörde ni, vad karlarna sade?»

»Jag tycks vara eftersökt», svarade Wallion.

»De tro att ni är på väg hit. Två man vänta er ankomst på stationen, och andra hålla utkik på vägarna. Så gott som hela följet är samlat här ute och beredda till allt. Baronen har visat dem ert porträtt; ert utseende är således känt, och om ni vill ge er av härifrån eller komma i kontakt med edra vänner hade ni gjort klokt i att ta en flygmaskin med er!»

»Jag vill visst inte ge mig av, här är riktigt trevligt», sade Wallion. »Men var har baronen fått mitt porträtt?»

»Klippt ur någon tidskrift, tror jag. Vad skulle ni säga om en ordentlig lunch, medan vi överlägga om situationen?»

»Jag skulle säga tack med fetstil», skrattade journalisten. »Kan vi påräkna så lång frist?»

»Ja, mer än väl. Baronerna och Tassler ha återvänt till Stockholm; de väntas inte tillbaka på tre eller fyra timmar; det är lugnet före stormen som inträtt...»

Österrikaren började göra tillrustningar för lunchen med van hand, och journalisten hjälpte honom. En kvart senare sutto de med god aptit vid en enkel men riklig måltid.

När den var slut, tände Wallion belåtet en gold tip, lutade sig tillbaka och såg på sitt ur.

»Klockan är tre», anmärkte han. »Låt oss resonera en smula, innan det brister löst.»

»Ja», svarade österrikaren livligt. »Ni nämnde en högst kuriös titel — kejsaren av Amazonas, tror jag! Har aldrig hört talas om den herrn! Vad är det för ett märkvärdigt fenomen?»

»Ni känner inte Gabriel Ortiz' tidigare öden?»

»Å, är det honom det gäller. Nej, jag har inte hört hans historia; den är säkert intressant. För all del, berätta!»

Journalisten skildrade i korta drag Ortiz' ungdomsbravader i Paris, hans dumdristiga äventyr som »kejsare av Amazonas» och hans djärva affärskupp som »kaffekungen» på Wall Street.

Österrikaren hörde på med spänt intresse, och då journalisten slutat utropade han:

»Det där var nytt för mig! Det kan man kalla ett värdigt förspel till hans livs stora drama! Att han inbillar sig vara en Napoleonättling förklarar mycket; den fabeln är han inte den förste som uppfunnit, men jag antar att han likväl som andra falska Napoleonättlingar alldeles glömt bort att bevisa sitt påstående?»

»Han förklarade att hans farfar var naturlig son till den store Napoleon, född under dennes fångenskap på St. Helena; modern skulle ha varit en ung kreolska med namnet Anita Ortiz. Det var dock först Gabriel Ortiz' far, då en förmögen brasiliansk medborgare, som kom underfund med familjens stora hemlighet och under en följd av år fåfängt sökte bevisa saken. Efter Amazonasäventyret blev Gabriel Ortiz intervjuad av en amerikansk reporter och var nog naiv att skryta med sin förnäma börd och sina planer att ännu en gång visa världen hur högt en Napoleons avkomling kunde stiga. Följden blev den, att den berömde professor Hichens ägnade vår vän tjugo minuter av sin dyrbara tid och i en uppsats i samma tidning fullständigt förintade hans anspråk; professor Hichens bevisade att någon kvinna med namnet Anita Ortiz icke vistats på St. Helena vid angiven tid och att alla s. k. naturliga avkomlingar av den fångne kejsaren visat sig vara bedragare. På detta svarade Gabriel

Ortiz inte ett ord, så vitt jag vet. Det hela var säkerligen en ungdomlig fantasi skapelse, men för övrigt mycket karakteristisk för mannen.»

»Det är i alla fall ganska märkvärdigt», mumlade österrikaren tankfullt. »Jag har sett honom två gånger härute, och nu tycker jag verkligen att hans utseende påminner rätt mycket om den lilla grå korpralen. Ortiz är liten, slätrakad och blek, med tunt, mörkt hår som han gärna låter falla ned i pannan, bestämd mun och djupa, gråblå ögon som stråla av en härsklysten och despotisk vilja. Man skulle nästan kunna tro...»

Wallion avbröt honom.

»Låt oss inte grubbla på den saken, den spelar i alla fall ingen roll; man kan anta att Ortiz har en viss skådespelartalang, eller hur? Huvudsaken är att gäcka hans vilda planer innan det blir för sent. Allt beror på vem som vid denna dags slut har Tarraschindokumentet i sina händer. För att få tag i det har man bara att leta rätt på Bernard Jenin...»

»Vilket inte tycks vara så alldeles lätt!» inföll österrikaren häftigt. »Min bäste herr Wallion, underskatta inte baronen och Rastakov: de äro goda spårhundar — och de ha ändå misslyckats!»

»Alltså», sade journalisten, »är det en hederssak för oss att lyckas bättre! Ni säger ju själv att Bernard Jenin är kvar i Kopparhuset, död eller levande? Nåväl, Kopparhuset är inte det samma som London, min herre, och en man som

är gömd i Kopparhuset skall inte kunna gömma sig för oss! Ju förr vi komma till tals med honom, desto förr ha vi också kontroll över situationen. Jag föreslår...»

Han hejdade sig, rynkade pannan men smålog strax och fortsatte:

»Vi måste naturligtvis utveckla en viss diplomati; Lona Ivanovna måste under alla förhållanden bli vår bundsförvant från början. Allt det där skall jag styra om...»

»Ni har en plan?»

»Jag har tre! Men först och främst måste det bli er uppgift att för min räkning sätta er i förbindelse med Robert Lang. Ni behöver bara säga honom några ord så vet han vad han har att göra. Åtar ni er det?»

Österrikaren nickade.

»Ja, jag kan när som helst telefonera från grindstugan; i värsta fall skall jag tvinga mig till det!»

Han visade med bister tillfredsställelse på sina höftfickor. I var och en låg en blåblank browning av största typen.

»Jag kan göra det hett nog för dem om det blir nödvändigt», tillade han. »Det är sista resursen och betyder att jag själv får släppa till livet. Härifrån kommer ingen av oss levande, om de avslöja oss för tidigt, men jag tror att vi ännu har goda chanser. Vad ska jag säga er vän Robert Lang?»

Wallion tänkte efter.

»Säg honom, att baronen och Tassler inte få oroas utan resa tillbaka hit oantastade men under bevakning. Säg honom vidare, att i kväll är tiden inne... vad nu?»

Han lutade sig fram mot fönstret.

»Vad tänker den där galningen göra?»

Leonard Grath hade kommit ut ur Kopparhuset, åtföljd av Sonja Bernin. Wallion iakttog honom noga. Det såg ut som om den unge mannen hade något i kikaren ty han sprang hastigt över terrassen, följd av flickan.

XIII.

LONA IVANOVNA FRAMSTÄLLER SIN ANDRA FRÅGA OCH FÅR ETT OVÄNTAT SVAR.

När Leo hade läst Wallions budskap erfor han med ens en befriande lättnad. Först nu vågade han erkänna för sig själv, att han redan varit på god väg att uppgiva hoppet. Baron Fayerlings demaskering hade kommit honom att inse sin absoluta hjälplöshet. Ingen visste bättre än han, att Kopparhusets isolerade läge gav Ortizligan en för stunden obegränsad makt; baronens beslutsamma tillvägagångssätt kom honom dessutom att frukta att journalisten, hans enda vän i nöden, redan var bragt ur vägen på något hemlighetsfullt sätt.

Men den lilla papperslappen, som så oväntat kastats in till honom genom fönstret, var en ljustråle i mörkret. Wallion var således alltjämt fri och i verksamhet. Hur han i en till den grad

kringskuren belägenhet lyckats gäcka sina motståndare var mer än Leo kunde förstå, men själva faktum livade honom som champagne. Han andades ut; hans tankar, som nyss stelnat, började åter flöda...

När allt kom omkring var situationen i alla fall full av möjligheter, så länge en sådan man som Wallion fanns i närheten! Leo kände handlingsbegäret återvända med fördubblad styrka, och det ena infallet efter det andra flög genom hans livliga hjärna. Han fick en farlig lust att hjälpa till, att överraska journalisten med något praktigt schackdrag, kanske rent av göra slag i saken...

Han stoppade papperet i västfickan, lämnade rummet och gick visslande nedför trapporna.

I hallen fann han Lona Ivanovna, orörlig och med ett uttryck av smärtsamt intensiv eftertanke i sitt magra ansikte. Han märkte genast, att vakten vid dörren försvunnit och att en tystnad av helt ny karaktär fallit över huset; det var en tystnad, som icke gav ro åt örat och nerverna. Rummen, vars dörrar stodo öppna på hallens sidor, gävo intryck av att vara övergivna blott för ett ögonblick; när som helst kunde något ske i dem.

Ett dallrande blixtsken från molnväggen därute vävdes in i luften som ett slocknande sökljus och följdes av ett underjordiskt muller.

Lona Ivanovna vände sig om, då hon hörde den unge mannens steg i trappan.

»De ha gått», sade hon. »Ännu ha de inte funnit honom.»

Leo blev varm av glädje. Det var första gången den krigiska gamla damen talade till honom som en vän, med den förtroliga röst hon brukade använda mot Sonja och sin bror. Att Bernard Jenin icke blivit funnen glädde honom men var för honom icke det viktigaste.

»Har baronen gett sig av?» frågade han ivrigt.

»Ja, han for nyss sin väg med det kräket Tassler. Ni ska inte sjunga te deum för det, min gosse; Rastakov är kvar, och de ha gjort oss till fångar!» tillade hon i torr sarkastisk ton, som om det roade henne.

»Fångar?» upprepade Leo. »Hur kan det vara möjligt? Ni skämtar väl? Det här är ingen fästning!»

»Tja, jag vet inte vad jag skall säga», mumlade hon och rev sig i pannan med virknålen. »Har ni nånsin suttit i Peter-Paulsfästningen?»

»Nej, aldrig!» utropade Leo förbluffad.

»Kunde tro det! Men det har jag! Det var på den tiden då jag brukade kasta bomber», sade hon vänligt. »Det var lättare att rymma från Peter-Paulsfästningen än att komma från Kopparhuset nu! Jag var förstas yngre på den tiden...»

Leo stirrade, öppnade munnen och — förblev

tyst. Han rusade bort till glasdörrarna, slängde upp dem med en skräll och sprang ut på terrassen.

»Varthän?» frågade Rastakov, som dök upp framför honom med högra handen i fickan.

»Vad tusan menar ni?» sade Leo ursinnigt. »Vad tar ni er för ton? Jag går vart jag behagar!»

Rastakov grinade snett.

»Ja, efter klockan elva eller tolv i kväll möjligen. Till dess får ni hålla er lugn, annars blir ni troligen buren härifrån i morgon bitti. Gå in till era vänner och be dem sjunga en stump för er. Ser ni, vi har lite att uträtta här, och vi vill vara i fred, det är allt!»

Leo tog två steg mot Rastakov. Denne lyfte utan brådska en oerhörd magasinspistol ur fickan; hans ansikte blev kantigt och vaksamt.

»Det är allvar», sade han. »Gå in!»

Leo vände blicken åt alla sidor. Han kunde inte hindra en rysning av obehag, då han i tur och ordning räknade till nio beväpnade karlar endast längs framsidan av huset. Han insåg, att det måste vara likadant runt om. Lona Ivanovna hade rätt; de voro fångar.

»Ni är galen», utbrast han. »Vi äro inte i Ryssland. Jag behöver bara vända mig till polisen för att få er alla häktade!»

»Gör det då», svarade den andre hånfullt. »Vill ni kanske att jag ska skicka bud?»

»Jag skall . . . jag skall . . .»

Leo hejdade sig, vände sig om och gick in. Han var rasande på sig själv, på Rastakov och hela världen; han visste att han gjorde en slät figur, och det förbättrade inte hans humör. Men erinringen av Wallions budskap kom som en hugsvalelse, och då han återsåg Lona Ivanovna i hallen sade han nästan muntert:

»Får jag låna en av edra bomber; jag har haft en dispyt med Rastakov och fann mig sakna tillräckligt goda argument för att övertyga honom!»

Hon slutade virka, lade sin beniga hand på hans arm och svarade med ett trött och kort leende:

»Min gosse, det är många år sen jag inbillade mig att en handfull dynamit i en sardinlåda kan göra någon nytta; krutrök eller ord, det kan komma på ett ut . . .»

De hade gått in i salongen, medan hon talade, och den blindes röst slog spröd emot dem.

»Ja, ni ha rätt, det är likgiltigt — en stunds buller, det är hela resultatet. Fastän, en bomb är i alla fall ärligare!» tillade han tankfullt och så gott som ohörbart.

Det tycktes som om detta var ett ofta avhandlat ämne, ty Lona Ivanovna tog ögonblickligen upp tråden.

»Det har aldrig kastats en bomb som förbättrat världen. Att inte inse den sanningen var vår ungdomsdårskap, vi som då flammade så hett

för Rysslands frihet. Nu är Ryssland fritt, men det är inte våra bomber som gjort det!»

»Må vara», svarade Andrej Bernin starkare. »Det är inte slut ännu. Rysslands frihet? Vem vet, om inte här i Kopparhuset...»

Lona Ivanovna gjorde en rörelse, och brodern tystnade; efter ett ögonblick sade han:

»Är den unge mannen här?»

»Ja, han är här. Rastakov har nyss sagt honom att han inte får lämna Kopparhuset. Vill du tala med honom?»

Den blinde sträckte lyssnande på sig, och Leo gick fram till honom. Nu såg han, att Sonja satt inne i skuggan med händerna i knät. Hon såg upp men sade ingenting.

»Ja, jag vill tala med honom», förklarade Andrej Bernin. »Jag vill ge er ett råd, herr Grath: res genast härifrån!»

»Hur skall jag kunna det? Ni hörde ju...?»

»Ja, ja, men ge dem ert ord på att tiga så låta de er nog gå. Det är bättre för er.»

»Jag instämmer», sade Lona Ivanovna lugnt. »Jag skall säga er sanningen: vi som nödgas stanna vänta ingenting annat än en katastrof. Ni vill hjälpa oss, jag vet det, men vad kan ni göra ensam? Ni har rent samvete, gå!»

»Men ni? Vad ämnar ni göra?»

»Vi? Det är snart över, det behövs bara tålamod!»

Innan Leo han svara reste sig Sonja häftigt

och förde händerna till halsen. Hennes ögon voro vidöppna.

»Jag hatar det ordet!» sade hon. »Tålmod! Jag vill inte ha tålmod, jag vill se dem slagna, de där odjuren, som schackra med Rysslands öde! Det är feigt att ha tålmod, jag vill inte...»

Rösten bröts, hon vände sig bort och efter ett ögonblick gick hon hastigt ut ur rummet. Hennes lidelsefulla ord lämnade dem tysta; de vågade inte riktigt se på varandra, men omsider sade Leo:

»Hon har rätt. Det ni sade, var avsett för mig; tack för er välmening, men låt mig säga i min tur att jag inte tänker på att gå. Jag är inte mörkrädd men däremot kolossalt nyfiken, särskilt när det gäller händelser i mitt eget hus!»

Han väntade en sekund på deras svar, men det uteblev. Andrej Bernin satt slappt nedsjunken i sina kuddar, och hans syster stod vid fönstret. Leo bugade sig och gick för att leta rätt på den unga flickan.

Hon hade inte gått längre än till trappan i hallen. Stödd mot räcket, vände hon ansiktet mot honom med en stum blick; hon såg så liten och spenslig ut i sin svarta klänning, att den unge mannen nästan omedvetet grep hennes små bruna händer och sade:

»Varför inte ändå en smula tålmod? Hjälpen är kanske närmare än ni anar!»

»Då måste den komma mycket snart», svarade hon låg. »För övrigt är jag inte rädd!»

Leo visste inte riktigt vad han skulle säga. Han hade en dunkel och manlig åtrå att trösta henne men kände instinktivt att hon skulle ta illa upp. Hon lösgjorde sina fingrar ur hans grepp och sade allvarsamt:

»Ni behöver inte bekymra er om oss, vi ha varit objudna gäster i ert hus, men det är snart slut. Sedan ser ni oss aldrig mer...»

»Ja, men herre gud», utropade han impulsivt. »Det är ju just det jag vill, jag vill intet högre än att lära känna er och bli er bästa vän! Ni envisas ju att stöta mig tillbaka...»

Hon rodnade märkbart.

»Det borde ni inte ha sagt», viskade hon. »Ni förstår nu vad vi lida; det gäller en människas liv som vi hålla av, och vi måste tiga för hans skull...»

»Det är Sergius!»

»Ja», svarade hon lugnt. »Han är gömd här, trots allt deras sökande. Han är min kusin!»

Denna upplysning kom som en blixtnad över den unge mannen, och han slog sig för pannan.

»Er kusin! Bernard Jenin er kusin! Då förstår jag! Er kusin? Alltså...»

»Lona Ivanovnas son!» ifyllde hon.

Han hade blivit så upprörd, att hans händer darrade. Han insåg att Maurice Wallion genast måste få veta nyheten, och han såg sig omkring

nästan som om han hoppades att journalisten skulle visa sig någonstades.

»Kom!» sade han. »Kom! Ni borde ha sagt det förut. Vi måste ha rätt på...»

»På vem?»

»Maurice Wallion?»

Flickan skrek till.

»Är han här?»

»Vet inte! Vi måste ta rätt på honom!»

Leo hade ingen plan, ingen aning om vad som borde göras. Han tänkte inte på att han i överilning kunde fördärva hela deras ställning; han brusade upp i ett vilt begär att uträtta något innan det blev försent, och han drog flickan med sig.

De sprungo som två barn genom det tysta huset, och Leo ropade högt Maurice Wallions namn.

»Nej, nej», viskade flickan. »Ropa inte, de kunde höra oss!»

»Han måste finnas här! Om Bernard Jenin kan gömma sig, så kan Wallion det också!»

Sonja Bernin stannade.

»Nej», sade hon. »Er vän kan inte gömma sig här, inte så som Sergius!»

Han förstod att hon talade sanning. Hon visste hur Bernard Jenin var gömd.

»Då är det omöjligt», stammade han förtvivlad. »Då är Wallion inte längre kvar här!»

»Nej, han är inte längre kvar i Kopparhuset!»

Hon sade det med absolut övertygelse men utan minsta rörelse. De sågo på varandra.

Leo började undra, om journalisten övergivit dem, och det skymde för hans ögon. Han skakade av sig den känsla av hopplöshet, som ville smyga sig över honom och sade hastigt:

»Då är han någonstans i närheten!»

Några minuter senare gingo de djärvt ut genom köksdörren och tog vägen genom trädgården. De ämnade göra en rond kring huset, trotsande bevakningen. Rastakov syntes lyckligtvis inte till, men fyra eller fem av skogvaktarna ropade åt dem på något avstånd.

Flickan, som var den rådigaste av de två, plockade en ros och satte den utan brådska i hans rockuppslag.

»Se ogenerad ut», viskade hon. »De skola inte hindra oss att hämta litet frisk luft. När de lugnat sig, kan vi fortsätta runt...»

Men ett nytt hinder kom i deras väg.

Från trädgårdsmästarebostället kom Rosenthal med långa steg rakt emot dem, och redan på långt håll ropade han med dånande röst:

»Hör på, ni lilla tuppkyckling där, vad har ni ute att göra?»

Leo blev vit av ilska.

»Tänk på vad ni säger!» svarade han rasande.

Rosenthal gick honom inpå livet och gav honom ett fruktansvärt knytnävslag under hakan.

Leo vacklade tillbaka, men märkte överraskad att slaget träffat långt svagare än det såg ut för.

I nästa ögonblick misstrodde han sina öron, ty Rosenthal sade knappt hörbart:

»Slåss med mig, ställ till ett satans oväsen, det är till ert eget bästa!»

Karlens ögon voro alldeles intill hans, och Leo såg ett egendomligt uttryck av humor i dem. Men sekunden efteråt vrålade Rosenthal med sina lungors fulla kraft:

»Jag skall lära dig, jag! Jaså, du vill slåss, kom an då!»

Och han riktade ett nytt slag mot Leo. Denne parerade det mekaniskt, och inom ett ögonblick rullade de runt på marken under ett himmelskriande oväsen, men inte förrän Rosenthal ännu en gång viskat:

»Slåss, skrik och hojta det värsta ni kan. Ni ska snart begripa varför!»

En hel massa av Rastakovs karlar samlades omkring dem, skrattande av full hals, och Rastakov själv anlände med stormsteg, utom sig av förbittring. Leo och Rosenthal bultade på varandra under en oavbruten flod av framvrålade kraftuttryck från den senare.

»Vad nu?» ljöd Rastakovs röst skarpt. »Tillbaka till era platser varenda en! Det är bra, Rosenthal, laga bara att valpen kommer in igen!»

Man skilde slagskamparna åt och ännu yr i huvudet av förvåning stod Leo och såg sig om-

kring, varefter han utan ett ord gick in. Sonja, som gick vid hans högra sida, strålade.

»Det var duktigt av er», sade hon pojkaktigt uppsluppet. »Jag önskar ni hade slagit ihjäl honom!»

»Slagit ihjäl?» mumlade Leo förvirrad. »Rosenthal... ni hörde inte... han sade...»

Han var fullständigt ur stånd att förklara vad som hänt. Han hade ett allmänt intryck att ha slagits med en välvillig jätte som mörbultade honom av idel välvilja.

Han fortsatte raka vägen in till syskonen Bernin och satte sig flämtande ned mitt emot dem. Lona Ivanovna, som stod kvar vid fönstret, vände sig om och sade torrt:

»Får jag fråga er, vad den där komedien betydde, herr Grath? Jag såg alltsammans. Ingen av er utdelade ett ärligt slag!»

Leo såg med grämselse, att flickan bredvid honom fick ett misstänksamt uttryck i blicken.

»Slogs ni inte riktigt?» frågade hon besviken.

Han gjorde ett misslyckat försök att småle.

»Antingen är Rosenthal eller jag galen», sade han uppriktigt. »Karlen bad mig skrika det värsta jag kunde!»

»Å?» kom det långdraget från den gamla damen. »Är det på det viset?»

Det syntes en glimt i hennes klara fågelögon och hon tillade lugnt: »Då undrar jag, om inte

er vän Maurice Wallion vill vara vänlig att stiga in nu?»

»Tack, med största nöje», svarade journalisten och kom in från hallen. »Ni har en skarp iakttagelseförmåga, madame!»

Hans inträde kom som ett trolleri; han tycktes dyka fram ur tomma luften. Till och med den blinde reste sig till hälften.

»Äntligen!» sade Leo ur hjärtats djup, gick löst på journalisten och tryckte hans hand.

Wallion kisade småleende mot honom.

»Jag hoppas att ni inte gjorde Rosenthal till invalid?» frågade han. »Ni skötte er utmärkt, ni två; varenda en ställde sig att gapa på er, jag hade bara att promenera rakt in hit. Jag hoppas snart få presentera Rosenthal för er som en pålitlig och nyttig vän!»

»Menar ni», sade Leo häpen, »att Rosenthal ställde till det där bråket för att ni obemärkt skulle komma in i Kopparhuset?»

»Ja, det var enda sättet i en hast. Vad hade ni ute att göra? Tänkte ni uträtta något på egen hand?»

»Herre gud, vi ämnade leta reda på er!»

»Mig?» sade Wallion allvarsamt. »Kunde ni inte vänta tills jag var färdig? Ja, jag ser, ni har gjort en upptäckt, den skola vi strax tala om...»

Leo presenterade honom för de bägge damerna. Sonja drog sig efter de brukliga fraserna

litet tillbaka, liksom för att obemärkt kunna bilda sig ett intryck av den länge journalisten, som synbarligen imponerade på henne genom sitt raska sätt och sin genomträngande blick.

Lona Ivanovna däremot skakade kraftigt hand med honom, och därmed voro de överens. Från denna stund hyste de orubblig högaktning för varandra.

»Jag hoppas ni förlåter mig att jag hållit mig i bakgrunden tills nu», sade Wallion. »Det är gott om vaksamma ögon kring Kopparhuset, och jag vill inte att Rastakov skall slå larm för tidigt. Oss emellan behövs det däremot inte något hemlighetsmakeri!»

Han lutade sig ned över Andrej Bernins stol och tog den sjukes händer som en läkare.

»Herr Andrej Bernin», fortsatte han. »Ert namn har intresserat mig mycket sedan i morse; ni har ingen anledning att bli nervös; seså, det är ingen mening i att vända er bort från mig som är er vän!»

Närmare och närmare intill de blå glasögonen kom journalistens fasta blick.

»Det är tur att bara jag har märkt det!»

»Vad talar ni om?» mumlade den blinde oroligt.

»Om det faktum att man av bokstäverna i namnet Andrej Bernin lika bra kan bilda namnet Bernard Jenin!»

Han släppte den sjukes händer och rätade upp sig.

»Gentemot mig är den där maskeradens onödig, herr Bernard Jenin», tillade han lugnt. »Eller får jag säga Sergius?»

Mannen i stolen såg Wallion i ansiktet; han hade med en gest ryckt av sig de blå glasögonen.

»Säg Sergius!» svarade han lika lugnt.

XIV.

FAMILJEN BERNINS HISTORIA.

Den egendomliga scenen var över så fort, att den redan blivit accepterad som ett faktum av de tre åskådarna, innan de hunnit göra en rörelse.

»Den blinde ser ju!» var Leos första tanke.

Och inför hans ännu klentrogna ögon började mannen i stolen nu göra anstalter att *kläda av sig* det ärevördiga vita skägget, det yviga diktarehåret. Ansiktet hade blivit tjugu år yngre, och med en spöklik förnimmelse kände Leo igen flyktingen från järnvägskupén och allén, den unge melankoliske mannen med de fina rynkorna i det sjukligt härjade ansiktet. Den blinde Bernin var blott en fiktion; bakom denna förklädnad hade den jagade Bernard Jenin hela tiden varit gömd! Leo såg sanningen som om en ridå dragits upp . . .

»Låt peruken vara!» sade Wallion. »Sätt hellre på er glasögonen igen! Er förklädnad är rent av underbar; jag förstår bara inte huru ni kunde ha den till hands i går kväll?»

Lona Ivanovna tog till ordet.
»Det är bäst att vi berättar alltsammans för vår skarpsynte gäst Sergius. Ni behövde inte lång stund att genomskåda vår stackars list, herr Wallion?»

»Jag anade något sådant redan innan jag kom hit», förklarade Wallion. »Annars skulle flyktens försvinnande varit nästan mirakulöst. Så ha vi också namnet: hur kunde ni vara så våghalsig att kalla er just Bernard Jenin, ett anagram på Andrej Bernin?»

»Det var för den händelse jag skulle råka illa ut», svarade flykten. »Genom tidningarna skulle min mor då förstå att Bernard Jenin var jag. Det var ett gammalt tidsfördriv förr kring lampan, att göra anagram på våra namn. Sonja Bernin till exempel blev Nina Bjorsen. Jag valde min morbrors namn, därför att han är död...»

»Död? Är Andrej Bernin död?»
»Ja, han dog den 14 november 1916 i Moskva.»

Maurice Wallion såg på Lona Ivanovna med en tyst fråga i blicken. Hon besvarade den.

»Min bror lämnade Kopparhuset i januari 1916 av ett skäl som ni skall få veta. Av samma skäl läto jag och Sonja vår omgivning tro att Andrej Bernin fanns kvar här, alltför sjuk att ta emot någon. Ingen misstänkte sanningen; jag skaffade mig den förklädning, ni ser Sergius begagna, och vid ett par tillfällen har jag på säkert avstånd låtit baron Fayerlings spioner se en

skymt av den sjuke som skulle finnas men inte fanns.»

Det föll inte Wallion in att småle åt den groteska tanken på den gamla damen i vitt lösskägge och karlkläder; tvärtom fann han något patetiskt och rörande i hennes tillvägagångssätt; han förstod att det betingades av den bittraste nödvändighet.

»Det var ett hårt slag för oss att min bror dog», fortsatte hon. »Han dog i hemlighet i det land som inte ville veta av honom. Men hans arbete fortsattes av min son, och nu är det färdigt. Även honom höll det på att kosta livet. . .»

Hon talade långsamt, behärskat och med en lugn värdighet som kom Wallion att känna att han stod på helig mark. Ett intensivt ljus brann i hans grå pupiller, och han såg oavvänt på henne.

»Alltså?» sade han. »Er son är — här?»

»Sergius är min son», svarade hon.

Wallion nickade; upplysningen överraskade honom inte, tvärtom var detta en av hans gissningar under de förflutna timmarnas försök att tränga fram till sanningen. Han förstod också av Leonard Graths min, att detta var den upptäckte den unge mannen velat meddela honom. Men han teg, ty han visste att Lona Ivanovna hade mer att säga.

Efter några sekunder tog hon åter till ordet.

»Jag vet att ni är vår vän, herr Wallion», sade hon. »Ni räddade i går Sergius på ett sätt

som vi aldrig glömma, och i dag ha vi timme efter timme inte hoppats och väntat på någon annan än er. Ni måste finna det egendomligt att vi äro här i Kopparhuset, skenbart i beroende av odjur sådana som baron Fayerling och hans likar; förklaringen skall kanske förefalla er ännu egendomligare. Men är det så att ni har någon tanke på att hjälpa oss, så skall jag vara fullkomligt öppen mot er, ni skall få veta allt . . .»

Hon talade med en märkbar strävan att hålla sig till sak och undertrycka känsloutbrott som för henne voro svaghetstecken, men hennes upprörda stämning märktes tydligt under orden. Sergius lutade sig fram och klappade hennes hand. Wallion steg upp, stängde dörren till hallen och sade:

»Fröken Sonja, som är närmast, vill ni vara vänlig och se efter om det finns någon utanför fönstren; jag gör klokast i att inte visa mitt ansikte ännu!»

Flickan gjorde som han bad. Ingen var utanför; allt var stilla. Till och med den mäktiga muren av mörka åskmoln tycktes ha upphört att röra sig. Wallion såg sig ännu en gång omkring med vakna intresserade ögon; han saknade något, och det föll honom in att det var österrikarens trygga och intelligentas ansikte han velat se där, för att fullständiga kretsen. Men det var för ögonblicket omöjligt.

Lona Ivanovna hade satt sig bredvid sin son och väntade att journalisten skulle följa exemp-

let. Han förstod hennes blick och lydde villigt, varefter han leende såg på henne.

»Jag är säker på att vi tillsammans skola besegra alla svårigheter; jag lovar åtminstone att göra mitt bästa. Jag skall bli förtjust att höra er historia, till att börja med.»

Lona Ivanovna tog fram sin spetsväska, som hängt bortglömd vid armbågen.

»Jag tänker bättre när jag virkar», sade hon.

Medan virknålen blänkte och dansade bland maskorna, började hon berätta.

»Vår far var ämbetsman i Saratov. Det var hans önskan att min bror skulle bli officer, men som båda våra föräldrar dogo tidigt lämnades min bror och jag snart att sörja för oss själva. Litet pengar hade vi, inte mycket, ty min far som varit nog originell att inte göra sig en förmögenhet på mutor hade inte lämnat annat än skulder efter sig. Vi blevo studenter i Moskva, och ni kan inte tro vilken konst vi och våra kamrater utvecklade att leva på intet. Det är länge sen, det var i Rysslands trälldomstid, och vi unga hatade förtryckarna. Ni vet hur vi kämpade; och runt omkring i fria länder satt det feta borgardömet och kallade oss anarkister! Vi voro revolutionärer, och jag, Lona Ivanovna, har själv deltagit med liv och blod i den aktiva propagan- dan. Min bror var vekare, och verkade i skrift där jag verkade i tal och handling. Vi voro en liten grupp offervilliga entusiaster som höllo

samman, bland dem en man som gjorde sig till vår ledare och eldade oss till ständigt nya ansträngningar. Med honom gifte jag mig, och vår son är Sergius. Han hette Marcus Tassler...»

»Marcus Tassler!» utropade Leo ofrivilligt och med häftig överraskning. Lona Ivanovna såg stadigt på honom. Han sänkte sin blick och tilllade förvirrad: »Förlåt att jag avbröt; just den mannens namn förvånade mig mer än allt annat!»

Wallion gjorde en otålig rörelse.

»Jag ber, fortsätt!» mumlade han.

»Ja, jag gifte mig med Marcus Tassler», fortfor hon lugnt. »Han var då rysk undersåte, och han är jämnårig med mig. Kanske var han inte så dålig då, jag vet inte; vi förändrades med tiden. Så gingo några år; inte alltid voro de röda men ofta svarta. I Peter-Paulsfästningen har jag suttit för frihetens skull... Så kom 1905, det blodiga året, barrikadernas år, den flammande entusiasmens och den bittra besvikelsens dagar, då soldaterna gjorde uppror i Sebastopol, Polen förklarades i belägringstillstånd och barrikader restes på Moskvas gator; tills alltsammans kvävdes i blod och gevärssalvorna mejade ned oss i hundraden från barrikaderna. Kan ni drömma om de fasor som övergingo oss? Förrädare och provokatörer funnos mitt ibland oss... En natt omringades vårt hus av kosackerna; min bror var där, Marcus Tassler, jag och Sergius som var fjorton år gammal...»

»Fjorton år!» upprepade hennes son. »Och ännu minns jag dem — de vilda ansiktena, piskslagen, skotten, allt minns jag!»

»Vi blevo drivna till fängelset som slaktdjur», fortsatte hon, »och vi väntade ingenting annat än döden, ty vi voro överbevisade om delaktighet i decemberrevolterna i Moskva. Därpå började förhören; en och en kallades vi in. Fjorton dagar senare skedde ett under! Vi blevo frigivna utan dom, utan villkor, utan övervakning! Vi återvände till våra kamrater. Då hände något grymt och ofattbart: våra kamrater körde bort oss och sade att vi köpt vår frihet genom förräderi! Vi förnekade det med förakt; då räknade de upp namnen på alla dem som blivit skjutna, alla som skickats till Sibirien — vi ensamma hade blivit fria! Fåfängt att protestera, att söka förklara, vi voro i ett nät och man skydde oss som parias . . . Vi utsattes till och med för bombattentat, och ett sådant berövade Andrej hans syn. Det var slutet. Vi måste lämna Ryssland för att undgå våra forna kamraters hämnd. Av personliga skäl, som jag inte behöver nämna här, lät jag lagligen skilja mig från Marcus Tassler, kanske genomskådade jag honom redan då omedvetet . . . Sergius behöll jag. Som landsflyktiga sökte vi en fristad i Sverige . . . Jag har ännu inte berättat om min brors äktenskap. Han gifte sig under ett besök i Sverige år 1898 med en ung svensk-finska, Helena Flycht, som följde honom

till Ryssland. Hon dog vid Sonjas födelse, och Sonja uppfostrades hos morföräldrarna i Finland. Nu, då Andrej, jag och Sergius bosatte oss i Sverige, tog min bror Sonja till sig. Sålunda voro vi en hel liten familj, men kretsen bröts snart. Sergius växte upp; han hade frihetsfebern i blodet och återvände till Ryssland under ett antaget namn för att göra sin del i verket, och på flera år hörde vi inte av honom.»

»Av naturliga skäl», inföll Sergius. »Jag satt i fängelse större delen av tiden!»

»Så började världskriget», fortsatte Lona Ivanovna. »Då försökte Andrej ännu en sista gång erbjuda våra tjänster åt revolutionärerna. De svarade oss: Vi ha ingenting glömt, när ni bevisat att ni inte förrådde oss 1905 skola vi ta emot er! Bevisa? Hur skulle vi kunna det nu, när vi inte lyckades då? Vi kände det som om vi blivit utstötta för alltid. Då kom Marcus Tassler! På nio år hade jag inte hört ett ord från honom, men nu, på våren 1915, kom han tillbaka. Han förklarade att han skulle bevisa vår oskuld till förräderiet under en förutsättning, nämligen att vi i vår tur hjälpte honom. Litet om sänder berättade han för oss om en man som hette Gabriel Ortiz och som ämnade göra ett gigantiskt försök att organisera de ryska frihetssträvandena. Det lät bra, vi skulle således ännu en gång arbeta för frihetens sak, och det be-

stämde oss. På sommaren 1915 slogo vi oss ned här i Kopparhuset, Andrej, Sonja och jag.»

»Invigde er verkligen Marcus Tassler i Ortiz' plan?» frågade Wallion tankfullt.

»Ja, delvis åtminstone, eller rättare — baron Fayerling gjorde det. En del av arbetet utgick ju härifrån, vapensmuggling, utsändande av propagandaskrifter . . . Vi märkte dock snart, att vi fått en tarvlig roll. Vi voro helt enkelt ligans bulvaner; Andrejs namn på kontrakt och papper var allt vad de ville ha! Till en början läto vi oss nöja, men snart började misstankarna växa. Då var det för sent att dra oss ur spelet, och vi upptäckte att vi inte voro stort bättre än fångar i Kopparhuset. Vi hade inte en aning om vad som verkligen försiggick, men vi ämnade inte låta lura oss till något nytt förräderi. För första gången började vi nämligen få klart för oss, att Marcus Tassler var en farlig karaktär. Vi beslöto att själva skaffa oss bevisen, och vi planerade allt med största omsorg. På våren 1916 lämnade Andrej Kopparhuset i hemlighet och for tillbaka till Ryssland med hjälp av ett pass, som jag lyckats skaffa, och tillsammans med två revolutionärer som ännu voro våra vänner. Under tiden låtsade Sonja och jag att min bror låg sjuk i Kopparhuset, och ingen misstänkte att han var långt härifrån. För övrigt lämnade oss baronen och Tassler mer och mer i fred; de voro nöjda att ha oss här som bulvaner. Men ni förstår, att jag

var orolig; tänk på att Andrej var blind, och han hade givit sig ut på en sådan resa, med ett sådant mål! Jag anade... men tror ni på aningar...»

»Ja», svarade Wallion. »Jag tror på dem. En aning är ofta en undermedveten slutsats och kan ha ett avgörande värde.»

»I januari i år fick jag på omvägar meddelande om att Andrej var död! Han hade dött helt hastigt, okänd och övergiven på ett sjukhus i Moskva, av en hjärtsjukdom. Det var svåra dagar för Sonja och mig...»

Hon avbröt sig, ty hennes röst fick en miss-tänkt darrning, och hon såg stelt framför sig med sin bistraste och otillgängligaste min. Men Sonja förstod henne och smög sig tyst intill henne.

»I den mörkaste stunden kom en glimt av ljus», började Lona Ivanovna åter. »Sergius sände oss ett brev, och bad oss vara vid gott mod. Han hade kommit försent till sin morbrors sjuksäng men tagit hand om hans papper och styrt om begravningen. Han skrev att han gjort viktiga upptäckter...»

»Låt mig berätta det där», sade Sergius och vände sig mot journalisten. »Jag vistades i Moskva under namnet doktor Zero. Marsrevolutionen hade vänt upp och ner på allting och mina revolutionära vänner triumferade. Jag misstänkte att de jublade för tidigt, ty jag såg under ytan

märkvärdiga tecken till reaktionära strömningar, jag fann bevis på existensen av en sammansvärjning och furst Tarraschins död satte mig myror i huvudet. Slutligen, genom en hel serie av iakttagelser, kom jag underfund med tillvaron av Tarraschins memorandum, dess innehåll och den kamp som i hemlighet ägde rum om dess besittande. Till sist visste jag också var det fanns. Då handlade jag.»

Han tänkte efter litet.

»Ni måste betänka, att jag hela tiden arbetade på min och min familjs upprättelse. Vidare att jag ingenting visste om Ortiz eller händelserna i Kopparhuset. Slutligen, att jag inte under mitt rätta namn kunde närma mig den nya ryska regeringen; Kerenskij var en av dem som hade stött bort Andrej Bernin och hans anhängare som brännmärkta. Allt detta måste ni veta. Nåväl, jag tog Tarraschins memorandum, inte från de rättmätiga ägarna utan från tjuvar! Ja, jag vet nu att det var från en av Ortiz' spioner jag tog det. Men vad skulle jag ta mig till med det? Jag hade träffat på mina anhörigas nya adress bland min morbrors papper, och beslöt att resa hem till min mor för att rådgöra med henne. På vägen träffade jag B. 22 och var nära att gå i fällan...»

»Ni kom hit för att härifrån med dokumentets hjälp underhandla med Kerenskij?» frågade Wallion.

»Ja, det var den enda väg jag såg att återvinna revolutionärernas aktning!»

»Smakar det inte en smula av — köp?»
Sergius Tassler teg, och journalisten kastade om.

»Nåja, det var naturligtvis er rättighet. Vad som sedan hände, veta vi. Alltså...»

»Det är en sak till», sade Sergius Tassler. »Ni gör orätt i att kalla det ett köp, jag ämnar överlämna papperet utan villkor, men jag ville genom dess överlämnande först i rätta ögonblicket ge en kraftigare verkan åt de bevis jag funnit i Moskva; jag talar om bevisen på min familjs skuldfrihet till förräderiet 1905!»

»Så? Ni fann dem?»

»Ja, efter revolutionen voro polisens arkiv äntligen tillgängliga, och där fann jag namnet på förrädaren. Nu förstod jag allt. Det var min far, som spelade Judas roll!»

»Marcus Tassler?»

»Ja, en usel provokatör var han, och han lät arrestera sig endast för skenets skull, för att undgå hämnd. Det var kanske i ett anfall av samvetskval han utverkade vårt frigivande. Men hundratals tappra unga studenter hade han låtit gå i döden eller till Sibirien. Ja, min far... min...»

Lona Ivanovna hejdade honom.

»Nog, min gosse, lät oss inte tala om den man-

nen! Ni förstår i alla fall nu, herr Wallion, att jag efter Sergius hemkomst i går fick klart för mig Tasslers hela dubbelspel. År 1905 hade han gjort oss delaktiga i ett förräderi; vad ville han nu? Varför voro vi i Kopparhuset? Det var således inte nog med att han för tolv år sedan gjort oss till fredlösa; ännu en gång ville han dra oss ned i fördärvet. Ända sedan den ryska marsrevolutionen i år förstod jag att något var på tok, ty Ortiz' verksamhet minskades inte, ehuru Ryssland nu var befriat. Det var således inte revolutionen han arbetat på, utan något annat. Historien om Tarraschins memorandum visade sanningen i blixtljus. Från det ögonblick Sergius berättat mig detta, var jag Ortiz' fiende, men framför allt Tasslers som vågat ljuga för mig!»

»Säg mig», sade journalisten, »vad hände i verkligheten i går kväll då er son kom?»

»Det hela gick som en blixtsnabb dröm. I ett nu, utan varning, var han här med Rastakov hack i häl. Det gällde att besluta sig på en sekund, och jag gjorde det. Jag skickade iväg honom med Sonja upp på Andrejs rum för att förvandlas till min bror, som ju Rastakov ändå väntade att se vid sin undersökning. Jag stannade i hallen, och då Rastakov närmade sig sköt jag av ett skott för att förbrylla honom och vinna tid. Ett skott tarvar alltid förklaring och diskussion, eller hur?»

»Jaså, det var hela gåtan med Bernard Jenins försvinnande?» sade Wallion road.

»Ja, Bernard Jenin finns inte mer!»

Wallion steg upp, gick några steg fram och åter och stannade framför Sergius Tassler, som satt orörlig och spöklik i sin blinda diktarskepnad.

»Och Tarraschins memorandum?» frågade han.

»Det är gömt på ett ställe som Rastakov inte kunnat drömma om», svarade Sergius. »Jag håller det faktiskt i min hand!» tillade han småskrattande. »Se här, ni skall få veta det!»

Allas ögon koncentrerades som efter ett givet tecken på Sergius Tasslers högra hand. I denna höll han ingenting annat än sin käpp. Men med ett hastigt grepp skruvade han av elfbenskryckan, och de sågo att käppen var ihålig. Utan att se i den, sträckte han fram den mot journalisten.

»Var så god!» sade han. »Behagas det? Europas viktigaste dokument, hoprullat som en cigarett! Genera er inte, jag bjuder!»

Journalisten sträckte fram handen men drog den tillbaka med ett ryck. En egendomlig rörelse syntes i hans ögon, och han stoppade händerna i fickorna.

»Ni skämtar väl, min herre?»

»Hur? Visst inte, vad menar ni?»

»Käppen är tom!»

Sergius Tassler bleknade. Han stirrade in i

käppens hållighet alldeles förstenad. Lona Ivanovna lutade sig fram, och då käppen med en smäll föll i golvet sade hon:

»Du lade dit papperet i går? Du är säker på det?»

»Ja», svarade han förtvivlad. »Jag förstår inte... Sonja såg det...»

Den unga flickan rusade fram som en liten furie.

»Jag såg dig lägga papperet i käppen. Ingen annan såg det, ingen vet det. Var är dokumentet?»

Hennes ton var nästan anklagande men Sergius svarade ej; Lona Ivanovna fortfor att virka med orubbad behärskning.

»Ni ser, herr Wallion, att Tarraschins memorandum envisas att ställa till överraskningar», anmärkte hon.

»Jag ser det. Och det är skada, eftersom jag gärna skulle velat ha vårt enda vapen i mina händer.»

»Vårt enda vapen?» upprepade hon.

»Ja, utan det vet man inte vad som kan hända...»

»Kan inte Rastakov ha tagit papperet?» inföll Leo.

»Omöjligt», invände Sergius. »Han har inte ens sett åt käppen, och baronen har öppet sagt att sökandet misslyckats. Jag förstår ingenting...»

»Vakade ni i natt?» frågade Wallion.

»Ja, i tur och ordning, hela natten.»

»Och ni märkte ingenting ovanligt?»

»Nej, ingenting alls.»

»Har ni rört käppens innehåll sen i går?»

»Nej, men jag har hela tiden haft den hos mig.»

Journalisten undersökte den flyktigt, skruvade på kryckan och återlämnade den åt dess ägare.

»Där har ni ert dokumentskåp», sade han. »Trösta er med, att Ortiz sannolikt skulle ha genomskådat det föga originella gömstället!»

»Trösta mig? Fäster ni så litet avseende vid papperets försvinnande?» utbröt Sergius häpen och förargad.

»Nej, för all del, men jag har den idén att det fortfarande är inom räckhåll. Den som tagit det...»

»Men vem kan det vara? Vem?»

»Det återstår att se. Skulle jag kunna få grundligt undersöka Andrej Bernins sovrum i ert sällskap?»

»Mycket gärna.»

Sergius och Lona Ivanovna följde journalisten uppför trapporna, men alla tre kommo snart tillbaka. Leo och Sonja, som suttit tysta och nedslagna, sågo ett uttryck i Wallions ansikte som de inte riktigt kunde namnge: det föreföll dem att han i tysthet hade nöje av något, som han ensam iakttagit.

»Har ni upptäckt något?» frågade Leo lågt.

»Nej», svarade Wallion tankspritt, »ingenting som jag inte visste förut.»

Efter ett ögonblick gick han sin väg.

— — —
En beklämmande stillhet låg tung och kvävande över Kopparhuset. Det mörknade tidigt; det var som om de mäktiga molnmassorna långsamt sjönko ned över skogen och över det ensamma huset, tills de stängt ute de sista strålarna av det kalla dagsljuset.

Leo fann journalisten vid ett fönster i andra våningen, med blicken riktad utåt sjön. En spänd förväntan präglade Wallions hela hållning, och hans grå ögon voro utvidgade. Leo undrade vad han såg på och ställde sig tyst bredvid honom. De hade härifrån en fullständig överblick av den lilla viken som låg blank innanför sin skyddande ö. Ute på pråmen sysslade två karlar med något som var utbrett på däck; det såg ut som delar av en apparat, och Wallion iakttog dem noga.

»Vad är det?» viskade Leo.

Wallion svarade inte.

En blå ljuskägla slog ut som ett svärd i skymningen under de båda avlägsna figurernas händer, blev stadig och intensivt vitlysande. Den irrade hit och dit, tills den stannade och orörligt pekade ut mellan ön och vikens högra strand, ut mot sjön.

»Fyren!» mumlade Wallion. »Ortiz närmar sig!»

TREDJE DELEN

XV.

QVADRET BRYTER LÖST.

GABRIEL ORTIZ

En sådan förtäring hade de varit i
den gamla källarens förtäring. Men i
den gamla källarens förtäring och i
den gamla källarens förtäring.

En sådan förtäring hade de varit i
den gamla källarens förtäring.

Springande vatten hade de varit i
den gamla källarens förtäring. Men i
den gamla källarens förtäring och i
den gamla källarens förtäring. De förtäring
den gamla källarens förtäring.

Wallon hade varit springande vatten
den gamla källarens förtäring. Men i
den gamla källarens förtäring och i
den gamla källarens förtäring. De förtäring
den gamla källarens förtäring.

XV.

OVÄDRET BRYTER LÖST.

Ett prasslande sus gick fram genom träden som böjde sina kronor i långa dyningar. Vid den mörka horisonten flammade blixtar inne i den kompakta molnväggen, och rutorna skallrade då mullret nådde fram.

På avstånd skar ett kort, skarpt rop genom den tilltagande blåsten.

Springande människor bröto fram genom buskarna, och med ens smällde två bösskott. Inne i Kopparhuset foro alla upp från sina platser och sågo på varandra. De förstodo att den avgörande stunden var över dem.

Wallion kom tyst springande nedför trapporna, åtföljd av Leo, och såg Lona Ivanovna med en revolver i handen gå tvärs över hallen. Sonja hade sprungit bort till glasdörrarna och stirrade ut i skymningen. Sergius Tassler stod i ingången till matsalen med handen i fickan.

»Det är någon som klättrar över terrassbalustraden», sade flickan plötsligt. »Han har en revolver!»

»Vem är det?» frågade Lona Ivanovna.

»Jag kan inte se tydligt... det är en man. Nu vänder han sig om...»

Ett revolverskott smällde utanför. Det besvarades av knallen från en bössa längre bort. Därpå smällde revolvern på nytt, fyra skott i rask följd. Springande steg skrapade över sanden, och flickan ryggade tillbaka från dörrarna.

En skugga visade sig utanför och famlade efter handtaget. Wallion ryckte upp dörrarna, och mannen sprang rakt i armarna på honom.

Det var Rosenthal, utan hatt och med söndersliten rock.

»De upptäckte mig», flämtade han. »Lås dörrarna, de komma...»

Wallion gjorde så och vände sig om.

»Vad har ni gjort?» frågade han.

Österrikaren höll på att sätta in ett nytt magasin i sin browning.

»Jag har varit vid grindstugan för att telefonera...»

»Nå?»

»Jag kom fram till Dagskuriren men Robert Lang var inte där!»

»Var han inte där, har ni inte talat med honom?»

»Nej, jag har misslyckats», konstaterade öster-

rikaren kallt. »Vad värre är: medan jag stod vid telefonen kom baron Fayerling tillbaka i automobil från staden tillsammans med Marcus Tassler och upptäckte mig. Han genomskådade mig ögonblickligen och slog larm. Jag höll på att bli fast men kom undan till sist. Olyckligtvis kan jag nu inte längre göra någon nytta som Rosenthal, trädgårdsmästare. Från detta ögonblick är jag därför hellre Max Raebel, österrikisk statsdetektiv, till er tjänst, mina damer och herrar!»

Han bugade sig. Nu hördes steg av ett helt annat slag i sanden, lätta men bestämda, nästan en smula övermodiga.

Det var baron Fayerling, som tryckte ned dörrhandtaget och skakade glasdörren. Han var ensam.

På ett tecken från journalisten gick Lona Ivanovna fram och öppnade.

»Vad vill ni?» frågade hon och såg honom i ögonen.

»Det är inte er jag söker», svarade baronen häftigt. »Det är spionen...»

Wallion sköt Max Raebel åt sidan och steg fram.

»Vill ni inte hellre tala med mig?» frågade han.

De stodo ansikte mot ansikte. Baronens hade höjt ögonbrynen; det var det enda tecken till överraskning som kunde upptäckas i hans kalla diplomatansikte. Men Wallion märkte med ett

visst nöje att svaret dröjde några sekunder för länge...

»Jaså, ni är trött på att gömma er?» sade baronen slutligen. »Ni måste ha haft det ganska obekvämt, är jag rädd?»

»Visst inte, herr baron, men jag började frukta att ni skulle glömma bort mig!»

Baronen såg sig omkring, som om han funderade på att slå larm. Wallion tillade hastigt:

»Behagar ni stiga in? Ni har kanske något att säga mig?»

»Nej, inte ännu! Att ni var här misstänkte jag, eftersom ni inte syntes till i Stockholm på hela dagen. Vår uppgörelse brådskar inte. Jag förmodar, att ni vid det här laget insett ert misstag?»

»Att komma hit? Tvärtom, mitt stora misstag var att inte komma hit förr; det skulle ha besparat både er och mig en massa besvär!»

Baronen betraktade journalisten noga.

»Ni borde ha kommit manstarkare», anmärkte han.

»Nej, tack skall ni ha, jag vill ha jämnt spel...»

»Ni saknar inte självförtroende? Jag märkte det redan i går på edra brev! Jag har gömt dem!»

»Å, som minnen?»

»Nej, för att överlämna dem åt min chef!»

Baron Fayerling vände sig om och gick sin väg.

»Vad skulle det där tjäna till?» viskade Leo upprörd. »Karlen blev ju blek av ilska!»

»Märkte ni inte att han alldeles glömde bort herr Max Raebel?» svarade journalisten. »Jag tror att vi få vara i fred en stund igen!»

»Inte länge åtminstone», inföll Lona Ivanovna.

Hon pekade mot ett av fönstren åt sjösidan. Över trädtopparna syntes de dallrande reflexerna av det blå skenet.

»Jaså, är det så dags?» mumlade journalisten.

Han tog trappan i tre språng, och Leo som förstod att han ämnade sig tillbaka till sin utkikspost följde honom. När de kommo upp till det fönster som gav utsikt åt sjön, sågo de att mörkret redan var så gott som fullständigt. Ett blixtrande spel av långa skuggor och floder av blåvitt ljus fladdrade på vikens vattenspegel, och av prämen syntes blott den koltecknade silhuetten.

»Nu skall ni få se något som ni aldrig kunnat ana», sade en röst bakom Leo. Det var österrikaren som följt dem.

»Ja», instämde Wallion nästan muntert. »Om jag inte tar fel, kommer Gabriel Ortiz där!»

Journalisten hade fattats av en nervös livlighet; det märktes att han nu var i sitt esse vid den snabbt annalkande vissheten om en spännande dust. En svag rodnad hade trätt fram på hans kinder, och hans ögon glimmade. Han rökte oavbrutet.

Men Leos ögon voro fästa vid inloppet mellan

ön och stranden, och där såg han något som kom honom att krampaktigt hugga tag i fönsterposten. Mitt i ljusfloden syntes någonting röra sig på vattenytan, en stång som sköt rakt upp ur sjön och närmade sig pråmen med en hastighet som förvånade honom. Stången reste sig allt högre, och ur det sjudande vattnet höjde sig ett torn och en blank, kullrig massa, som en valrygg.

»Vad är det där?» skrek han till. »Men... det är ju omöjligt...»

Ljusfloden följde det egendomliga föremålet, som alltmer saktade farten. En lucka öppnades, och mänskliga figurer kommo ut ur det ännu blänkande våta tornet.

»Det är ju orimligt!» upprepade Leo stirrande. »En undervattensbåt? Jag förstår inte...»

»Tusan, vad ni är envis!» brummade österrikaren. »Ni ser väl med edra egna ögon?»

»Ja, men... i alla fall... en undervattensbåt...»

»Nå, seså, med mindre kan väl inte Gabriel Ortiz nöja sig, tycker jag! Ni trodde väl inte att han skulle komma i en roddbåt?»

Wallion småskrattade.

»Visste ni det?» frågade Leo hastigt.

»Ja», svarade journalisten, »det förstod jag när jag såg hur pråmens sida var tilltygad. De ryska ubåtsdivisionerna ha ju till största delen gått all världens väg; en del äro sprängda och en del övergivna. Varför skulle inte en eller

annan också ha blivit helt enkelt stulen? Ortiz är en herre som förstår att begagna tillfället, det måste ni medge! En briljant idé förresten; med motorbåten Nelly var han aldrig säker, men med den där behöver han inte stanna och besvara kustbevakningens närgångna frågor. Så där ja, nu fick pråmen en törn igen!»

Ett dovt knakande hördes ända fram till de tre iakttagarna, och strålkastaren på pråmen slocknade. Ett häftigt kommandorop ljud, och efter några minuter tändes en mindre lykta som rörde sig hit och dit. Pråmens och båtens silhuetter hade smält samman; en liten jolle närmade sig den förfallna bryggan och flera lyktor började tindra som lysmaskar. De ordnade sig i en rad på stranden, och nu syntes tydligt att en liten trupp på sex eller åtta karlar satte sig i gång på vägen till Kopparhuset.

Samtidigt hördes nedanför fönstret häftiga röster, däribland baronens. Undervattensbåtens ankomst hade blivit observerad.

I spetsen för den lilla truppen som närmade sig på vägen gick en ensam, undersätsig figur i fladdrande regnkappa. De förstodo vem det var.

»Det är han», sade österrikaren lågt. »Det är Ortiz!»

Som om vädrets makter endast väntat på denna replik, brast ovädret löst på allvar.

En oerhörd, violett blixtnedslag tecknade ett fosforlysande nätverk över hela den blåsvarta muren

från zenit och ned till horisonten, och innan den slocknat föll dånet över Kopparhuset som ett bergskred, tills väggarna vibrerade och golven gungade. Regnet kom i ett forsande fall, en enda sammanhängande kaskad; när mullet av åskan äntligen dog bort stod regnets brus kvar och dropparna smattrade mot rutor och tak som kulpruteeld sedan kanonerna tystnat.

Men ingenting hejdade den lilla truppen därnere på vägen. Tvärs igenom regnslöjorna sågo de tre iakttagarna alltjämt den ensamma figuren marschera framåt, följd av de andra och med regnkappan flaxande som svarta vingar kring axlarna.

»Kom!» sade Wallion. »Vår bundsförvant anlände bra sent, men han är i alla fall här! Kom!»

»Vår bundsförvant?» upprepade Raebel.

»Ja, ovädret! Det tar ju både syn och hörsel av dem! Kom!»

De rusade nedför trapporna igen och sökte upp de tre Berninarna, som tigande väntade dem i den mörka matsalen.

»Nu gäller det», sade journalisten och samlade dem omkring sig. »Snabba beslut och ferm expedition! Ni, Sergius Tassler, måste under alla förhållanden fortsätta att spela Andrej Bernins roll i det längsta, och ni, Lona Ivanovna, måste understödja honom. Framför allt, inga överilade handlingar; det gäller nu bara att vinna tid. Själv ämnar jag stanna här och ta emot Ortiz i första

stöten; jag tror att jag skall kunna ge honom åtskilligt att tänka på! Men ni, mina herrar», han vände sig till Leo och Raebel, »ni måste göra ett försök att bryta blockaden, endera av er skall väl i all rimlighets namn komma igenom! Gör vad ni vill, stjäla baronens bil eller slå er igenom till stationen, men laga att Robert Lang får veta om undervattensbåtens ankomst och ögonblickligen vidtar åtgärder att fånga hela bandet!»

»Ja, ja», svarade Leo ivrigt. »Vi borde ha tänkt på det långt förut!»

»Tänkt, jag har inte tänkt på något annat!» sade Wallion med hörbar otålighet. »Men ni inser väl, att det är mörkret och regnet som ger oss detta tillfälle?»

»Självklart», instämde österrikaren. »Låt oss inte spilla tiden med prat...»

Han gick bort till ett fönster och öppnade det ljudlöst. Utanför stod mörkret som en vägg. Leo följde honom men kände en hand på sin arm. Det var Sonja Bernin.

»Låt mig följa med!» viskade hon.

Wallion, som hörde henne, var på vippen att svara nej, men Lona Ivanovna sade:

»Låt flickan gå, hon reder sig bättre än en pojke!»

Journalisten, som läste i flickans beslutsamma ögon, gav den gamla damen rätt och gjorde inga invändningar, så mycket mindre som varje sekunds dröjsmål äventyrade allt. Flickan hade

klätt om sig i sin svarta riddräkt, tydligen med tanke på ett företag som detta, och var redan framme vid fönstret. Åt Leonard Graths viskande försök att avråda henne skakade hon endast på huvudet.

»Gå då, alla tre, men fort!» sade Wallion hastigt. »Stanna inte, vad som än händer; när någon av er kommit igenom, så tänk bara på att leta er fram till närmaste myndigheter, båda upp folk, telefonera till Stockholm, gör allt vad ni kan...»

Han fortsatte att viska förhållningsregler åt dem, medan han hjälpte dem ut genom fönstret. De voro ivriga att komma iväg och få det gjort, och ovädret tog dem i ett ögonblick, slukade dem.

Det var som om de kastat sig i havet.

Regnet piskade dem i ansiktet, och blåsten slet i deras kläder. De tre äventyrarna slöto sig tätt tillsammans, böjde ned huvudena och sprungo ut på terrassen.

Kopparhusets höga massa plånades ut bakom dem; de hörde inte sina egna steg utan famlade sig framåt, ängsliga att tappa bort varandra. Regnströmmarna svepte sig som våta slöjor omkring dem; det var omöjligt att vare sig se eller höra vaktposterna som troligen funnos i närheten; allt fick gå på en slump.

»Hitåt!» sade Leo halvhögt.

De törnade omilt mot stenbalustraden, klättrade över den och hoppade ned i gräset.

Då fräste en blixtnad över himlen, blå och bred som en rännil av smält silver. Under en sekund voro de själva, träden och buskarna bländande belysta, därpå föll mörkrets draperi tillbaka och åskdånet skrällde om öronen.

Leo grep Sonja Bernins hand och drog henne med sig. De hade sett vad som fanns framför dem: under varje skyddande träd en hopkrupen vaktpost med uppslagen kapuschong och bössan under regnkappan!

De voro upptäckta. En visselsignal skar igenom åskmullrets efterdyningar, och elektriska lyktor blänkte fram på tjugo ställen. För stunden skyddade dem åter mörkret, men de bävade för nästa blixtnad. Lyktorna framför dem kommo i allt häftigare rörelser, och röster frågade och svarade.

Leo och flickan sprungo i vild fart genom det våta gräset. Med ens skrek en hård stämman något i deras omedelbara närhet, och ett vitt sken lyste dem i ansiktet.

Innan den unge mannen riktigt visste vad som hänt var han i fullt handgemäng. Lyktan flög likt ett stjärnskott genom luften.

Leo hade ett bastant tag om en gevärspipa med vänstra handen och i en våt och trasslig krage med den högra. Ett skott slog ut i en röd flamma under hans armbåge; därpå bände han vapnet som en hävstång mot sitt knä, vred det löst och slängde det ifrån sig. Hans motståndare, vars

flämtande andedräkt luktade dålig tobak, grep honom om axlarna och försökte dra omkull honom. Leo fick undertag, lyfte upp karlen och ramlade över honom. Hans knutna näve träffade en haka, och en massa fötter trampade på honom, fram och tillbaka. Han rusade upp, fick tag i någon som svor vilt och slängde karlen långt in bland buskarna, i samma ögonblick som en ny blixtplyst platsen.

I det vita skenet såg han österrikaren brottas med tre karlar på en gång.

»Jag är fast», skrek Raebel. »Ge er av!»

Leo törnade emot ännu en motståndare, gav honom ett rungande slag över örat och sprang tvärs över honom in under träden. Någon grep efter hans fot, men han slet sig lös, och efter en minuts vansinnig språngmarsch mitt ibland kvistar och blad, som våta och sugande klatschade honom i ansiktet, fann han sig på slät väg, andades ut och begrep att han var i allén.

Hade han verkligen brutit igenom bevakningskedjan? Det föreföll honom nästan otroligt, men utan att öda tiden med funderingar fortsatte han flykten i vinande fart genom allén. Han tyckte sig höra någon annan som sprang med lätta steg strax framför honom.

Det var Sonja Bernin, och han ropade sakta på henne. Men vad nu? Hon kom rakt emot honom! Vände hon om? De stannade mitt emot varandra.

»Varför vänder ni?» flämtade han. »Äro de framför oss?»

»Nej, nej», viskade hon ivrigt. »Det är ni... åt det här hållet... det är ni som tar fel... se bara, se!»

Och nu märkte Leo till sin förskräckelse att han i mörkret tagit fel på vägen. Framför dem mellan träden syntes terrasstrappan, som var full av lyktor och människor. På vägen från viken svängde den lilla truppen från båten fram, och den undersätsiga figuren i regnkappan steg upp för trappan med raska, bestämda steg. En lykta lyste på honom uppifrån; och de sågo hans ansikte, blekt, beslutsam, med blicken riktad uppåt och framåt som om han inte en sekund ville låta sig hindras att nå sitt mål...

Då vände Leo och Sonja sig bort och flydde, utan att se sig om. Gabriel Ortiz' ansikte hade skrämt dem med sin okuvliga kraft. De förstodo att allt nu var förlorat, om de inte lyckades skaffa hjälp. Snubblande genom vattenpölarne flydde de, fortare och fortare.

XVI.

GABRIEL ORTIZ MÖNSTRAR SINA TRUP- PER OCH RÄKNAR SINA FÅNGAR.

Maurice Wallion stod kvar en god stund vid fönstret. Blixten hade visat honom terrassen tom; skulle de tre utsända lyckas tränga förbi vaktkedjan? Varenda nerv i honom dallrade av spänning...

Han ryckte till: där kom den fördömda vissel-signalen, de voro upptäckta! Den röda elden av ett skott slet hål i mörkret. Han lutade sig ut och hörde ett förvirrat oväsen i parken, där lyktorna börjat dansa som irrbloss.

Lona Ivanovna andades häftigt bredvid honom.

»De slåss», sade hon. »Vad är det som rör sig där?»

Lyktorna samlades i en klunga och svängde våldsamt hit och dit.

»Hör, det är österrikaren! Det låter som om de hade honom fast? Men de andra? Sonja?» viskade hon upphetsad. »Om man bara kunde se!»

De höllo andan, men nu hördes inte längre något annat än regnbruset, och större delen av lyktorna hade försvunnit.

»Det är gjort», sade Wallion. »Jag tror att de ha kommit igenom!»

Han stängde fönstret och gick ut i hallen.

»Vår del av uppgiften återstår», tillade han. »Se, där kommer hela processionen, men utan fanor och spel! Det börjar bli spännande! I vilken roll behagar den store mannen uppträda i kväll? Som kejsare eller som miljonär?»

Han stannade innanför glasdörrarna och betraktade lugnt och intresserat skådespelet utanför. Det var verkligen, som han sade, en hel procession som anlände, eller snarare en rad av skuggor och vandrande vita ljus.

Fem av Rastakovs karlar kommo rusande uppför terrasstrappan och spridde sig åt olika håll, följda av Rastakov själv som oupphörligt ropade ryska kommandoord efter dem.

Därpå fylldes hela terrassen av det kraftiga skenet från fyra acetylenlyktor, förda av lika många bärare. De stannade i en väntande ställning vid trappkrönet och sågo sig om. Bakom dem syntes nya skuggor.

Med samma beslutsamma gång som på vägen från sjön kom den raka, undersåtsiga mannen i regnkappan uppför trappan, med baron Fayerling vid sin vänstra sida. I varje rörelse låg något

avgörande, obevekligt, som om ingenting kunde hejda honom. Baronen talade; det var tydligt, att han avgav rapport. Mannen i regnkappan hörde på utan att svara, utan att stanna, utan att se åt den andre.

Bakom dem visade sig sex figurer, klädda i uniform som marinsoldater och beväpnade med hug-gare och karbiner.

»Ser man på, livvakten!» mumlade journalisten. »Den store mannen tycks inte lita på sina vänner? Man skulle nästan kunna tro...»

Han tvärtystnade. Det hade uppstått någon rörelse bland lyktbärarna, och det vita skenet föll med ens över Ortiz' ansikte. Från detta ögonblick upphörde Wallion att skämta om sin motståndare!

Han erkände för sig själv (liksom sedermera för andra) att den första anblicken av Gabriel Ortiz' ansikte gjorde ett djupt intryck på honom. Dess smärtsamt intensiva koncentration fascinerade honom vid första ögonkastet. Samlat och liksom slutet kring en enda aldrig uttalad tanke var Ortiz' ansikte blekt men präglad av en viljestyrka utan gräns; munnen var liten, rak och tunn och föreföll att aldrig kunna le; ögonen, som voro djupa och genomträngande, tycktes skåda långt in i en fri och ljusmättad rymd, där makt och härlighet väntade; det var något av fanatisk visshet i dem...

»Ser ni honom?» viskade Lona Ivanovna.

»Ja», svarade journalisten. »Jag ser, att jag misstagit mig...»

»Vad väntade ni?»

Wallion teg. Vad hade han egentligen väntat? En Napoleonkarikatyr? En simpel äventyrare med löjligen åthävor? Nej, och ändå hade han måhända omedvetet hoppats, att Gabriel Ortiz skulle befinnas vara rätt och slätt — kejsaren av Amazonas! Men den motståndare han nu äntligen hade framför sig efter månaders väntan var icke en farshjälte utan en man! En man, som på blodigaste allvar kommit för att erövra sin drömda framtid ur samhällets händer — och mellan honom och samhället stod blott ett hinder: Maurice Wallion!

»Vilken strid!» sade journalisten högt. »Vilken strid! Endera av oss måste stupa!»

Hans närborrar rörde sig som vingar; han öppnade och knöt händerna oupphörligt.

»Nu!» viskade Lona Ivanovna. »Nu!»

Gruppen på terrassen rörde sig framåt. Baron Fayerling hade slutat tala och drog sig åt sidan, Gabriel Ortiz gick mot huset med sänkt huvud och händerna på ryggen.

Plötsligt såg han upp och sade skarpt:

»Vilka äro därinne?»

Baronens svar var ohörbart, men Wallion såg tydligt att endast tre namn blevo nämnda, varpå baronen gjorde en gest mot den mörka trädgården. Ortiz nickade kort.

Lona Ivanovna sade, där hon stod bredvid Wallion:

»Om jag ändå hade den där baronens hals mellan mina fingrar...»

Han hejdade hennes utbrott med en gest och drog henne tillbaka från dörrarna, just som hon stod i begrepp att rusa ut.

»Var kall som is!» sade han. »Begagna all er list, hela ert förstånd! Vårt mål är att vinna tid, inte att begå våldsamheter; lägg bort er revolver, den är bara till skada!»

Hon stoppade motvilligt ned den i väskan, varpå de tysta drogo sig undan. På en vink från baronen spelade lyktornas ljusfloder över hela husets fasad, in i fönstersmygarna. Hallen upplystes av sneda, flygande ljuspelare.

I samma sekund som Lona Ivanovna och journalisten lämnade hallen, flögo de låsta dörrarna åtskils för våldsamma stötar, glasskärvorna yrde över ekgolvet och ett taktfast tramp ekade mot väggarna.

»Ljus överallt!» befallde baronens röst. »En man vid varje dörr! Ni två stanna här!»

Stegen närmade sig matsalen. Draperiet mellan hallen och salen rasslade och slängdes häftigt åt sidan. I öppningen stod Ortiz.

Han betraktade de tre väntande med kalla, granskande blickar. Därpå steg han in, fortfarande följd av baronen. Två av de uniformerade männen stannade i stram giv akt innanför dör-

ren, medan två andra ställde ifrån sig sina lampor på kaminavsatsen. Rummet fylldes av det bländande ljuset, som gjorde ansiktena dubbelt bleka och skuggorna dubbelt svarta. Ett ögonblick rådde ljudlös stillhet. Ortiz, som alltjämt höll händerna på ryggen, lät sina underlydande dra sig tillbaka innan han talade.

Under tiden gick hans djupa, genomträngande blick från den vithåriga gestalten i sjukstolen till Lona Ivanovnas raka figur och slutligen till Wallion. Det var som om han sett ned på dem från en stor höjd, utan att förbise något, samlande alla detaljer till ett bestämt och slutgiltigt intryck.

Men journalisten, som blev otålig, kunde inte neka sig nöjet av första ordet.

»God dag, Gabriel Ortiz! Jag har länge önskat att möta er; vågar jag hoppas att baron Fayerling vill presentera mig?»

Ortiz knäppte upp den drypande regnrocken och kastade hatten på en stol.

»Det är onödigt, Maurice Wallion, jag känner er redan!»

»Och mina — vänner?» frågade journalisten med tonvikt på ordet vänner och en handrörelse mot Lona Ivanovna och den sjuke. »Också dem...»

»Också dem känner jag.»

Ortiz svarade kort och skarpt. Han betraktade journalisten med ett nytt uttryck, mera

fientligt än förut men avgjort mera intresserat, och tillade:

»Ni räknar dem till edra vänner? Det är farligt. Jag beklagar att ni kommit hit, Maurice Wallion.»

»Vore det inte lämpligare att ni förklarar med vad rätt ni tränger in i Kopparhuset på detta brutala sätt?»

»Med den starkares.»

»Ni är på svensk mark. Jag hänvisar er till dess lag!»

»Jag har min egen.»

»Det betyder — utom lagen?»

»Ur er synpunkt, inte ur min.»

»Litar ni så mycket på vår hjälplöshet?»

»Nej, jag litar endast på mig själv. Jag kommer inte för att underhandla. Er synpunkt intresserar mig inte. Jag kommer för att ta Taraschins memorandum.»

»Är ni säker på att det existerar?»

»Ja, vad ville ni eljest bjuda i utbyte?»

»I utbyte för vad?»

»Edra liv!»

Ortiz sade de två orden som om han talat om fullkomligt likgiltiga ting, men hans djupa ögon blevo tungsinta och avlägsna. Alla hans tankar rörde sig långt borta i den värld, där hans framtid väntade. Wallion förstod att ett liv för denna egendomliga och farliga människa betydde mindre än intet, men han sade lugnt:

»Ni förhastar er. Att hota är intet bevis på styrka.»

Ortiz vände sig om utan att svara.

»Ett bord och en stol!» befalld han.

De båda karlarna skyndade sig att lyda och ställde fram det begärda mitt i rummet.

Ortiz satte sig, och baronen ställde sig bredvid honom.

Wallion lyssnade utåt. Vid denna tid borde de tre utsända ha hunnit lösa sin uppgift. Ute i mörkret kring Kopparhuset hördes ingenting; regnet hade avtagit och blixterna kommo med längre mellanrum.

Skulle möjligen alla tre ha kommit undan?

»Jag saknar tre av edra vänner», sade Ortiz plötsligt. »Var äro de?»

»Önskar ni träffa dem?»

»Ja.»

»Då beklagar jag att inte kunna ge er någon upplysning.»

Ortiz lade ett papper framför sig på bordet. Det var fullskrivet med namn och data; han lät pennan glida utefter raderna, och tre gånger gjorde den ett märke i kanten. Slutligen såg han upp.

»Rosenthal, trädgårdsmästare! Låt föra in mannen, baron Fayerling!»

Baronen gick till dörren, ett tumult uppstod i hallen, och sönderriven, flämtande, knuffades

en genomvåt figur fram till bordet. Det var österrikaren.

»Se där!» sade Ortiz kallt. »Ni är Rosenthal?»

»Ja», svarade trädgårdsmästaren hest.

»Ni blev anställd på madame Sumensovs rekommendation den 29 april?»

»Ja.»

»Ni har i dag gjort två försök att förråda oss! Vad har ni att säga till ert försvar?»

Österrikaren teg.

»Ni har ingenting att säga?»

»Nej!»

»Förnekar ni att ni är en österrikisk detektiv med namnet Max Raebel?» sade Ortiz.

Österrikaren skrattade bittert.

»Nej, det gläder mig att ni vet det», svarade han. »Nu gör det ingenting. Jag är på det klara med både er och edra bundsförvanter i Ryssland. Ni kan göra ert värsta...»

Ortiz hörde inte på honom. Han vinkade till sig baronen, pekade på papperet och sade några ord med lägre röst. Baronen ryckte på axlarna.

»Det är omöjligt!» svarade han med en föraktfull blick mot österrikaren.

Ortiz steg upp, gick fram till österrikaren och såg honom i ögonen.

»Ni har varit här i tre månader», sade han tankfullt. »Har ni fört anteckningar?»

»Nej, det tror ni mig väl ändå inte om?» sva-

rade Raebel. »Jag för aldrig anteckningar, men jag har ett gott minne . . .»

»Hur mycket är ert minne värt?»

Raebel svarade inte.

»Räcker en miljon?»

»Nej! Vill ni veta mina villkor?»

»Ja.»

»Ge mig Tarraschins memorandum», sade Raebel skrattande, »överlämna er själv åt myndigheterna och skänk edra miljoner åt de fattiga, så skall jag tänka på saken!»

Ortiz vände honom ryggen, gick tillbaka till bordet och sade utan att höja rösten:

»Se till, att den där karlen blir förd ombord, innan vi ge oss av!»

»Är det inte bäst att göra det genast?» frågade baronen.

»Nej, jag kanske behöver honom förr. Är inte Rastakov färdig än?»

»Jo, han kommer där.»

Rastakov steg in.

»Nå?» ropade Ortiz skarpt.

»Jag har sökt igenom Rosenthals rum», svarade Rastakov. »Han har inte gjort några anteckningar. Där finns ingenting.»

»Gott!»

Ortiz satt en stund tyst. Det undgick inte Wallion att baronen och Rastakov växlade en snabb blick, full av nervös oro. Han gissade orsaken.

Ortiz såg på sitt ur.

»Rastakov, har någon av ert folk stannat i Stockholm?»

»Nej, alla äro här.»

»Ni saknar ingen?»

»Nej.»

»Är allting ombord på pråmen?»

»Ja.»

»Gott», sade Ortiz ännu en gång. »Laga att jag genast får hit Leonard Grath och Sonja Bernin! Jag har inte lust att vänta längre!»

Baronen bet sig i läppen och såg nervöst på Rastakov. Under några sekunder blev det dödstyst i rummet. Därpå gick Rastakov ut med ett mångtydigt tecken åt baronen.

»Nå?» upprepade Ortiz högre och såg sig om. »Var är Rastakov? Vad vill det säga? Lyder man mig inte?»

Max Raebel hade närmat sig Wallion och sade hastigt med knappt hörbar röst:

»Jag blev fast redan i första anloppet, men jag gjorde skäl för mig, det vågar jag påstå! De hängde sig på mig tre i taget och drogo ned mig, men jag tror att pojken och flickan kommo undan!»

Ortiz fäste sina djupa ögon på dem.

»Mina herrar!» ropade han skarpt. »Det är bättre att tala högt; i min närvaro viskar man inte! Kan möjligen någon av er upplysa mig om var de bägge saknade finnas?»

Wallion svarade:

»De ha gått för att hämta några vänner till mig, som annars möjligen kunde komma för sent för att träffa er...»

Ortiz' ögon stucko till. Denna gång blev han synbart retad, och röda fläckar sprungo fram på hans kinder.

»Så? Det är det ni väntar på? Jag genomskådade er från första stunden. Det är ni som står bakom alltsammans. Ni är bra optimistisk, Maurice Wallion, om ni tror, att jag inte förutsett allt. Skall jag behöva säga er, att ingenting kan hindra mig?»

Han slog flata handen i bordet.

»I natt är jag herre över Kopparhuset, och jag ämnar visa det. Ni har sänt dem för att alarmera myndigheterna? Gott, antag att Rastakov varit nog dum att låta dem komma igenom! Följden är mycket enkel: när myndigheterna hunnit hit, skall här inte finnas någon som kan berätta vad som hänt! Jag sopar rent efter mig, det bör ni veta som har sökt mig så länge!»

»Det är inte alltid kvasten räcker till», svarade Wallion. »För övrigt, hur vet ni att inte flyktin-garna fått Tarraschins memorandum med sig som reslektyr?»

Det var en pil som träffade. Ortiz reste sig, gick ända fram till journalisten och såg honom i ansiktet.

»Om ni skulle ha vågat det?» sade han lång-

samt. 'Nej, det är omöjligt? Till den grad oförsiktig skulle ni inte kunnat vara?»

Han vände sig mot Lona Ivanovna, som uthärdade hans blick utan att blinka.

»Jag känner er, Lona Ivanovna. För er och för honom där», han nickade föraktligt mot den hopsjunkna tysta figuren i stolen, »är dokumentet alltför dyrbart...»

Han svängde om på klacken.

»Baron Fayerling! Vad väntar ni på? Om man dröjer på det här sättet med att föra in *mina fångar*, måste jag vidtaga andra åtgärder!»

Baronen bugade sig djupt.

»Jag tror de äro i antågande», svarade han.

Österrikaren högg Wallion i armen.

»Hör ni, det kommer folk i allén. Antingen är det fångarna, eller också...»

Utanför hördes ett stigande sorl.

Journalisten gick till fönstret. I allén flammade ett dussin lyktor som närmade sig, lysande över en skara mörka figurer. Bösspipor glänste, och en röst skrek:

»Äro alla här? Fort in, det är ingen tid att förlora!»

En massa människor tumlade in i hallen.

XVII.

LEO OCH SONJA BESLUTA ATT STJÄLA EN BIL MEN GÅ I EN FÄLLA SOM DE INTE BERÄKNAT.

Aldrig hade Leo funnit allén mellan Kopparhuset och Karka grindar så oändligt lång. Än var den bred som en boulevard, än smalnade den till en skogsstig, där han oupphörligt slog emot trädstammarna och skrapade skinnet av händerna; regnet, som piskade dem från sidan i smattande strålar och störtade i miljoner tunga droppar ned genom lövverket, genomdränkte honom utan att svalka. Han var het och andfådd, snubbade allt oftare och stannade till sist alldeles vimmelkantig.

»Vänta!» flämtade han till den unga flickan. »Förr i världen var den här allén sex minuters promenad, men i kväll måtte den ha blivit femdubblad genom något mörksens bländverk. Om man åtminstone kunde se sin egen näsa!»

»Tyst!» viskade Sonja. »Vi äro alldeles i närheten av grindstugan. Jag tyckte att jag såg ljus...»

Leo hoppade till.

»Är det någon bakom oss?» utbrast han och försökte stirra in mellan träden. Men han kunde inte längre se ens lyktorna vid terrassen och förstod att de verkligen måste ha tillryggalagt så gott som hela alléns längd.

»Nej», sade flickan efter att ha lyssnat. »Där är ingen. De äro upptagna av Ortiz' ankomst nu...»

»Ortiz! Tala inte om honom, jag blir mörkrädd när jag tänker på hans ansikte! Tänk om han...»

»Vad då?»

»Tänk om han kommer efter oss!»

»Nej! Nej!» Flickan drog honom i rocken. »Bry er inte om Ortiz nu! Se där, det är ett litet ljus där borta!»

De gingo vidare mellan träden. En enda blix lyste åter upp natten men i ett blekblått fladdrande skimmer som icke efterlämnade några bestämda synintryck. Knallen följde omedelbart, kort och skrällande bland bergen.

Leo kunde inte upptäcka ljuset som flickan talat om.

»Jo, jo», envisades hon. »Det var som om någon tänt sin pipa... å, se där...»

Inne i mörkret syntes verkligen en svag glöd

som stötvis belyste ett brutalt ansikte insvept i rök, varpå en brinnande tändsticka beskrev en båge i luften och slocknade. Leo kände igen ansiktet; det tillhörde portvakten Tuman, densamme som hade avfyrat ett skott mot honom vid hans första ankomst till Kopparhuset.

De hörde honom mumla förargat, och plötsligt sköt en vit stråle ut. Karlen hade öppnat en blindlykta och lyste misstänksamt åt alla håll, utan att upptäcka de båda flyktingarna som gömde sig bakom ett tjockt träd. Efter några sekunder försvann ljusstrålen, och de tyckte sig höra steg som avlägsnade sig. De hade emellertid hunnit orientera sig under den kortvariga belysningen. Grindstugan var blott tjugo steg framför dem, och ytterligare tjugo steg längre bort reste sig grindarnas gallerverk på höger hand. Någon annan levande varelse än portvakten syntes inte till.

»Han har gått», viskade flickan. »Han gick ut genom grindarna.»

»Nej», invände Leo. »Han gick in; jag hörde en dörr som stängdes.»

»Omöjligt, då skulle man se ljus i fönstret!»

»Varför det! Han står på utkik naturligtvis...»

De tvistade en stund hårdnackat med halvhöga röster, utan att genera sig eftersom de visste att regnet och blåsten dränkte alla ljud.

»Låt oss vänta några sekunder så får vi väl

se», avgjorde Leo slutligen. »Jag tycker inte om det där; han ligger i bakhåll, den räven!»

De stodo så tätt tillsammans för att få skydd mot regnet, att flickans mjuka hår snuddade vid hans ansikte och han kände hennes snabba andedräkt. Han anade att hennes upphetsning var oerhörd, och hennes närhet gjorde honom vek och förvirrad.

»Sonja», sade han och tog hennes hand. »Jag får väl kalla er Sonja? Edra fingrar skälva, ni har väl inte blivit rädd? Hittills har det ju gått utmärkt.»

»Nej», svarade hon lågt utan att dra till sig handen. »Jag har inte blivit rädd...»

Han vågade sig på att trycka den lilla handen.

»Ser ni, bara vi få det här undanstökat, är allting bra. Vi ska nog överlista dem, både Ortiz och hans hejdukar; han ska inte få göra edra anhöriga något ont, och i morgon randas en ljusare framtid...»

»För mig finns ingen framtid», utbröt hon lidelsefullt, »om inte... om inte...»

»Ja? Vad, säg ut?»

»Om inte Sergius blir räddad! Det är mot honom hela faran är riktad, och om han dör...»

Hon snyftade till, och ljudet gick som en stöt genom Leo.

»Ja visst, Sergius», mumlade han. »Ja visst, det blir nog bra. Sergius ska inte bli tagen ifrån er.»

Mot sin vilja kände han sig avkyld, han blev tom och matt; han insåg att han varit nära att hoppas på något orimligt... nej, det var bäst som det var! Sergius? Alltså, det var honom hela hennes oro gällde? Nåja, det var kanske det riktigaste...

Han ryckte upp sig.

»Kom!» sade han. »Framåt — för att rädda Sergius!»

De gingo fram till grindstugan och försökte se in genom fönstret.

»Han är inte där», viskade flickan.

»Nej, det ser ut så», mumlade Leo. »Men vart har han tagit vägen?»

»Det gör detsamma, bry er inte om honom!» invände hon oåtligt. »Telefonen, ni vet väl att telefonen är här! Vi måste telefona efter hjälp!»

»Ja, ni har rätt, det går fortast!»

De smögo sig utefter väggen och nådde dörren. Leo tog i vredet och fann att dörren var oläst. Han steg in. Ett föremål susade förbi honom med ett olycksbådande ljud och stannade i dörrposten med en smäll. Det var en kniv.

»Åhå!» sade den unge mannen. »Jaså, det är det du vill, din baksluge skurk?»

Portvaktens grova gestalt skyntade dunkelt innanför dörren, och Leo kastade sig över honom utan att tveka, ty nu visste han att det gällde livet. Den andre tog emot honom med ett björn-

grepp, men Leo slingrade sig undan och planterade sin näve mitt i det brutala ansiktet. Karlen raglade tillbaka, grep bakom sig med högra handen och lyfte en bösskolv över huvudet, vrålände av ilska.

»Ånej, den där bössan har jag fått nog av», sade Leo. »Tack ska du ha för i går! Se där, håll till godo, betalt för gammal ost, förstår du — och där och där, en till...»

Tuman hade litat för mycket på sin djuriska kraft; den unge mannens våldsamma påträngande gav honom icke tid att utdela det tillämnade dräpshotet med kolven. Ett knytnävslag under hakan lyfte honom på klackarna, han störtade baklänges över stolar och bord med ett brak, som om taket fallit ned, och blev liggande orörlig.

Leo famlade efter sina tändstickor, och en liten fladdrande låga upplyste rummet. Tuman var avsvimnad, låg som ett klubbat slaktdjur på golvet. Flickan stirrade med vidöppna ögon på honom.

»Är han död?» viskade hon.

»Nej, han kvicknar snart till...»

Med en viss tillfredsställelse tänkte Leo, att han nu i någon mån borde ha återupprättat sitt anseende i hennes ögon, trots skenfäktingen med österrikaren! Tändstickan slocknade, men han repade eld på en ny och tände ett ljus som stod på bordet.

Telefonapparaten blänkte på väggen nära dör-

ren. En känsla av triumf gick som en eld genom hans nerver, då han ryckte till sig luren.

Äntligen hade de lyckats! Inom en minut skulle yttervärlden känna deras belägenhet och komma till deras bistånd!»

»Hallå!» ropade han otåligt. »Hallå! Vad nu . . . man svarar inte . . . sova de på stationen . . . hallå, hallå . . .»

Flickan skrek till och pekade på väggen.

»Se! Trådarna äro avskurna! Telefonen är obrukbar!»

Leo såg att hon hade rätt: trådarna hängde avslitna över apparaten. Med ett utrop av för-tvivlan slängde han luren ifrån sig.

»Det är ohyggligt!» stammade Sonja. »Det visar att de inte mera behöver den; de ha bara velat skydda sig mot överraskningar. Vi äro förlorade!»

»Ännu intel!» mumlade Leo. »Ännu intel!»

Han släckte ljuset, och de skyndade åter ut i regnet som avtagit betydligt. De sågo sig omkring.

»Vi måste ut genom grindarna», förklarade han.

»Ja ja, det är enda vägen», instämde hon men avbröt sig. »Där, där!» viskade hon. »De komma!»

Instinktivt vände Leo blicken tillbaka mot allén. Långt borta mellan de tjocka stammarna speglade sig vita strimmor i vattenpölarne och

kastade fantastiskt dansande skuggor på vägen. Det var fyra eller fem lyktor, och deras våldsamma rörelser antydde att männen som buro dem sprungo.

Utan ett ord rusade Leo och Sonja bort mot grindarna. Den ena grindhalvan stod på glänt men gnisslade förrädiskt när de slängde upp den och sprungo igenom. Utanför på landsvägen höjdes ögonblickligen ett gällt larmrop som på avstånd besvarades inifrån parken.

Åtta eller tio steg från de båda flyktingarna stod en stor bil och skälvde med pådragen motor mitt på vägen. Två gestalter i våta rockar voro nedhukade över huven men reste sig på en gång och avtecknade sig svarta mot strålkastarnas bortvända ljuskäglor.

»Den där måste vi ha!» sade Leo och sprang fram, beredd att kasta de bägge figurerna i smutsen.

I detsamma kände han i den ene igen Marcus Tassler; den andre var sannolikt chauffören. En röd våg gick igenom den unge mannens hjärna, och han skrek:

»Jaså, där ha vi vår förträfflige vän, vår välgörare, den hederlige affärsmannen! Ni envisas att smyga omkring här, vafalls? Går med in-teckningarna i fickan, kan jag tro, för att kontrollera att jag inte bär bort säkerheterna för edra pengar? Så kom då, good old boy... lilla

feta Nebukanezar . . . kom så att jag får betala vad jag är skyldig!»

Han avancerade hotande, och Tassler satte sig med ett tjut i säkerhet på andra sidan bilen.

»Karlen är galen!» tjöt han. »Skjut honom! Slå honom till marken!»

Chauffören kastade sig emellan med en skruvnyckel höjd i sin behandskade hand. Det var en helt liten, spenslig karl, och Leo tog honom med bägge armarna om livet, lyfte upp hela den vilt sprattlande lille mannen och slängde honom utåt vägen, där han försvann i en sky av stänk. Tassler fortfor att skrika och hota på andra sidan bilen.

»Sakta, min bäste!» sade Leo. »Jag har inte tid . . .»

Sonja hade redan hoppat upp i bilen, och Leo följde henne. Han kastade sig ned bakom ratten och grep den girigt som en livboj. Med en förnimmelse av trygghet märkte han att bilen var en Mercedes, med vilken typ han gjort sig förtrogen i Kalifornien. Han kastade ännu en blick mot allén innanför grindarna. De dansande lyktorna voro nästan framme.

Han rörde med lätt och van hand vid utväxlingsspaken och bilen gav ett sakta spinnande ifrån sig, ryckte till och började rulla på sugande hjul.

Tassler slet upp rocken, fick fram en liten förnicklad revolver, och — piff! piff! susade ett par

kulor kring dem. Pang! svarade en bössa från allén. Den unge mannen skrattade högt.

Det är troligt att flickan betraktade honom med förvåning och nytt intresse: han var förvandlad. Gratharnas krigarblod hade för några korta ögonblick väckts till liv i släktens sista förvekligade ättling. I detta ögonblick skulle han ha gått mot ett batteri kulsprutor; hans ögon glänste och det yviga artisthåret stod som en gloria omkring honom.

Bilen sköt fart. Dess femtio hästkrafter skälvde bundna och tämjda under hans nävar. De voro på väg till friheten!

De två dallrande ljusknippena från bilens lyktor trängde in i mörkret tio meter framför dem och kommo den våta vägen att blänka som svart, polerad marmor. Runt omkring stodo träden raka och orörliga med kronorna tunga av vatten. Och alltjämt strilade och plaskade regnet i en oavbruten, ljum dusch över dem, det porlade i diken och trummade på bilens glasskärm.

»På återseende, Marcus!» ropade Leo över axeln.

Hans röst övertrumfades av åskans mullrande, men flickan klappade händerna.

»Det går bra!» skrek hon förtjust. »De hinna oss inte! Vart tänker ni köra?»

»Först och främst till närmaste brukbara telefon», svarade han. »Och sedan — ja, rättvisan har väl någon filial i den här trakten hoppas

jag. Annars få vi styra kosan direkt till Stockholm; det skall gå som en dans . . .»

»Känner ni vägen?»

»Om jag gör! Som min egen ficka!»

Hans självförtroende hade stigit med hundra procent, sedan han fått ratten under sina händer. Han gav bilen full fart och mumlade:

»Gamla präktiga Mercedes — jag litar på dig! Visa vad du kan nu!»

Och nästan i samma sekund som bilen lydde honom och tog språnget fullt ut för att som en torped ila rakt mot målet med svindlande hastighet, i samma sekund var katastrofen inpå dem. De bägge flyktingarnas triumf förvandlades till bitter hopplöshet, och nu förstodo de varför inte flera skott lossats efter dem; det var inte friheten som väntade framför dem utan en mordisk fälla . . .

»De uslingarna!» stammade Leo. »De ämna döda oss!»

Tvärs över vägen glimmade, tunna, knivskarpa reflexer. Det var ståltrådar, spända från ena sidan till den andra som ett taggtrådsstängsel. Med den fart de redan hade skulle var och en av dessa trådar träffa dem som svärds klingor, och att undgå dem var omöjligt — de funnos överallt.

Ratten gick runt mellan den unge mannens konvulsiviskt arbetande fingrar, bilen reste sig från vägen, svängde på två hjul, tog ett oerhört språng och undgick trådarna på några centimeters av-

stånd. Hela den tunga vagnen kastades våldsamt i diket som en död massa och krossades.

Leo slungades genom luften och föll med utsträckta armar och en hisnande duns djupt ned i mjukt, vattenfylld mossa. Han rullade runt, kände vattnet spruta upp i ärmarna och reste sig på knä. Bägge billyktorna hade krossats, och ogenomträngligt mörker rådde.

Han hade en svindlande känsla av att fallet ännu inte var slut, och matt av skräck klamrade han sig fast i en gren. Slutligen klarnade hans hjärna, och han erinrade sig flickan. Var fanns hon?

»Sonja!» ropade han ångestfullt. »Sonja?»

Han rusade upp. En ilande smärta i vänstra axeln sade honom att äventyret inte avlupit utan blesyrer, men för stunden var det honom likgiltigt.

»Sonja, Sonja! Var är ni?»

»Här!» svarade en matt röst.

Han tog några steg och stötte emot henne. Hon stod upprätt, stödd mot en trädstam, och höll på att linda sin näsduk om högra handen.

»Är ni skadad?» frågade han. »Kan ni gå?»

»Ja», svarade hon. »Det är bara en skräma. Än ni?»

»Ingenting att tala om...»

»Låt oss fortsätta», mumlade hon, men vacklade i detsamma och föll i hans armar. »Jag blev

litet yr i huvudet... bry er inte om mig... gå...»

Han förstod att hon höll på att svimma, lyfte upp henne och bar henne ned till vägen.

»Sätt ner mig», sade hon svagt. »Jag kan gå. Vi måste skynda oss.»

De vita lyktorna från grindarna voro redan helt nära; de nalkades likt en svärm flygande gnistor, och springande steg plaskade på vägen. Vid anblicken av det illa tilltygade bilvraket höjdes sträva gapskratt, och en röst ropade:

»Stå stilla där, ni två, annars skjuter jag!»

De omringades, och brutala händer höggo tag i dem. Marcus Tasslers andfädda stämman hördes i bakgrunden:

»Bevaka dem ordentligt, och ta dem med er till Kopparhuset! Det blev en kort resa, små vänner, mycket kort! Ni tänker väl inte på att göra motstånd?»

Han kom fram, skrattande och gnuggande händerna. Leos spänning försvann, hans nerver slappnade, och han erkände sig besegrad. Ödet var emot dem.

Utan att säga ett ord gingo han och den unga flickan sida vid sida tillbaka mot grindarna, omgivna av åtta eller tio karlar som knuffade dem framåt under grova skämt. De voro åter fångar.

Då Leo såg sig tillbaka en sista gång åt det håll där den förlorade friheten vinkade, såg han ett litet vitt ljus flämta och blinka på långt av-

stånd. Det såg ut att komma från en av höjderna till vänster om vägen, på åtminstone en kilometers distans. Det liknade en signal, och han undrade svagt, vad den betydde; han tog för givet att den växlades mellan några av Rastakovs män och vände sig likgiltigt mot allén, för trött att tänka.

Nu fick alltsammans gå som det ville, han hade gjort sitt yttersta — och misslyckats.

Men då han kom ihåg Gabriel Ortiz, vars ansikte han redan sett i en sekundlång skräcksyn, ryste han. Flickan sade sakta:

»Ortiz väntar på oss...»

XVIII.

TARRASCHINS MEMORANDUM BYTER ÄGARE.

Inne i Kopparhuset blev spänningen ett ögonblick explosivt laddad. Ingen visste med säkerhet vad det nya bullret i allén betydde.

Ortiz visade inte vad han tänkte. Han hade brett ut en karta på bordet och betraktade den tankfullt. Wallion såg att det var en karta över Kopparhusets omgivningar.

Plötsligt såg Ortiz från kartan direkt upp i journalistens ögon och rynkade pannan. De mätte varandra med blicken. Ortiz liknade just nu den lilla grå korpralen från Korsika på ett iögonfallande sätt. Med sett glesa, stripiga hår, sin skarpa, något tankspridda blick, sin smala mun och runda men bestämda haka var han en fullkomlig avbild av Napoleon, och den grå kappan som insvepte hans undersåtsiga figur förhöjde den spöklika effekten. Ehuru han synbarligen visste

det själv och njöt av posen blev han inte på minsta vis löjlig. Hans ögon voro farliga, och karbinerna vid dörren underströko vad han hade att säga.

»Ni hör?» sade han långsamt. »Nu försvinner er sista möjlighet!»

»Eller också är det hjälpen som kommer», svarade Wallion orubbligt.

»Tror ni verkligen på den?»

»Ni ser själv på er karta: ni vore hjälplös mot en beslutsam överrumpling!»

Ortiz höjde ögonbrynen, men i hans ögonblickliga svar låg ett indirekt erkännande.

»Ett helt regemente skulle inte kunna hindra mig att komma undan på havet.»

»Såvida ni inte möter en eller två torpedbåtar utanför udden...»

»Så?» mumlade Ortiz. »Det var därför ni skickade edra bägge vänner?»

»Ja! De komma att alarmera kustbevakningen, om det inte redan är gjort. Jag har inte räknat med en stulen undervattensbåt när jag kom hit, men nu vet jag var jag har er...»

Bägge lyssnade utåt, medan de talade. Bullret närmade sig hastigt, och som på ett givet tecken skedde en omgruppering inne i rummet.

Ortiz och Fayerling togo några snabba steg tillbaka mot dörren och vaken fälde bösspiporna framåt.

Wallion, Raebel och Lona Ivanovna drogo sig

tillbaka mot fönstret och stannade framför den till Andrej Bernin maskerade flyktingen i stolen.

De båda partierna betraktade varandra tvärs över rummet med vaksamma blickar.

»Diskussion är onödig», sade Ortiz efter några sekunder. »Edra vänner ha misslyckats — se!»

En otydlig skugghop dök fram i dörröppningen och bösskolvar smällde mot hallens golv.

Därpå knuffades två tysta och modstulna figurer in i ljusskenet mitt på golvet.

Det var Leo och Sonja. Wallion kunde inte undertrycka ett utrop av missräkning.

»Ni har misslyckats?» sade han och gick Leo inpå livet. »Inte telefonerat, ingenting?»

Den unge mannen skakade trött på huvudet.

»Vi gjorde vårt bästa, men de voro för sluga. Det var en fälla...»

Han berättade allt med några ord. Flickan hade sökt skydd i Lona Ivanovnas famn.

Journalisten insåg att han inte längre hade någon hjälp att vänta. Nu kunde ingenting annat än hans egen förslagenhet och skicklighet förändra läget. Det hela var att betrakta som slutspelet i ett parti schack, där brädet sopats rent från pjäser tills blott några få återstodo och manövrerades av två jämnstarka och snabbtänkta mästare.

Leonard Grath och de andra voro bleka av förödmjukelse; de hade givit tappt, de skulle inte vidare göra en enda rörelse för sin räddning.

Endast Max Raebel, som stod tätt bakom journalisten, sade lågt:

»Vi har tagit oss vatten över huvudet, herr Wallion, det här ser illa ut. Men ge bara ett tecken, och jag är med er — det återstår åtminstone att använda nävarna!»

Journalisten svarade inte; han vände sig till Ortiz, som lyssnade till Rastakovs och Tasslers underdåniga rapport.

»Gabriel Ortiz!» sade han lugnt. »Jag varnar er för sista gången! Vi stå här under skydd av svensk lag!»

Äventyraren vände sig om och betraktade honom från huvud till fot.

»Detta är en formell protest, förmodar jag?»

»Ja! Den gäller också edra vänner!»

»Mina vänner?» upprepade Ortiz i en obeskrivligt föraktfull ton. »Om jag stödde mig och mina planer på vänner, så skulle jag vara svagare än ni. Tror ni att jag räknar mina vänner eller fiender? Er protest är barnslig, min herre! Om ni inte redan har insett det, så skall jag övertyga er om det!»

Han ropade ett par ryska ord.

De två marinsoldaterna stego fram, och den ene ryckte till sig Lona Ivanovnas revolver, vars kolv skvallrande stack upp ur spetväskan. Den gamla ryskan blev överrumplad, men sekunden efteråt förstod hon att hon blivit vapenlös och

väste fram en förbittrad ed. Sonja smekte henne lugnande.

»Seså, faster lilla», viskade flickan. »Var tyst, gör inte Sergius orolig. Han ser hitåt, och jag tror att han vill tala med dig.»

»Ja visst, min unge», mumlade den gamla damen bistert. »Han vill slåss, och det vill jag med. Det är inte mer än mänskligt...»

Wallion såg henne gå bort till den vithåriga figuren i sjukstolen, och några korta repliker växlades mellan mor och son. Journalisten fick ett skarpt uttryck i blicken. Han fruktade att den hetlevrerade gamla ryskan skulle begå någon förhastad handling, och plötsligt kom han ihåg att Sergius ännu var beväpnad!

Lona Ivanovna stod synbarligen och bad sin son om hans revolver! Hon var således besluten att slåss om dokumentet?

Till journalistens lättnad skakade Sergius kort och gott på huvudet. Lona Ivanovna drog sig förargad tillbaka.

När hon kom i närheten av Wallion, sade denne lågt:

»Väck inte björnen som sover! Er sons revolver kan bli till nytta — längre fram!»

Undre tiden hade den andre marinsoldaten undersökt Wallions kläder, bläddrat i hans papper och snokat i hans fickor. Då han ingenting fann blev han högst förvånad och ropade något i frågande ton.

Ortiz gjorde en gest, och karlen gick tillbaka till dörren. Wallion hade låtit honom hållas utan att säga ett ord, men han tänkte desto mera. Karlen hade undersökt honom med den mest förvånande snabbhet och grundlighet; sannolikt var han en f. d. polis med lång erfarenhet. Ortiz hade valt sitt folk med omsorg. Tänk om en av dem fick det infallet att... nej! Journalisten tyglade sina tankar med en viss ansträngning.

Men det var en idéassociation som kom honom att i detsamma öppna cigarrettfodralet och tända en goldtip med den lilla blå lågan i den cigarrtändare som han alltid bar i västfickan. Ett knappt märkbart leende gick som en ljusning över hans kantiga ansikte.

Det är möjligt, att Ortiz i alla fall märkte leendet, ty han sade med hård röst:

»Ni är vapenlös; ni är berövad varje tänkbar förbindelse med yttervärlden; ni är oåterkalleligen underkastad min vilja — behöver jag förklara situationen ytterligare? Min vilja! Där har ni i två ord den enda lag som i kväll gäller i Kopparhuset!»

»Och vilken domstol skall utöva denna lag?» frågade journalisten artigt.

»Ni vill nödvändigt ha en domstol?»

»För all del, intet besvär för min skull...»

»Akta er, ni använder en ton som jag inte är van vid. Jag tror, att ni försöker vinna tid? Ni hoppas? Jag försäkrar, att vi i natt kunna spränga

hela Kopparhuset i atomer utan att någon enda människa finns nog nära att ens se återskenet på himlen! Hör ni inte!»

Hörde? Wallion *kände* med varje nerv i sin kropp skalvet av det långt utdragna brak som åskvädret släppte lös över deras huvuden, medan blixterna förvandlade fönstrens svarta hål till lysande rektanglar — och han trodde äventyraren! Han visste, att Ortiz talade sant!

»En domstol», upprepade Ortiz. »En smula operettgyckel är vad dessa människor vänta av oss, baron Fayerling... Gott, efter man håller på formerna — jag utnämner er till allmän åklagare, baron, men fatta er kort!»

Baron Fayerling sade långsamt:

»Jag anklagar Maurice Wallion för att ha med våld hindrat mig att utföra ett givet uppdrag, för att ha överfallit min medhjälpare Rastakov och för att ha hjälpt tjuven Bernard Jenin att undkomma med Tarraschins memorandum!»

»Det var inte litet, det där», anmärkte Wallion.

»Bestrider ni?»

»Tjänar det någonting till?»

Ingen svarade. Efter ett ögonblick fortfor baronen:

»Jag anklagar Lona Ivanovna, Andrej Ivanovitj och Sonja Andrejevna att ha mottagit och gömt tjuven, vars verkliga namn är Sergius Tassler!»

»Och vars far står där!» inföll Lona Ivanovna

med hotfull röst, pekande på köpmannen, som ryckte till. »Vad har *du* att anklaga din egen son och din forna hustru för? Varför tiger du? Börjar du känna dig som en orm i en myrstack? Kanske att du rent av börjar känna dig alldeles fördömt lik en skurk, lille Marcus? Säg något, lätta dig en smula, annars är jag rädd att du kvävs...»

Köpmannen försökte svara, men över hans skälvande läppar kom blott ett oartikulerat mummel.

»Tig!» sade Ortiz brutalt. »Ni står här för att svara, Lona Ivanovna, inte för att fråga. Var har ni gömt Sergius Tassler?»

Hans mörka och fasta blick tycktes se rakt in i hennes hjärna och läsa hennes hemligaste tankar.

»Ni vill inte svara?»

Han lade händerna på ryggen och kom fram till henne. Med framskjutet huvud stirrade han henne i ögonen.

»Ni envisas? Tror ni att jag behöver ert svar? Jag säger er, att jag genomskådade hela er eländiga lilla hemlighet i samma stund jag steg in i detta rum, men det roade mig att leka med er... se här!»

Innan någon förstätt hans avsikt slet han med ett snabbt grepp peruken från flyktingens huvud. De blå glasögonen föllo i golvet och krossades. Sergius rusade upp med ett skrik och stod dema-

skerad, upprörd och blek inför Ortiz, som med ett ohyggligt lugn fortsatte att tala:

»Leken är slut. Nej, min gosse, din plan var alldeles för djärv. Du beräknade inte, att jag kunde få reda på det betydelsefulla faktum, att Andrej Bernin var död; och för övrigt, med ett lösskäg och ett ungt ansikte gör man klokast i att hålla sig i skumrasket...»

Avslöjandet gjorde ett överväldigande intryck. Baronon och Rastakov, som insågo vilken blunder de begått, stodo tysta och kastade hätska blickar på den avslöjade flyktingen. Lona Ivanovna gjorde en rörelse för att rusa fram, men en av Rastakovs karlar knuffade henne tillbaka och lyfte hotande bössan. Ehuru ingen order hörts hade ytterligare fyra män kommit in från hallen, synbart beredda att använda sina vapen vid första tecken.

»Låt honom vara», skrek Lona Ivanovna. »Jag förbjuder er att röra honom!»

Ortiz observerade inte ens att hon talat. Med händerna alltjämt på ryggen stod han och studerade Sergius Tasslers ansikte, som om det gällt att lösa ett problem.

Wallion, som i sin tur uppmärksam och orörlig iakttog Ortiz, förstod vad problemet gällde. Under en minut var det tyst i rummet.

»Jaså, det är du som fört Tarraschins memorandum ur Ryssland», sade äventyraren slutligen tankfullt. »Var har du gjort av det?»

»Det säger jag inte!» svarade Sergius vilt.
 »Vad har ni med oss att göra? Det är vår rätt...»

»Seså! Inga onödiga förklaringar; vi känna varandra. Jag vet allt om dig. Lämna du ifrån dig papperet godvilligt?»

»Nej!»

»Då tar jag det.»

»Om ni kan hitta det!»

»Jag behöver inte söka!»

Wallion rynkade ögonbrynen och gav Lona Ivanovna en snabb, varnande blick. Bägge insågo att Ortiz löst problemet...

»Jag behöver inte söka», upprepade Ortiz och sträckte ut handen. »Jag har mätt graden av din intelligens; du är inte dum men du litar för mycket på dig själv, och du är inte uppfinningsrik. Det är hos dig själv du gömt papperet... det är inte i kläderna... i kläderna söker man, eller hur... återstår bara den där... seså, ge mig käppen!»

Det kom ett egendomligt uttryck i Wallions ansikte, då Sergius mekaniskt sträckte fram käppen. Han erkände att Ortiz' snabba och intuitiva gissning var genial, och han kunde inte undertrycka ett högt: »Bravo!»

Ortiz vände sig om med käppen i handen.

»Jag uppskattar ert bifall, men saken var alltför enkel. Man ser på tre meters håll att käppkryckan kan skruvas av. Ert bravo förrådde

emellertid att hemligheten var delad. Det minskar sannolikheten av att papperet är kvar i detta gömställe, ja det lönar knappt ens mödan att se efter!»

Han kastade värdslost käppen till baronen, som med nervös brådska skruvade av kryckan och tittade ned i håligheten. Ortiz iakttog hans min.

»Tydligen tom», konstaterade han kallblodigt. »Det var att vänta. Gömstället var dåligt, och ni insåg det genast, herr Wallion?»

»Naturligtvis.»

»Ni har det således?»

»Tarraschins memorandum?»

»Ja.»

Wallion betänkte sig bråkdelen av en sekund.

»Jag kan på hedersord försäkra er att jag inte tagit papperet ur käppen», sade han därefter. »Är det så säkert att dokumentet någonsin funnits där?»

Leo, som inte förstod journalistens avsikt, bet sig i läppen; han började tycka att Wallion var alltför undfallande. Men Raebel knuffade honom i sidan med ett kvävt skratt.

»Har ni någonsin sett en akrobat på toppen av en stång?» viskade österrikaren till Leo. »Det är ingenting mot Wallion; ge akt på honom, säger jag! Den mannen bryter inte nacken av sig i första taget!»

Fastän österrikaren skämtade, stod ångestsvetten honom i pannan. Hans erfarenhet sade ho-

nom, att situationen var förtvivlad, och han såg att Ortiz började förlora tålamodet.

Äventyraren brydde sig inte längre om käppen.

»Sergius Tassler!» sade han skarpt. »Om du vill leva, så svara på mina frågor! Har du haft Tarraschins memorandum i käppen?»

Sergius ryckte till men teg. Hans mörka och resignerade ansikte var orörligt, och han såg lugnt på sin plågoande.

»För guds skull, svara!» viskade Sonja snyftande. »Svara, Sergius, jag vill inte att du skall dö...»

Vid hennes passionerade vädjan mildrades hans ansikte, och han sade kort:

»Jag gömde papperet i käppen! Jag vet inte vem som tagit det! Jag har ingenting mer att säga!»

Hans uppriktighet var omisskännelig; inte ens Ortiz tvivlade på hans ord. Äventyrarens ögon började lysa.

»Du har sagt nog», mumlade han. »Du har sagt mer än nog, men du är ännu oförsiktigare än jag trodde; nu förstår jag...»

Ett enda kort ögonblick fäste han blicken på den unga flickan, tankfullt och icke ovänligt. Han ryckte på axiarna, och sekunden efteråt hade han redan glömt henne.

För första gången riktade han sig med hela den koncentrerade kraften av sin uppmärksamhet mot Lona Ivanovna.

»Det är således ni», sade han. »Ni är intelligent och beslutsam; ni sade till er själv: det är bättre att jag tar ansvaret, Sergius är för vek. Ni vakade över er sons sömn i natt, inte sant? Nej, ni behöver inte svara. Saken är självklar: ni tog i hemlighet dokumentet för att gömma det bättre! Ni kände er stark nog att ensam bära ansvaret? Gott, det är ert! Hela ansvaret är ert, eftersom ni ville ha det så! Nu får ni svara . . .»

Lona Ivanovna svarade stadigt och utan tvekan:

»Ja, jag tog det medan Sergius sov. Ingen mer än jag vet nu, var Tarraschins memorandum finns — och ni kan inte skrämma *mig!*» Hon skrattade bistert. »Jag tror att jag gjort problemet för svårt till och med för er! Ni kan döda mig, men ni kan inte hitta vad ni söker. Två gånger ha de där odjuren snokat igenom hela huset, och ni kan göra det en gång till! Det finns ingen möjlighet för er att lyckas, och mig kan ni tro i det fallet, eftersom jag övat mig genom att leka kurragömma med tsarens hemliga polis i hela mitt liv! Ge dig i väg, Gabriel Ortiz, du har misslyckats! En gammal kvinna har lurat dig!»

Äventyraren ändrade inte en min. Hennes bitande hån gick honom spårlöst förbi, men icke så hennes utmaning. Det märktes, att han ansträngde hela sin tankekraft.

»Det finns två eller tre ställen, där ni kan ha gömt det», sade han snarare till sig själv än till henne. »Men varför spilla tid med att leta? Det är mycket enklare än så . . .»

Han svängde om på klacken och gick åt sidan. Hans jämna vita tänder lyste fram, inte i ett leende utan i en rovdjursgrimas. Hela hans ansikte förvandlades; det blev stelt, nästan förvridet.

»Lägg an!» befalldes han. »Den förste som rör sig från sin plats blir nedskjuten!»

Six bössmyningar riktades mot fångarna.

»Rastakov, ta er revolver och sätt den för pannan på Sergius Tassler! Jag räknar till tre, och vid tre skjuter ni!»

De sex människors ögon glimmade vid siktena, och ingen rörde sig, då Rastakov gick tvärs över rummet och satte sitt tunga vapen mot Sergius' högra tinning. En andlös stillhet inträdde, då alla förstodo Ortiz' avsikt. Marcus Tassler blev askgrå; utan att yttra ett ljud lämnade han rummet, och ingen såg honom mer.

»Jag förbjuder vem det vara må att lyfta en hand!» fortfor Ortiz. »Detta är en sak mellan er och mig, Lona Ivanovna! Jag har er son — ni har dokumentet! Vill ni byta?»

Det var dödyst. Den gamla ryskan förde långsamt handen mot halsen, medan hon fascinerad stirrade på Rastakovs pekfinger som utan tve-

kan kröktes om trycket. Sergius hade slutit ögonen.

»Tänk inte på mig, mamma», sade han lågt.
»Tänk bara på vår sak!»

Hon öppnade munnen, men inte ett ljud kom över hennes läppar.

»Ett!»

Sonja rusade upp, men Leo fångade henne i sina armar efter en snabb vink från journalisten, som nu var mycket blek. Lona Ivanovna stod stel och orörlig.

»Släpp mig!» skrek flickan hysteriskt. »Å, ni — feqa — stackare, jag önskar jag vore en man!»

Hon sjönk samman, halvt avsvimmad men gråtande som om hennes hjärta höll på att brista. Wallion knöt händerna men teg. Det föreföll som om han väntade på något.

»Två!»

Lona Ivanovnas blick blev glasartad, och hon fäste den på Ortiz som om hon aldrig sett honom förr. Hon betraktade honom liksom från ett oerhört avstånd, ansträngande sig till det yttersta. Hon såg hans ögon, som voro skoningslösa, hans mun, som redan öppnades för tredje gången...

Hon slet spetsväskan från sin vänstra arm och slängde den på bordet.

»Där!» sade hon. »Låt Sergius vara, ni mördare! Papperet ligger i väskan...»

»I väskan!»

Äventyraren sträckte ut handen men drog den tillbaka igen.

»Om ni ljuger!» sade han hotfullt.

»Jag ljuger inte», svarade hon trött. »Jag tog papperet ur kypen och lade det i väskan, medan Sergius sov. Jag var säker på att ingen skulle söka efter det på ett ställe som var så synligt för alla. Papperet är helt litet och hoprullat; det ligger bland spetsarna... förlåt mig, Sergius...»

Hon sjönk ned på en stol. Ortiz vände upp och ned på väskan och skakade ut spetsarna på bordet. Wallion valde omsorgsfullt en cigarrett i sitt etui. Han smålog; saken började ta den vändning han hela tiden önskat, och redan hade Ortiz förspillt nära två dyrbara timmar! Journalistens stund var kommen!

»Nå, Gabriel Ortiz», sade han i vårdslös ton. »Hittar ni Tarraschins memorandum?»

Äventyraren hade letat igenom väskans innehåll. Han kastade den ifrån sig och rev omkring bland spetsarna med nervös iver.

»Det tjänar ingenting till», fortsatte journalisten. »Lona Ivanovna misstog sig. Papperet finns inte i väskan. Det är jag som har det!»

XIX.

WALLION TALAR UT OCH RASTAKOV GÅR MISTE OM ROVET.

Journalistens fullständigt oväntade upplysning verkade som en elektrisk urladdning. Allas ansikten vändes mot honom med ett enda gemensamt uttryck av oerhörd häpnad. Att Maurice Wallion var i besittning av Tarraschins memorandum hade ingen kunnat drömma om, allra minst Lona Ivanovna.

»Ni, ni?» stammade hon. »Hur är det möjligt?»

Ortiz inföll med hård och kall röst:

»Försöker ni rädda hennes son? Hon har ljugit, väskan är tom, och jag tror er inte...»

»Tillåt mig förklara situationen», sade journalisten.

Han höll fortfarande i vänstra handen den cigarretten, som han nyss tagit ur etuiet, och i den högra cigarrtändaren, vars lilla låga brann klart och jämnt. Han darrade inte på handen.

»Tillåt mig förklara situationen. Papperet befann sig verkligen i Lona Ivanovnas väska — ända till det ögonblick då jag efter att ha hört familjen Bernins historia konstaterade att kappen var tom, till Sergius Tasslers stora överraskning. I likhet med er, Ortiz, drog jag den slutsatsen att hans mor velat dra risken på sig ensam genom att i hemlighet ta papperet, men i olikhet med er gick jag ett steg längre och antog med kännedom om Lona Ivanovnas karaktär att hon gömt det i väskan, denna famösa tingest som alla människor voro vana att se på hennes arm. Jag förutså genast att ni, min bästa Ortiz, skulle kunna falla på den idén att begagna det slags på tryckning vi nyss bevittnat, och vad hade då hennes list tjänat till? Jag beslöt att omedelbart ge det dyrbara dokumentet dess tredje, bästa och definitiva gömställe. Under förevändning att undersöka Andrej Bernins rum blev jag några minuter ensam med Lona Ivanovna, och — ett tu tre — Rysslands framtid vilade i min västficka! Det var hela saken! Ni kan lugnt lämna mor och son i ro, käre Ortiz; tjuven, den där tjuven som ni och baronen lamenterat så mycket över, det är numera ingen annan än jag!»

»Förbannat!» mumlade Ortiz vars ögon blivit blodsprängda och stickande. »Får jag aldrig det infernaliska papperet i mina händer...»

»Det ser mörkt ut», medgav journalisten småleende. »Det har gått genom många händer un-

der det sista dygnet, och där det nu är... tja, en aning säger mig att jag kommer att behålla det...»

Hans otroliga djärvhet gjorde Ortiz osäker, han betänkte sig ett ögonblick, och detta ögonblick begagnade journalisten.

»Låt oss resonera», sade han. »Om någon försöker närma sig eller lyfter sitt vapen mot mig, svär jag att dokumentet aldrig skall komma i edra händer!»

»Var har ni det?» frågade äventyraren motvilligt.

»Ja, var?» log Wallion. »En av edra män undersökte mig för en stund sedan, eller hur? Fann han det? Nej! Och ändå försäkrar jag att han såg det, ja jag tror rent av att han fingrade på det! Ser ni denna lilla låga och denna lilla cigarrett? I samma stund jag tänder min cigarrett går er framtidsdröm upp i rök, Ortiz!»

»Det skulle stå er dyrt!»

»Er, menar ni? En alldeles för dyrbar cigarrett, det är sant. Så, stå stilla allesammans! Befall dem att stå stilla, Ortiz! Det vore ett ögonblicks verk och min död vore en klen tröst!»

»Jag tror inte att Tarraschins memorandum ryms i den där lilla tingesten», sade Ortiz misstroget.

»Inte det?» genmälde journalisten. »Sade inte Lona Ivanovna att papperet var helt litet och hoprullat? Jag fick min idé, då jag tagit det ur

hennes väska, och strax innan ni kom preparerade jag den här, för den händelse man skulle undersöka mina tillhörigheter. Jaså, ni tror inte att papperet finns här? Se!»

Han pressade hylsan mellan fingrarna, så att cigarrettpapperet brast och fladdrade ned mot golvet. Ett tunt lager tobak föll samtidigt bort i hylsans bägge ändar, och kvar i journalistens hand fanns en vit pappersrulle, som elastiskt öppnade sig.

Ortiz lutade sig framåt.

»Nej, stanna!» sade Wallion. »Ni märker ju att lågan är knappt två millimeter från papperet! Ni kan se mycket bra där ni står — känner ni igen furst Tarraschins stil? Skall jag säga er att det är skrivet på franska? Skall jag läsa upp det?»

»Ni är galen», mumlade äventyraren hest. »Vad vill ni göra? Om ni lämnar detta rum blir ni skjuten!»

»Ja, bakifrån, förmodar jag? Men jag föredrar att stanna! Jag har något att säga er...»

»Om ni stannar med det där papperet i edra händer blir ni också skjuten! Ni har aldrig varit i en sådan fara som nu!»

»Det är frågan! Har ni verkligen det moraliska modet att se Tarraschins dokument brinna upp? Bestäm er, jag väntar!»

Äventyraren bevakade journalistens rörelser som en panter, men Wallion hade räknat rätt:

Ortiz var ur stånd att våga risken, huru gärna han än velat ge order att skjuta ned den som vågat hejda honom mitt i segerns stund.

Äventyraren gjorde en ursinnig gest, och gevären sänktes.

»Tala», sade han. »Vad vill ni?»

Wallion drog sig några steg tillbaka. Hans djärva kupp hade för stunden gjort honom till situationens herre, men hans ställning var farligare än någonsin. Han måste praktiskt taget bevaka alla sina fiender på en gång; det behövdes blott att någon av dem hann lyfta sitt gevär, för att han skulle vara förlorad. Han kunde inte komma ut; han måste forma en plan till räddning där han stod, ensam och vapenlös framför dem — och denna plan måste utföras genast...

Aldrig hade hans hjärna varit så kall och klar som nu. Varenda möjlighet var aktuell i hans medvetande. Han visste att Sergius Tassler fortfarande hade en browning inom räckhåll, troligen bland filtarna i stolen. Han kom ihåg, att Max Raebel endast begärt ett tecken för att övergå till handling. Dessa två fakta utgjorde hela hans materiel!

»Befall Rastakov att dra sig tillbaka», sade han kort. »Sergius Tassler har inte vidare med saken att skaffa.»

Ryssen stod fortfarande kvar bredvid Sergius, men efter en nick från sin herre och mästare

stoppade han sin revolver i fickan och gick bort till sin plats vid dörren.

I samma ögonblick växlade Wallion en snabb blick med österrikaren. Han såg Raebels intelligenta ögon vidgas frågande och nickade knappt märkbart. Österrikaren förstod.

Det begärda tecknet var givet. Raebel skulle nu vara beredd att göra sin del, och Wallion litade obetingat på hans erfarenhet och skarpsinne. Det gällde nu bara att binda Ortiz' hela uppmärksamhet några minuter. Wallion log.

»Ja, jag har någonting att säga er, Ortiz!» började han på nytt. »Tillfället är lämpligt; jag fruktar att jag i natt ser er för sista gången. Ni kommer att döda mig, om ni kan. Jag kommer att oskadliggöra er, om jag kan. Situationen är således inte utan sitt pikanteri . . .»

Ortiz hade tagit fram näsduken och torkade nervöst sina händer. Hans förvridna ansikte hade inte längre någon likhet med den store Napoleons.

»Fraser!» sade han hest. »Till saken!»

»Ja, till saken. Ni har löpt linan ut, min bästa Ortiz. Det fanns ögonblick, då jag beundrade er, trots min egenskap av er naturliga motståndare. Edra ungdomsäventyr hade en viss naiv och storartad friskhet som tilltalade mig, och den gigantiska plan som nu fört er till undergångens rand är präglad av det stolta övermod som gudarna avundas. Men jag kan inte längre beundra

en man som låter mord och stöld bli naturliga etapper på sin väg mot framgången. Ni skulle ha hållit edra händer rena, Ortiz. Det är för mycket blod på dem. Alla edra miljoner, som ni strött ut så frikostigt, kunna inte förändra det faktum att ni är en mördare i öppen konflikt med samhället och således på förhand dömd.»

Äventyrarens brinnande ögon voro oavvänt riktade på journalisten.

»Jag har inte begärt att ni skall förstå mig», sade han. »Samhällets hela kompakta och känslösa massa står emellan oss. Hur skulle ni kunna fatta mina planer och mina drömmar?»

Journalisten svarade inte genast. Han såg, att Max Raebel närmat sig Sergius Tassler och förde ett lågt och ivrigt samtal med honom. En undertryckt spänning började göra sig gällande i Wallions uppträdande, då han fortsatte:

»Er plan? Är den så svår att fatta? Ni glömer att jag läst Tarraschins memorandum, att jag vet vart edra miljoner tagit vägen och att jag fått en inblick i det nät av sluga löften med vilket ni fångat själar! Ni var inte så stark som ni trodde. Ni arbetade på att störta det ena partiet och stödjade det andra, för att på det segerande partiets tacksamhet rida upp till makt. Men den ryska marsrevolutionen var inte ert verk. Ni fick börja om från ett annat håll, och ni satsade på reaktionen; ni ansåg att dess utsikter voro

goda. Jag tror att ni misstagit er; Kerenskij sitter ännu kvar i sadeln. Furst Tarraschins löfte kommer aldrig att uppfyllas, ty hur stora edra tjänster än varit hjälpa de icke tsaren tillbaka till makten!»

Han talade långsamt och eftertryckligt. Varje ord kom som ett hammarslag, men han talade nu lika mycket till de tysta männen vid dörren som till deras herre. Han såg ett nytt uttryck i Rastakovs svarta ögon...

Det är möjligt att även Ortiz såg det, ty han ropade ursinnigt:

»Tig! Ni ljuger!»

»Skall jag berätta om Tarraschins skrivna löfte?» genmälde Wallion lugnt.

Ortiz teg, och Wallion fortsatte:

»Att kallas kejsare av Amazonas var föga mer än en titel. Men att bli *generalguvernör över Sibirien* vore att härska ensam över ett av jordens största länder! Förnekar ni, att furst Tarraschin lovat er denna post på sina huvudmäns vägnar?»

Ett mummel gick genom rummet. Rastakovs ansikte varslade om en ny fara, en fara som Wallion med fullt uppsåt ville framkalla. Ortiz fattade sin motståndares avsikt och bleknade. Det såg ut som om hans viljestyrka sviktade, men han behärskade sig med en jätteansträngning och svarade:

»Ni har själv läst det, och ni har beviset i er hand; jag har aldrig tvekat, och jag tvekar inte

nu! Men tror ni att jag är beroende av ett papper för att lyckas, så bedrar ni er! Jag har flera strängar på min båge! Generalguvernör över Sibirien — låt gå för det, eftersom ni sagt det! Det var ändå bara början; virveln är stor, men jag är ännu dess överman...»

Hans röst blev starkare, och han vände sig till de tysta åhörarna vid dörren.

»Har jag inte visat er att jag hållit mina löften? Har ni någonsin varit så nära en lysande framtid som nu? Jag säger er, att allt vad edra vildaste drömmar vågat forma är i min förmåga att ge er! Makt eller guld, vilket väljer ni! Bäggedera kan jag ösa med fulla händer...»

Hans värtaliga ord voro mästerligt funna under ögonblickets ingivelse, och Wallion förstod att det inte bara var miljonerna som lockat skror av anhängare till Ortiz. Hans personliga makt suggererade dem, och hans heta och starka ord sövde deras omdömesförmåga.

Men Wallion hade ingalunda för avsikt att låta Ortiz samla sig till försvar. En blick hade övertygat honom om att Max Raebel nu hunnit viska en kort, energisk maning i tur och ordning till Leonard Grath, Lona Ivanovna och den unga flickan. De hade alla fått ett uttryck av spänd väntan.

Strax därpå gjorde österrikaren bakom Ortiz' rygg en betydelsefull min åt Wallion, i det han kastade en frågande blick i riktning mot de båda

lamporna. Journalisten förstod meningen och nickade. Tiden var inne.

»Lova inte mer än ni kan hålla, Ortiz!» ropade han. »Hur har det gått med edra förra löften? Har ni inte sagt Rastakov och hans folk att bolsjevikerna äro edra vänner? Ni som är den ryska reaktionens organisatör — fy, vilket dubbelspel! Hur är det med de senaste bolsjevikrevolterna i Petrograd — är det ert verk kanhända?»

Den våldsamma kraften i Wallions oväntade angrepp gjorde Ortiz mållös.

»Jag — jag är inte skyldig att svara», sade han efter en paus. »Ni är inte min domare...»

»Men ni ville vara min, eller hur? Kanske ni föredrar att jag bränner dokumentet?»

Papperet svävade över den lilla blå lågan och Ortiz uppgav ett rop:

»Jag bjuder er vad ni vill!»

Det var hans sista halmstrå och symbolen på hans vanmakt. Han försökte köpa vad han inte kunde ta med våld...

Wallion log och låtsade stor överraskning.

»Är denna lilla flamma så värdefull? Ni skulle vilja se den släckt till varje pris?»

»Jag bjuder tio miljoner för att få blåsa ut den», sade äventyraren. »Och fritt avtåg för er!»

»Ett fantastiskt anbud», erkände Wallion med ett glitter i ögonen. »Är det den blivande guvernören av Sibirien som framställer det?»

»Ja!»

»Då avslår jag. Ni är en slagen man, Ortiz. Kerenskijs regering har undertryckt bolsjevik-revolterna i Petrograd och sitter säker tillsvidare. En reaktionär resning skulle ha ännu mindre utsikter...»

Journalisten hann inte sluta meningen, förrän ett dramatiskt avbrott inträffade.

Det var Maxim Rastakov som rusade fram. Hela vildheten i hans primitiva natur hade trätt i dagen, hans ansikte var oigenkännligt och hans röst sträv som ett vilddjurs.

»Är det sant att bolsjevikerna äro slagna?» skrek han.

»Ja!» svarade journalisten. »Visste ni inte det?»

»Nej, jag trodde... Ortiz, ni har spelat falskt, kom ihåg vad ni lovat!»

Ortiz' hand träffade ryssen mitt i ansiktet.

»Hur vågar du, Rastakov!» sade han hårt. »Jag har inte betalt dig för att förolämpa mig!»

Slaget lämnade ett rött märke i Rastakovs vita ansikte. Han ryggade tillbaka, famlade i luften med krokiga fingrar. Hans ögon voro som en blinda.

»Förrädare!» tjöt han.

Högra handen dök ned i fickan, och därpå höjde han den högt över huvudet. Den höll ett svart, runt föremål, som han gjorde sig i ordning att slunga mot Ortiz. Baron Fayerling kas-

tade sig över honom med hela sin tyngd, ryckte ifrån honom den hemska tingesten och kastade den tvärs genom närmaste fönsterruta långt ut i parken.

Hela huset skakades av en våldsam knall, en pelare av eld och jord avtecknade sig ett ögonblick utanför, och lufttrycket smulade sönder rutorna med en skärande klang av krossat glas.

Innan de sista glasskärvorna hunnit falla på mattan, drog Ortiz upp en revolver ur rockfickan, och skenbart utan att ens sikta sköt han Rastakov genom huvudet. Den olycklige ryssen föll där han stått och rörde sig icke mera.

Rastakov hade gått miste om rovet och betalat misstaget med sitt liv . . .

Den plötsliga tragedien förlamade alla. Ortiz stirrade ned på den döda kroppen.

»Ännu en», mumlade han. »Ännu en . . .»

I detsamma gjorde journalisten en obehaglig upptäckt: luftdraget från de krossade fönstren hade släckt den lilla lågan i cigarrtändaren!

Inte en sekund var således att förlora!

»Nu, Raebel!» ropade han och hukade sig blixtnsnabbt ned.

Österrikaren grep med handen bland filtarna i Sergius Tasslers stol och höjde den blåblanka browningen mot lamporna.

Två skott smällde, och lamporna föllo krossade ned från sina platser.

Det blev mörkt i rummet.

XX.

VARI MAURICE WALLION VISAR ATT
MYCKET KAN GÖRAS PÅ TIO
MINUTER.

Det var som om ett svart sammetsdraperi fallit samman över dem. Förändringen från intensivt ljus till ogenomträngligt mörker verkade att börja med som en rent fysisk plåga. Tio eller femton sekunder gingo utan att någon rörde sig. Var och en sökte med återhållen andedräkt lyssna sig till motståndarens avsikter.

Därpå sköt en röd eldpil ut, och ett skott brakade. Det kom från Ortiz och var riktat mot journalisten eller rättare åt det håll där han nyss stått. Ett infernaliskt larm bröt ut; någon tände en elektrisk lampa som i samma stund krossades av ett slag; ett dussin skott brunno av i en enda salva, möbler föllo omkull och glasskärvor klirrade.

»Ljus hit!» ropade Ortiz befallande. »Låt

ingen komma undan, håll er vid fönster och dörrar!»

Journalisten hade omsorgsfullt stoppat in Taraschins memorandum i sin plånbok, och nu var han beredd att utnyttja situationen till det yttersta. Han rörde sig ljudlöst framåt och kastade sig plötsligt mitt in i tumultet vid dörren. Hans nävar träffade till höger och vänster, och hans breda axlar rörde väg. Ännu ett sista skott brann av nästan under hans haka, och därpå var han ute i hallen — och fri!»

Han funderade inte länge. Hallen var mörk, men trampet av fötter sade honom att minst ett tiotal karlar voro på väg in genom glasdörrarna. Den vägen var inte att tänka på. Mot kökssidan lyste ett svagt ljus genom den halvöppna dörren; även den vägen var således spärrad.

Återstod trappan till de övre våningarna. Han rusade dit, välsignande den tjocka mattan som dämpade hans steg. Han tog de tjugofem trappstegen upp till avsatsen i fyra språng. Mitt i det sista kröp han ihop, kom ned på avsatsen som en katt och höll andan.

Han hade hört någon andas i sin närhet. Men strax därpå drog han en lättnadens suck, ty en välbekant röst sade lågt:

»Det är jag, Max Raebel. Jag känner igen er gång, Wallion, kom hit!»

Han varnade en otydlig skugga, och en hand grep hans.

»Jag tror vi kan lyckönska oss», tillade österrikaren. »Hälften vunnet...»

»Men de andra?»

»Å, jag instruerade Sergius Tassler och Grath att ta hand om damerna; jag rådde dem att inte göra motstånd men om möjligt söka sin tillflykt i trädgårdsmästarbostaden. Ortiz kommer att koncentrera sin uppmärksamhet på oss...»

»Det ser ut så», genmälde Wallion.

Hallen nedanför dem fylldes av ljus. Nya lampor hade burits in och tänts, men ett egendomligt tillstånd av osäkerhet tycktes råda, och två eller tre röster ropade i pockande ton på Rastakov. Baron Fayerling skyndade fram, och de sex marinsoldaterna kommo marscherande tvärs över hallen mot trappan; bakom dem syntes Ortiz. Vid hans åsyn dog det hotande mumlet bort, och med några kärva befallningar bragte baronen reda i förvirringen.

»Det är inte så helt beställt med sammanhållningen, tycks det», viskade österrikaren. »Men här blir snart för hett för oss. Vart ska vi ta vägen?»

»Till vindeltrappan på baksidan!» svarade Wallion utan tvekan.

De sprungo tvärs över våningen till baktrappan. Wallion öppnade dörren, som ledde ut till den smala avsatsen, men ryggade tillbaka och slog den våldsamt i lås. Han hade så när gått rakt i armarna på tre skogvaktare, som tycktes

ha väntat honom och som nu bultade hårt på dörren!

»Tusan hakar!» mumlade han. »Det kan man kalla rask expedition. Tillbaka igen!»

De sprungo tillbaka mot stora trappan. Den var nu deras enda möjlighet, om de inte ville bli fångade inne i våningen.

»Har ni fått fatt i något vapen?» frågade Raebel.

»Nej, har ni?»

»Ja, jag har Sergius Tasslers browning men endast fyra skott kvar...»

Ortiz' livvakt var nästan uppe, när journalisten och österrikaren åter visade sig på trappavsatsen. En kör av utrop hälsade dem, men innan någon kommit sig för att skjuta voro de bägge flyktingarna redan uppe i nästa våning. Österrikaren vände sig om och slängde ett skott nedför trappan.

»Det skall ge dem något att tänka på!» förklarade han. »Jag är frikostig, så länge jag har något!»

»Nu har ni bara tre skott kvar?» sade Wallion. »Vänta, det är för litet; jag skall förse mig jag också!»

Springande steg närmade sig, och journalisten drog sig åt sidan.

En av marinsoldaterna, som var mera snabbfotad än de andra, dök upp ur trappan. Journalisten kastade sig ljudlöst över honom och grep

honom bakifrån om halsen, svängde honom runt, ryckte karbinen ur den överrumplade och förvirrade karlens händer, och förpassade honom med en förfärlig stöt tillbaka nedför trappan.

Den levande projektilen hamnade hörbarligen mitt ibland sina anryckande kamrater; skrik och svordomar trängde upp. Wallion undersökte karbinen; den var laddad med fem skott.

»Kom!» sade han. »Här kunna vi inte stanna!»

De rusade uppför den tredje trappan, som var smalare och ledde direkt till vindsvåningen. De sågo sig omkring i dunklet. Dammiga lådor, trasiga möbler och ett virrvarr av obestämbara ting fyllde vrårna; längre bort syntes en stega som slutade uppe i taket under en stängd lucka.

Wallion repade eld på en tändsticka och såg på sitt ur. Klockan var halv tio.

Förföljarna närmade sig bullersamt och flåsande. Raebel grep en antik ekstol med höga karmar, svingade den högt och slungade den med ett brak nedför vindstrappan. Ett skott svarade på utmaningen; kulan visslade förbi österrikarens högra öra, och han steg småsvärjande tillbaka.

»Vete tusan om det här går i längden», brummade han. »En kulspruta är vad vi behöver!»

Journalisten var redan uppe på stegen och lyfte den gnisslande takluckan. Österrikaren följde honom, och båda kröpo ut på det sluttande koppartaket. Natthluften kylde behagligt deras upp-

hettade ansikten, och Wallion lät den tunga luckan falla tillbaka på sin plats.

»Ska vi stanna här?» frågade Raebel ivrigt. »Här skulle vi kunna ge dem en varm välkomsthälsning!»

Wallion tänkte sig för.

»Nej», sade han, »vi ha för litet ammunition, och för resten finns det flera vindsfönster där de kunna skjuta på oss!»

»Men vart i all världen vill ni ta vägen?» utbrast Raebel förbluffad. »Jag tycker vi ha kommit så långt vi kunna utan att flyga...»

»Följ mig. Jag har en idé.»

Journalisten reste sig och gick längs taket, som var vått och halt. Regnet hade upphört, och åskan mullrade inte längre, men himlen var ännu jämmulen och mörkret tätare än någonsin. Raebel var ingen feg stackare, men han började finna sin vistelseort allt mindre angenäm och mumlade förargad för sig själv.

»Akta er här», förkunnade journalistens röst. »Taket är brutet, som ni vet, och sluttar brant.»

»Vad gör ni?» frågade Raebel.

»Jag kryper ned till takrännan», upplyste Wallion vars röst oväntat ljöd nedanför österrikarens fötter. Denne följde exemplet, gled med hisnande fart nedåt och hamnade lyckligt med fötterna i rännan.

Men till sin obeskrivliga fasa hörde han i det-

samma ett egendomligt knakande och brakande ute i tomma rymden bredvid takkanten.

»Var är ni, Wallion?» stammade han.

»Här!» svarade en lugn röst. »Har ni glömt den gamla eken bakom huset? Hoppa duktigt rakt ut därifrån ni står, så kommer ni nästan som på en matta!»

»Milde himmel!» tänkte detektiven och blundade. Men utan att vänta på något mirakel från ovan tog han språnget, i samma stund som två karbiner knallade från takluckan.

Han svävade i luften under en oändligt lång sekund och föll ned i ett nät av sviktande kvistar. Wallions hand grep fatt i honom, och han fann sig sitta gränslös över en bastant gren.

»En fågel kunde inte ha gjort det bättre», viskade journalisten. »Det här är ett omväxlande levnadssätt, men huvudsaken är att vi ha dragit dem vid näsan.»

»Och härnäst?» frågade Raebel svagt.

»Ned på terra firma igen, naturligtvis.»

De klättrade ned och hamnade andlösa men oskadda på marken. Uppe på Kopparhusets tak höjdes ett skallande larmrop, och ett signalkott smällde till svar borta på terrassen.

»Bort från huset!» ropade Wallion. »Det finns en möjlighet på tio att vi har vägen fri!»

De sprungo hals över huvud genom de närmaste buskarna och ut på den öppna platsen framför stallet och ladugården.

Men de hade inte hunnit tio steg, förrän vita ljus lyste fram på alla håll och mörka figurer kommo dem till mötes.

»Nej», sade Raebel, »inte en möjlighet på tusen! Det står inte i mänsklig makt att skaka dem av sig; de äro värre än kardborrar...»

Båda visste att de inte voro i stånd till en ordentlig språngmarsch, utmattade som de voro efter klättringen, och instinktivt styrde de kosan mot stallet, rusade in genom dörren och lade på den massiva haken. Här voro de åtminstone för ögonblicket i säkerhet, men de hörde förföljarnas steg utanför, när dessa spredo sig runt byggnaden. De andades ut och sågo på varandra vid skenet av en tändsticka.

»Hör nu på», sade Wallion långsamt. »Om det inte snart kommer hjälp äro vi antagligen bägge förlorade. Vi ha sett för mycket, och Tarraschins memorandum ligger i min plånbok. Dokumentet är huvudsaken. Om endera av oss kan rädda det är det bra; skulle däremot det värsta hända måste det förstöras. Överenskommet?»

»Överenskommet!» svarade Raebel allvarligt.

De tryckte varandras händer. En kula gick knastrande genom dörren. Tändstickan slocknade, men Wallion rev eld på en ny. De båda hästarna i spiltorna vände oroligt på huvudet och blängde på dem med stora dumma ögon.

De gingo genom stallet, klättrade upp på höskullen och drogo med sig stegen.

En minut senare splittrades stalldörren av en enda våldsamt stöt och en timmerstock blev ligande över tröskeln. En hel skara svarta gestalter stormade in i stallet. Wallion och Rabel sköto på en gång, och ett skrån förkunnade att någon blivit träffad; angriparna drogo sig tillbaka i oordning.

Därefter uppstod en paus, som tånjdes ut till minuter.

»Det där var för riskabelt för dem», viskade österrikaren. »De hålla på att fundera ut något annat, men vad?»

Han blev orolig över tystnaden.

»Jag tycker inte om det där», mumlade han. »Varför komma de inte igen?»

Wallion teg. De kunde höra steg utanför, röster, mystiska buller av olika slag. En röst ropade på avstånd.

Plötsligt föll en tung kropp ned på tegeltaket, som splittrades, någonting hamnade med en duns i höet, och ett väsande ljud nådde dem. Wallion rusade upp.

»Eld!» ropade han.

En våldsamt knall kastade honom mot väggen, och en hög flamma slog upp genom hålet i taket. Höet fattade eld och började brinna med rökiga och mörka lågor som hastigt spred sig, ljusnade och fyllde det höga loftet med en intensiv hetta.

Raebel och Wallion stodo i första förvirringen rådlösa.

»Såna svin!» skrek österrikaren förbittrad.
»Såna lömska odjur!»

Han ville skjuta stegen ned genom luckan, men en brinnande höbal föll ned i själva öppningen och spärrade den. Han vacklade tillbaka med händerna för ansiktet.

»Instängda!» sade han bittert. »Fångade som råttor!»

Elden drev dem tillbaka till andra ändan av loftet. Här fanns ännu ett område dit flammorna inte nådde, eftersom denna hälft av rummet inte var fylld av hö. Journalisten såg på sitt ur. Irriterad av det vardagliga i gesten, ropade österrikaren:

»Det är rätt, det är dödsminuten ni vill anteckna, förmodar jag?»

»Klockan är tio», svarade Wallion kallblodigt.

Bakom dem sprungo tegelpannorna i bitar för hettan med ljudet av en oavbruten gevärssalva. Elden bet sig hastigt fast i själva trävirket, takstolarna brunno och golvet sviktade. De hörde de vettskrämda hästarna slita sig och gnäggande galoppera ut i det fria. De bäge männen voro nu de enda levande varelserna inne i det brinnande stallet.

Då gick journalisten fram till den stora dubbelluckan, genom vilken höbalarna brukade hissas upp, och liksom för att få luft kastade han upp luckorna på vid gavel, efter att ha slängt bommen åt sidan. Ett mångstämmigt utrop häl-

sade honom utifrån, då hans långa figur så oväntat avtecknade sig mot eldskenet.

Han stirrade ned i mörkret och varseblev ett vimmel av uppåtvända ansikten och glimmande bösspipor.

»Är Ortiz här?» frågade han högt.

Äventyraren kom långsamt gående i sin favoritställning med händerna på ryggen. Han stannade och såg upp på journalisten.

»Vad vill ni?» svarade han. »Har ni fått det infallet att ge er?»

»Nej, jag vill bara påminna er om att jag fortfarande har Tarraschins memorandum. Ni gör således dumt i att bränna mig levande.»

»Hur vill ni ha det då? Lika illa vore att skjuta er, där ni nu står. Alltsammans beror på er. Ge mig dokumentet, och ni är fri...»

Journalisten hörde knappt på honom. Han hade ett intensivt spanande uttryck i ögonen och såg oavvänt upp mot skogsåsen.

En lättnadens suck undföll honom. Däruppe syntes ett ensamt, blinkande, vitt ljus.

»Nej, min bästa Ortiz, jag kommer inte att ge er dokumentet men däremot detta!» ropade han, lyfte karbinen och sköt av tre skott i följd ut i mörkret. Äventyraren sprang tillbaka.

»Vad nu?» ropade han. »Vad menar ni?»

En raket steg fräsande upp från viken och exploderade i tiotusen stjärnor. Från Kopparhuset började frenetiska visselsignaler ljuda, och

ett egendomligt buller av röster, bultningar, skott och springande steg hördes.

»Gå och se efter vad det är!» befalldes Ortiz.

»Det behövs inte», sade Wallion, »det kan jag säga er. Det är vad jag väntat på hela denna långa kväll, det är min medhjälpare Robert Lang som kommer med polisen . . .»

Ortiz rörde sig inte, men han såg på Wallion med en klar och liksom förtätad blick.

»Var ni ändå så slug?» sade han. »Det trodde jag inte. Jag erkänner att jag underskattat er. Nu tror ni således att ni har mig i fällan?»

»Det vet jag ännu inte, men en sak förstår jag: er stolta dröm är slut, Ortiz!»

Äventyraren ryckte till sig en bössa och sköt på den svarta silhuetten av sin motståndare.

»Ni skall inte överleva den», ropade han. »Förväl, Wallion!»

Journalisten vacklade och föll ned på loggolvet. En stark röst ropade på avstånd:

»Polisen! Var är chefen? Det är polisen som kommer!»

XXI.

DEN STOLTA DRÖMMENS SLUT.

Flykten började.

Två minuter efter larmropet fanns ingen människa i närheten av stallet, som nu brann i alla fyra hörnen och kastade ett flammande sken vida omkring. Det anmärktes sedermera som egendomligt att icke ett enda skott lossades under Ortizligans flykt. Ortiz var själv den som sköt sista skottet, och det var riktat mot hans bittraste motståndare — Maurice Wallion.

Från denna stund såg ingen äventyrarens underliga Napoleongestalt. Man får antaga, att han apatiskt lät sig ryckas med i paniken, ungefär som hans stora förebild efter nederlaget vid Waterloö. Han var hopplöst slagen, han hade förlorat allt, och han måste ha insett det. Han valde att försvinna i natten...

Wallion hade icke blivit träffad av skottet. Till sammans med Raebel hoppade han ned från lo-

gen, vars golv störtade samman i det ögonblick deras fötter lämnade det.

»Det kan man kalla en räddning i elvte timmen», utbrast österrikaren. »Men jag förstår inte — hur kan hjälp komma, när vi inte lyckats sända bud om vårt läge?»

»Jag var redan i morse beredd på det värsta», svarade Wallion. »Robert Lang hade order att komma till undsättning på slaget tio, om jag inte lät höra av mig. Varför jag ändå ville ha bud till honom är helt enkelt: undervattensbåten kräver naturligtvis alldeles särskilda åtgärder, och jag är rädd att Lang underlätit dem.»

Den enkla förklaringen kom österrikaren att spärra upp ögonen. Han lät höra en långdragen vissling av beundran och sade:

»Ni är en överdängare, Wallion!»

De sågo civila och uniformerade poliser rycka fram förbi Kopparhuset i en vid halvcirkel och gingo dem till mötes. I spetsen kommo Robert Lang och åtskilliga högre polismän.

»Hallå, Lang», ropade Wallion. »Du är punktlig, tack skall du ha, men säg mig fort: hur har du det ställt med inloppet till viken?»

Den unge mannen stannade.

»Inloppet till viken?»

»Ja, du har en patrullbåt utanför?»

»Nej! Är det nödvändigt?»

Raebel höjde händerna över huvudet vid detta svar.

Wallion omtalade i korthet sammanhanget. Undervattensbåten väckte sensation, och en av polismännen rusade iväg för att alarmera kustbevakningen.

Efter ett ögonblicks förvirring satte sig polisledjan åter i marsch mot sjön.

På viken syntes inga ljus, men ett brus av motorer steg med ens i den stilla, fuktiga luften, och i utloppet mellan ön och stranden syntes en underlig, mörk massa.

Det var undervattensbåten, som bogserade pråmen efter sig. Den senares däck var fullt av män; dyster tystnad rådde ombord, och på undervattensbåten voro luckorna påskruvade.

Lona Ivanovna kom gående, följd av Sergius, Sonja och Leo. Den sistnämnde tryckte tacksamt och tyst journalistens hand, men den gamla ryskan ropade högt:

»Vad gör ni, herr Wallion? Låter ni Ortiz komma undan?»

»Journalisten svarade tankfullt:

»Sig själv kan han inte undkomma...»

Hon förstod honom inte.

»Och Tarraschins memorandum?» sade hon.

»Det få vi tala om senare. Jag har det i gott förvar.»

Ombord på pråmen hade en bullrande motor oväntat kommit i gång, och bogserlinan kastades loss. Undervattensbåten sköt fart och styrde ut mot öppna sjön med en vit skumrand efter sig.

De började springa längs stranden och kommo ut på udden. I land hade polisrassian avslutats och givit en skörd av fjorton efterblivna, modstulna individer, alla gripna utan vapen och be-
dyrande sin oskuld. Men skulle deras chef komma undan trots allt?

Det såg så ut. Wallion stannade på uddens yttersta spets och pekade mot havet.

»Dimma!» sade han lakoniskt.

En tät, grå mur steg upp ur Östersjön och drev in mot land. Undervattensbåten styrde österut med högsta fart, lämnande pråmen att hjälpa sig själv. Bägge dök in i dimman och försvunno.

Robert Lang förebrådde sig bittert sin försumlighet, men Wallion sade:

»Du kunde inte veta det, och för övrigt: vad gör det, att han gått oss hur händerna för ögonblicket? För honom finns intet hopp...»

Wallion talade lågt och utan att ta blicken från sjön. Väntade han på något?

Tio minuter gingo.

Då färgades dimhavet av ett plötsligt uppflammande mörkrött sken, som tycktes komma från en punkt rakt österut bland de yttersta skären. En dov och utdragen knall satte luften i dallring. Därpå blev det mörkt därute, och tystnaden lade sig åter över vattnet.

Alla sågo på varandra.

»En minexplosion?» framkastade någon.

»Undervattensbåten!» skrek Robert Lang. »Det

kom därifrån! En katastrof måste ha inträffat ombord!»

»Eller också — något annat», sade Wallion.
»Ortiz hade nederlagets ande ombord — och Rastakovs kamrater...»

Han sänkte huvudet och vände sig om.

»Det är sent. Låt oss gå.»

— — —

Två dagar senare satt ett helt litet sällskap på advokaten Burchardts kontor. Det var Leonard Grath, Lona Ivanovna, Sonja och Sergius. Advokaten gick omkring i solskenet med små trippande steg och såg oupphörligt på klockan. Allas ansikten voro glada och sorglösa, men en viss högtidlig stämning vilade över rummet, och ingen talade.

Klockan slog tolv, och advokaten stannade med blicken förväntansfullt riktad mot dörren. Den rycktes upp, och Maurice Wallion kom in, resklädd.

»Goddag», sade han leende. »Jag reser till utlandet i eftermiddag, så ni får ursäkta att jag har litet brått.»

Han skakade hand med var och en och räckte Leo ett litet paket med orden:

»Se där, tag emot er egendom; en försoningsgård från en man som ångrar sig bittert!»

Den unge mannen öppnade paketet och blev röd av överraskning.

»Inteckningspapperen på Kopparhuset!» utropade han.

»Ja», svarade journalisten leende. »Tag dem, ni har förtjänt den belöningen efter allt vad ni utstått, men gör inga frågor!»

Han vände sig till Lona Ivanovna.

»Jag har en hälsning till er. Ni vet, att Marcus Tassler lämnade Kopparhuset, då Ortiz hotade er sons liv. I det ögonblicket blev Marcus Tassler en annan människa, och han flydde från Ortiz' närhet för att inte återvända. Han ville att ni skall veta, att han ångrar allt och att ni aldrig får se honom mera.»

Den gamla ryskan hade blivit djupt rörd.

»Har ni sökt upp honom?»

»Ja, jag har talat med honom.»

»Och ni — låter honom gå?»

»Ja, han är bruten och förvandlad. Det tillkommer oss att vara barmhärtiga...»

Lona Ivanovna nickade.

»Jag tackar er», sade hon enkelt.

»Vidare har jag en nyhet av största vikt», fortfor Wallion. »Raebel och jag ha tillsammans med vissa intressenter från två olika håll ordnat frågan angående Tarraschins memorandum. Dokumentet är nu i rätt ägares hand. Ja, förlåt mig, Sergius Tassler, det är ofrånkomligt att ni innehaft det utan äganderätt. Men ni skall inte bli lidande på saken. Jag är bemyndigad meddelä

familjen Bernin, att den fritt må återvända till Ryssland!»

Han avvärjde småkrattande deras hänfödda tacksamhetsbetygelser och fortsatte:

»Därmed är hela saken slutgiltigt bragt ur världen. Gabriel Ortiz' jättekupp har misslyckats och han själv spårlöst försvunnen. Ni har sett tidningarnas notiser om den mystiska minexplosionen? Det är slutet på ett brokigt äventyr! På begäran från inflytelserikt håll kommer ingen officiell redogörelse att publiceras. De fjorton arrestanterna skola utvisas. Vad än framtiden bär i sitt sköte, mina vänner, ingen av er kommer någonsin att höra av Gabriel Ortiz vidare...»

Han teg litet.

»Det var i alla händelser en man!» sade han.

Men han märkte, att ingen riktigt förstod honom. Sonja hade fattat Sergius' hand och tryckte den i allas åsyn mot sin kind.

Wallion bugade sig chevalereskt för henne.

»Jag lyckönskar er till en ljusare framtid!» sade han småleende. »Ni är värd det!»

Med dessa ord lämnade han dem, och de sågo efter honom med ett styng av vemod mitt i befrielsens glädje, ty de visste att det var en vän som gick, och hans vägar skulle icke mera korsa deras!

— — —

|| Ett brev från Maurice Wallion till författaren, daterat Montreal d. 20 juli 1918:

Min käre författare!

Må ske då: berätta om händelserna i Kopparhuset på ditt sätt; det blir naturligtvis som vanligt mera färg än fakta, men låt gå!

Säg, att jag misslyckades.

Ja, jag misslyckades så som jag aldrig misslyckats förr (utom i fråga om madame Lorette Chandeloup, vars historia jag en gång skall berätta). Jag trodde att Gabriel Ortiz kunde besträvas, men jag misstog mig.

Den mannen dog obesegrad. Jag lyfter på hatten för hans minne. Jag skulle ha velat vara hans vän.

Glöm inte att framhålla, att två viktiga punkter i detta vilda äventyr förblevo oförklarade.

För det första: vart togo Ortiz' miljoner vägen, det som återstod av dem? De försvunno ur bankerna som genom ett trollslag mellan den 10 och den 20 juli 1917. De dränktes i virveln. Jag vet, att Marcus Tassler inte stal dem. Jag är ur stånd att förklara, vart de togo vägen.

För det andra: är Gabriel Ortiz verkligen död? Vad skedde den natten ute på Östersjön? Den där röda flammen oroar mig!

Du vet, att Ryssland lider. Kerenskij's fall dröjde inte länge efter Ortiz' — ingenderas hand var nog kraftig att hålla rodret. Det drivande skeppet väntar ännu på mäslerlotsen. Bolsjevi-

ker, tscheckoslovaker, monarkister och utländska makter slita sig själva och Ryssland i blödande stycken utan att vinna ett uns lycka eller ära. Är Ortiz ännu i verksamhet?

Har han stigit upp ur sin grav för att ännu en gång spela det höga spelet?

Jag vet inte. Du säger: han var ändå bara ett dammkorn i virveln.

Må vara.

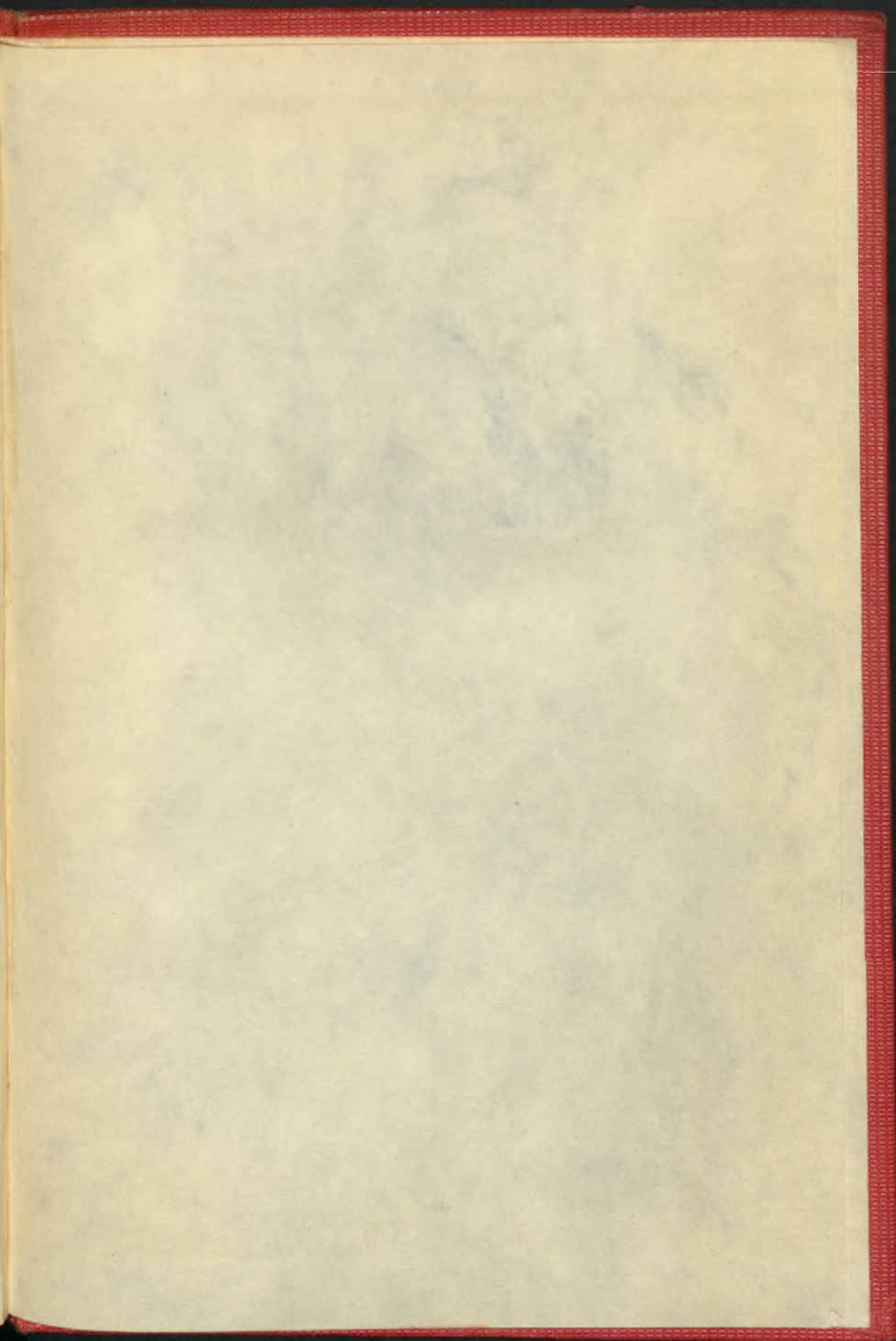
Är det inte dammkornen givet att understundom förändra världens gång?

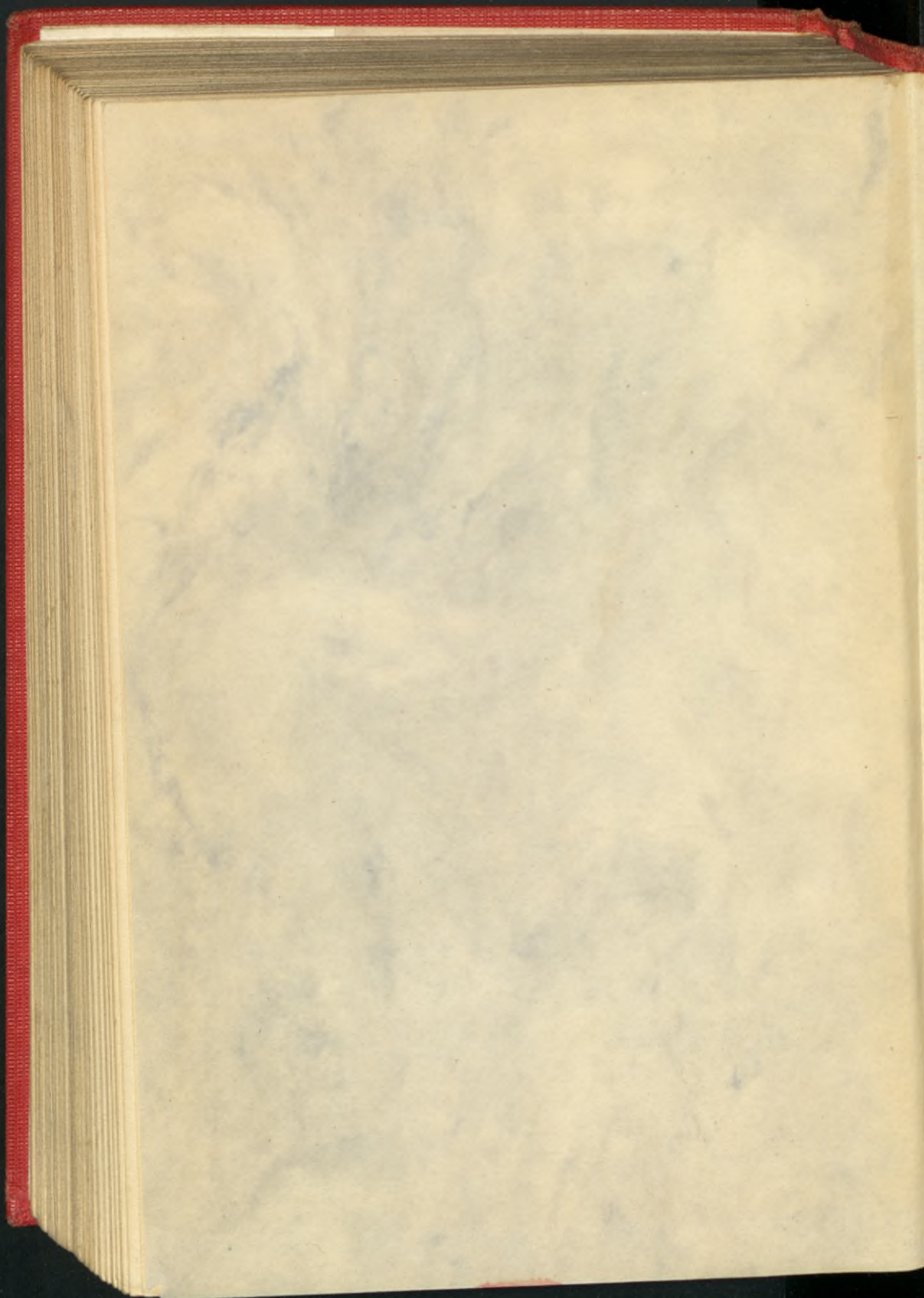
Det är i dag ett år sedan jag kämpade med honom i Kopparhuset om Tarraschins memorandum. Ibland tror jag, att jag skall återse honom. Då gäller det mitt liv.

Farväl, och — kanske — på återseende. I hast, mellan två äventyr, din tillgivne vän

Maurice Wallion.

Der Schicksalsschmerz, gewandert nach Maßgabe
 des Lebens, die ich selber die Kesseln i Händeln
 stecken mich all dem all uns Leben der ist. At
 (Das Leben i verstanden?)
 - Ich bin warm nun in ein Netz für all dem
 so ganz gleich der Hagen steht?
 Ich sei nicht. Du siehst: ich zur Erde hier
 ein dämmern i virela
 Ich sei.
 Ich ist im dämmern wird all unter dem
 dem dämmern virders kanz?
 Ich ist i das ein so schön die kinnade nach
 dämmern kinnade hat ein kinnade dämmern
 dumm - Ich ist ein Tag ein Tag soll kinnade dämmern
 Ich kinnade der nicht ist.
 (Kinnade nicht - kinnade - ein dämmern i hat
 kinnade der nicht ist: die kinnade von
 - dämmern kinnade

6000143397

Göteborgs universitetsbibliotek

